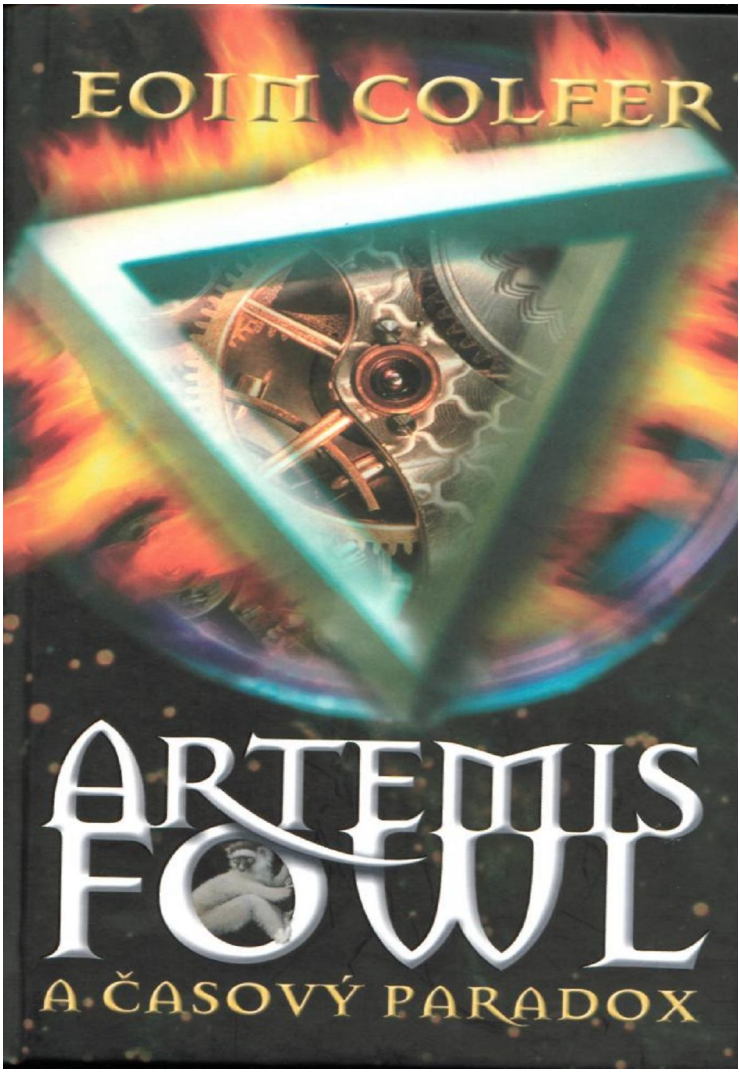

EOIN COLFER
ARTEMIS FOWL
A ČASOVÝ PARADOX

Eoin Colfer

Artemis Fowl

A Časový paradox

Albatros

FOWL MANOR
DUBLIN, IRSKO

Ani ne hodinu cesty na sever od krásného města Dublinu leží sídlo Fowlových, jehož hranice se za posledních pět set let změnily jen pramálo.

Dům sám není z hlavní cesty vidět; kryje ho půloblouk dubů a kosodélník vysokých kamenných zdí. Brány jsou z vyztužené oceli a na sloupech kolem sebe mají kamery. Kdybyste dostali povolení projít těmito diskrétně elektrifikovanými vchody, ocitli byste se na štěrkové cestě, zlehka se vinoucí mezi kdysi pečlivě upravenými trávníky, které dnes majitelé záměrně nechávají přerůst v divokou zahradu.

Když se přiblížíte k samotnému sídlu, stromy zhoustnou: vysoké duby a kaštany se tu mísí s jemnějšími jasany a vrbami. Jediné, co svědčí o nějaké péči, je fakt, že příjezdová cesta je vyplétá a nad hlavami září vznášející se lampy, zdánlivě bez závěsu i bez kabelů.

Na Fowl Manor se během staletí odehrálo mnoho velkých dobrodružství. V posledních letech nabyla tato dobrodružství magického charakteru, o čemž ovšem většina Fowlovy rodiny nic neví. Nemají ponětí, že hlavní hala byla prakticky kompletně zničena, když skřítkové poslali trolla do boje s Artemisem, nejstarším synem rodiny a geniálním zločincem. Tehdy mu bylo dvanáct let. Dnes je ovšem veškerá fowlovská činnost v sídle naprosto legální. Žádné skřítkovské zvláštní jednotky útočící na opevnění. Žádná elfská policistka zajatá ve sklepě. Žádný kentaur neladí svá odposlouchávací zařízení a neprovádí termální průzkum. Artemis Fowl se skřítkovským Národem usmířil a našel si mezi nimi dobré přátele.

I když Artemis svými zločinnými aktivitami hodně zís-

kal, ještě víc ztratil. Lidé, které má rád, byli kvůli jeho piklům nešťastní, zranění a dokonce unesení. Jeho rodiče si poslední tři roky mysleli, že je Artemis mrtvý, zatímco on bojoval s démony v Bezčasí. A když se vrátil, šokovalo ho, že svět zatím běžel dál bez něj a že je teď starším bratrem dvouletých dvojčat Becketta a Mylese.

ESPRESO A SIRUP

Artemis seděl na starožitné kožené židli proti Beckettovi a Mylesovi. Jeho matka ležela v posteli se slabou chřipkou, otec byl s lékařem v jejím pokoji a Artemis se tedy nabídl, že batolata zabaví. A co by bylo pro děti lepší zábavou než trocha učení?

Rozhodl se obléknout neformálně: nebesky modrá hedvábná košile, světle šedé vlněné kalhoty a mokasíny Gucci. Černé vlasy měl sčesané z čela a nasadil veselý výraz; někde četl, že to se dětem líbí.

„Artemis ce čuat?" tázal se Beckett, který dřepěl na tuniském koberci jen v tílku se skvrnami od kávy, které si přetáhl až přes kolena.

„Ne, Beckette," prohlásil Artemis přívětivě, „jen se snažím tvářit vesele. A neměl bys mít plenku?"

„Plenku," ušklíbl se Myles, který se odnaučil čurat do plenek ve čtrnácti měsících; vystavěl si tehdy schody z encyklopedií, aby dokázal vyšplhat na záchod.

„Pinku ne," načuřil se Beckett a plácl po dosud bzučící mouše, která mu uvízla v lepkavých blonďatých kudrnách. „Beckett nelad pinku."

Artemis pochyboval, že by mu ji chůva zapomněla dát, a napadlo ho, kde tak asi ta plenka teď je.

„Tak dobře, Beckette," mávl rukou Artemis. „necháme zatím plenku stranou a pustíme se do dnešní lekce."

„Chůva kokino stlanou," prohlásil Beckett a natáhl ruku po imaginární čokoládě.

„Ano, správně. Chůva dává čokoládu stranou, abys jí nejedl moc najednou."

„A espeso," dodal Beckett, který měl opravdu podivné chutě - k jeho nejoblíbenějším mlsům patřily sáčky s espresem a sirup. Nejlépe dohromady, když se mu to povedlo. Jednou se Beckettovi podařilo spolykat několik lžic téhle směsi, než mu ji někdo vyrval. Batole pak osmačtyřicet hodin nespalo.

„Můžeme se učit nová slova, Artemisi?" zeptal se Myles, který se už chtěl vrátit do svého pokoje ke své plíšňové zahrádce. „Dělám sperimenty s profesorem Primátem."

Profesor Primát byla plyšová opice a Mylesův občasný spolupracovník v laboratoři. Plyšák trávil většinu času nacpaný do kádinky z borosilikátového skla na stole se *sperimenty*. Artemis přeprogramoval hlasové zařízení opičáka tak, aby reagoval na Mylesův hlas dvanácti větami, například: *Je to živé!Je to živé!* A *Tento den vejde do dějin, profesore Mylesi.*

„Za chvilku se budeš moct vrátit do svojí *laboratoře,*" kývl Artemis pochvalně. Myles byl ze stejného těsta jako on sám - rozený vědec. „Tak, chlapci, napadlo mě, že si dnes povíme něco o restauracích."

„Smlkanec vypadá jako žížala," prohlásil Beckett, který nebyl zrovna z nejsoustředěnějších.

Artemise tahle poznámka málem vyvedla z míry. *Žížaly* se na jídelním lístku v restauracích nevyskytují, i když šneci by mohli. „Na žížaly zapomeň."

„Zapomeň žížaly!" zděsil se Beckett.

Jenom na chvíli," uklidňoval ho Artemis. „Až dohrajeme tuhle hru se slovy, můžeš si myslet, na co budeš chtít. A když budeš opravdu dobrý, tak tě třeba vezmu ke koníčkům."

Jízda na koni byl jediný tělesný pohyb, do kterého se Artemis pouštěl s chutí. Možná proto, že většinu toho odpracoval kůň.

Beckett ukázal na sebe. „Beckett," prohlásil hrdě. Žížaly byly už jen vzdálenou vzpomínkou.

Myles povzdechl. „Trouuubo."

Artemis začínal litovat, že si tuhle výuku vymyslel, ale když už jednou začal, byl odhodlaný dotáhnout to až do konce.

„Mylesi, neříkej o bratrovi, že je trouba."

„To neva, Artemisi. Jemu se to líbí. Jseš trouuuba, že jo, Beckette?"

„Beckett tlouuuba," souhlasil chlapeček šťastně.

Artemis si zamnul ruce. „Tak, bratříčci, pokračujeme. Představte si, že sedíte u stolku v kavárně na Montmartru."

„V Paříži," kývl Myles a samolibě si narovnal kravatu, kterou sebral otci.

„Ano, v Paříži. A ať se snažíte, jak chcete, nemůžete na sebe upozornit číšníka. Co uděláte?"

Oba chlapečkové na něj zírali nechápavě a Artemise napadlo, jestli snad jeho lekce na ně není přece jen příliš náročná. Ulevilo se mu, když v Beckettových očích spatřil jiskřičku pochopení, ačkoli ho poněkud překvapila.

„Ehm - žeknu Butlerovi, ať mu hop-hop-hop na hlavu?"

Na Mylese to udělalo dojem. „Souhlasím s trouuubou."

„Ne!" zamítl to Artemis. „Prostě zvednete jeden prst a zřetelně řeknete: *lei, garcon."*

„Čičí?"

„Cože? Ne, Beckette, žádné *čiči,* není to kočka." Artemis povzdechl. Tohle nejde. Nejde. A to ještě ani neza-

čal se slovníkovými kartičkami a nepoužil ani své nové upravené laserové ukazovátko, které mohlo buď zdůraznit slovo, nebo propálit několik zdí, to podle toho, jak se nastavilo.

„Pojďte, zkusíme si to spolu. Zvedněte jeden prst a řekněte: *lei, garcon.* Tak, pěkně společně..."

Chlapci poslechli, protože chtěli svému bláznivému bratrovi udělat radost.

Jci, gargon" zazpívali a zvedli buclaté prsty. Myles pak koutkem úst pošeptal svému bratrovi: „Artemis trouuuba."

Artemis zvedl ruce. Já to vzdávám. Vyhráli jste - učit se nebudeme. Co si třeba namalovat nějaké obrázky?"

„Skvěle," zaradoval se Myles. „Namaluju svou plísňovou zahrádku."

Beckett se podezíravě zeptal: „Nebudu učit?"

„Ne," zavrtěl hlavou Artemis, láskyplně pocuchal bratrovy vlasy a vzápětí toho zalitoval. „Nebudeš se učit vůbec nic."

„Fajn. Beckett lád. Hele." Chlapec znovu ukázal sám na sebe, hlavně na široký úsměv na své tváři.

Když do pokoje vešel otec, leželi tři bratři na zemi, po lokty zapadaní od barev. Artemis starší vypadal po svých ošetřovatelských povinnostech unavený, ale jinak byl silný a fit. Pohyboval se jako atlet i přes to, že měl bio-hybridní umělou nohu. Ta využívala prodlouženou kost, titanovou protézu a implantované senzory, které umožňovaly Artemisovi staršímu, aby jí pohyboval pomocí signálů z mozku. Občas si večer pomáhal gelovým nahří-vacím obkladem od ztuhlosti, ale jinak se choval, jako by ta nová noha byla jeho.

Artemis se zvedl na kolena; byl samá šmouha, barva z něj jen kapala.

„Nechal jsem zatím francouzská slovíčka být a radši si s dvojčaty hraju." Usmál se a otřel si ruce. Je to docela osvobozující pocit. Malujeme jen prsty. Zkusil jsem do toho sice propašovat menší lekci o kubismu, ale za odměnu mě pocákali."

V té chvíli si Artemis všiml, že jeho otec není jen unavený, ale že ho trápí nějaké obavy.

Zvedl se od dvojčat a poodešel s otcem stranou k vysoké knihovně.

„Co se děje? Ta chřipka se maminc zhoršuje?"

Artemis starší se opřel jednou rukou o posuvný žebřík a ulehčil své umělé noze. Ve tváři měl divný výraz -takový u něj Artemis ještě nikdy neviděl.

Uvědomil si, že to už nejsou jen obavy. Jeho otec měl strach.

„Tati?"

Artemis senior stiskl žebřík takovou silou, že příčle zavrzaly. Otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak jako by si to rozmyslel.

Teď znervóznĕl i Artemis. „Tati, musíš mi to říct."

„Samozřejmě," trhl sebou otec, jako by si teprve uvědomil, kde je. „Musím ti to říct..."

Pak mu z oka ukápla slza a dopadla na košili, kde vytvořila temněji modrou skvrnu.

„Vzpomínám si, jak jsem prvně viděl tvou matku," řekl. „Byl jsem v Londýně, na soukromé party v Ivy. Plná místnost lumpů a já jsem z nich byl ten největší. Ona mě změnila, Arty. Zlomila mi srdce a pak ho zase spravila. Angelina mi zachránila život. A teď..."

Artemisovi se začala nervozitou podlamovat kolena. V uších mu bušila krev jako příboj Atlantiku.

„Maminka umírá, tati? To se mi snažíš říct?"

Ta myšlenka mu připadala absurdní. Nemožná.

Jeho otec zamrkal, jako by se budil ze sna.

„Neumírá, jestli do toho mají Fowlové co mluvit. Je načase, aby sis zasloužil tu svoji pověst." Artemis senior měl oči divoké zoufalstvím. „I kdybychom museli udělat... cokoliv. Ať to stojí, co stojí."

Artemis cítil, jak se ho zmocňuje panika.

I kdybychom museli udělat cokoliv?

Uklidni se, pokáral se. *Máš moc, abys to napravil.*

Artemis ještě neznal všechna fakta, ale byl si víceméně jistý, že ať je jeho matce cokoli, dá se to vyléčit trochou skřítkovské magie. A on byl jediný člověk na světě, který v sobě tohle kouzlo měl.

„Tati," řekl tiše, „doktor už odešel?"

Artemis starší jako by na chvíli nevěděl, nač se Artemis ptá; pak se vzpamatoval.

„Ne, neodešel. Je v hale. Napadlo mě, že si s ním budeš chtít promluvit sám. Kdybych třeba já na nějakou otázku zapomněl..."

Artemise jen mírně překvapilo, když v hale nenašel jejich rodinného lékaře, ale doktora Hanse Schalkeho, předního evropského odborníka na vzácné nemoci. Když se stav Angeliny Fowlové začal zhoršovat, otec samozřejmě poslal pro Schalkeho.

Schalke čekal pod tepaným fowlovským erbem a tvrdý lékařský kufřík mu držel hlídku u nohou jako velký brouk. Uvazoval si pásek přes šedý baloňák a ostrým tónem hovořil se svou asistentkou.

Vůbec všechno bylo na doktorovi ostré - ostrá špička vlasů do čela, lícní kosti a nos jako břitva. Dva ovály brouseného skla zvětšovaly Schalkeho modré oči a jeho ústa vypadala jako šikmá rána zprava doleva - když mluvil, rty se mu skoro nehýbaly.

„Všechny symptomy," řekl s mírným německým přízvukem. „A ze všech databází, rozumíte?"

Jeho asistentka, drobná mladá dáma v drahém šedém

kostýmu, několikrát přikývla a vyťukala instrukce na displej svého smartphonu.

„Univerzity taky?" zeptala se.

„Všechny," štěkl Schalke a doprovodil to netrpělivým kývnutím. „Neříkal jsem všechny? Nerozumíte mi snad? Mám přízvuk? Je to proto, že z Německa pocházím?"

„Promiňte, pane doktore," omluvila se kajícně asistentka. „Všechny, samozřejmě."

Artemis přistoupil k doktoru Schalkemu s napřaženou rukou. Doktor ji ale nestiskl.

„Kontaminace, pane Fowle," řekl beze stopy omluvy nebo soucitu. Ještě jsme neurčili, zda je nemoc vaší matky nakažlivá."

Artemis sevřel dlaň a stáhl ruku za záda. Lékař měl samozřejmě pravdu.

Ještě se neznáme, pane doktore. Byl byste tak hodný a popsal mi matčiny příznaky?"

Doktor se podrážděně zamračil. „Tak dobře, mladíku. Ale nejsem zvyklý jednat s dětmi, takže to nebudu balit do vatičky."

Artemis polkl; v hrdle měl náhle sucho.

Balit do vatičky.

„Stav vaší matky je možná unikátní," řekl Schalke a zahnal mávnutím prstů svou asistentku k práci. „Z toho, co zatím vím, se zdá, že jí selhávají orgány."

„Které orgány?"'

„Všechny," odpověděl Schalke. „Potřebuji sem dopravit přístroje ze své laboratoře na Trinity College. Je zjevné, že vaši matku převážet nemůžeme. Moje asistentka Imogen, slečna Booková, na ni dohlédne, než se vrátím. Slečna Booková není jen moje tisková mluvčí, ale také vynikající ošetřovatelka. Užitečná kombinace, nemyslíte?"

Periferním viděním zahlédl Artemis slečnu Booko-

vou, jak spěchá za roh a koktá přitom cosi do mobilu. Doufal jen, že až bude pečovat o jeho matku, bude si výrazně jistější.

„Asi ano. Všechny matčiny orgány? *Všechny?*"

Schalke neměl ve zvyku opakovat, co už jednou řekl. „Připomíná mi to lupus, ale mnohem agresivnější, kombinovaný se všemi třemi stádii lymské boreliózy. Kdysi jsem viděl podobné symptomy u jednoho amazonské-ho kmene, ale nebyly tak silné. Pokud se bude nemoc zhoršovat i dál touto rychlostí, zbývají vaší matce jen dny. Mám-li být upřímný, nevím, jestli budeme mít čas dokončit testy. Potřebujeme zázračný lék a podle mých vědeckých zkušeností zázračné léky neexistují."

„Třeba ano," podotkl Artemis nepřítomně.

Schalke uchopil svůj kufřík. „Důvěřujte vědě, mladý muži," poradil Artemisovi. „Věda vaší matce poslouží lépe než nějaké záhadné síly."

Artemis přidržel Schalkemu dveře a díval se, jak schází po dvanácti schodech ke svému mercedesu veteránu. Auto bylo šedé stejně jako těžké mraky nad hlavou.

Na vědu není čas, pomyslel si irský teenager. *Magie je moje jediná možnost.*

Když se Artemis vrátil do své pracovny, seděl otec na koberci a Beckett se mu šplhal po zádech jako opice.

„Můžu teď jít k mamince?" zeptal se Artemis.

„Ano," kývl Artemis starší. „Běž; uvidíš, co dokážeš zjistit. Prostuduj její příznaky, abys věděl, po čem máš pátrat."

Pátrat? opakoval v duchu Artemis. *Čekají nás těžké časy.*

Artemisův mohutný osobní strážce Butler na něj čekal pod schody. Na sobě měl úplnou zbroj kendó, jen

hledí přilby si zvedl. Skrz něj byly vidět ošlehané rysy jeho tváře.

„Byl jsem v dojo, bojoval jsem s hologramem," vysvětloval. „Váš otec mě zavolal a říkal, že je mě potřeba okamžitě. Co se děje?"

„Máti," prošel kolem něj Artemis. Je těžce nemocná. Jdu zjistit, co pro ni dokážu udělat."

Butler ho dohonil, až mu krunýř na hrudi řinčel. „Buďte opatrný Artemisi," varoval ho. „Kouzlo není věda. Nedokážete ho ovládat. Mohl byste paní Fowlové nechtěně přitížit."

Artemis už vyšel nad schody a opatrně sahal po mosazné klice matčiny ložnice, jako by byla pod proudem.

Já se bojím, že víc přitížit už se jí nemůže."

Artemis šel dovnitř sám. Osobní strážce si přede dveřmi sundával kendó přilbu a krunýř honnuri. Pod ním měl místo tradičních širokých kalhot teplákovou soupravu. Na hrudi a na zádech měl zpocené skvrny, ale Butler potlačil svou touhu jít se osprchovat; zůstal stát na stráži přede dveřmi. Věděl, že by neměl příliš natahovat uši a snažit se něco zaslechnout, ale přál si, aby to udělat mohl.

Butler byl jediný další člověk, který znal celou pravdu o Artemisových magických eskapádách. Byl svému mladému svěřenci po boku při nejrůznějších dobrodružstvích, kdy bojovali se skřítky i s lidmi snad na všech kontinentech. Tu cestu časem do Bezčasí Artemis ale podnikl sám a vrátil se změněný. Část jeho mladého svěřence teď vládla kouzlem, a nebylo to jen oříškové oko kapitánky Myrty Krátké, které mu proud času vyměnil za to jeho. Cestou ze Země do Bezčasí a zpátky se Artemisovi nějak podařilo ukrást pár cárů kouzla skřítkům, jejichž atomy se v proudu času smísily s těmi jeho. Když

se Artemis z Bezčasí vrátil, *doporučil* svým rodičům pomocí podmanivého magického *mesmeru,* aby prostě nemysleli na to, kde ty poslední roky byl. Moc rafinovaný plán to nebyl, protože jeho zmizení se dostalo do světových zpráv a ta otázka samozřejmě padla na každé společenské události, kde se Fowlovi objevili. Ale dokud se Artemis nedokáže zmocnit nějakého zařízení pro výmaz paměti, jakým disponuje skřítkovská policie, případně si nějaké nevyvine sám, bude to muset stačit. *Doporučil* rodičům, aby v případě, že se na něj bude někdo ptát, prostě prohlásili, že jde o rodinnou záležitost, a požádali o respektování soukromí.

Artemis je člověk s kouzlem, pomyslel si Butler.*Jediný svého druhu.*

A teď Butler věděl, že se Artemis pokusí svého kouzla využít a vyléčit svou matku. Byla to nebezpečná hra; kouzlo mu nebylo vlastní. Chlapec by také klidně mohl jedny příznaky odstranit, ale nahradit je jinými.

Artemis pomalu vstoupil do velké ložnice. Dvojčata sem klidně vtrhla v kteroukoli denní i noční hodinu, skočila na postel s nebesy a začala se kočkovat s protestujícími rodiči. Něco takového ale Artemis nikdy nezažil. Jeho dětství bylo časem řádu a disciplíny.

Vždycky zaklepej, než vejdeš, Artemisi, přikazoval mu tehdy otec. *Je to výraz respektu.*

Jeho otec se ale změnil. Před sedmi lety se jen těsně minul se smrtí a v té chvíli pochopil, co je skutečně důležité. Teď byl vždycky připravený se objímat a válet v peřinách se svými milovanými syny.

Pro mě je už pozdě, pomyslel si Artemis. *Na pranice s otcem jsem už starý.*

Jeho matka byla jiná. Nikdy nebyla chladná, až na ty záchvaty deprese, kterými trpěla, když byl otec pohře-

šovaný. Od těch ji zachránilo kouzlo skřítků a návrat jejího milovaného manžela a teď už zase byla sama sebou. Nebo aspoň doteď byla.

Artemis pomalu přešel přes pokoj, protože se bál, co uvidí. Opatrně kráčel po koberci a dával si dobrý pozor, aby nešlápl na úponky révy v něm vetkané.

Na úponky nešlapej, jinak devět spočítej.

To byl zvyk z doby, kdy byl malý stará pověra, kterou mu šeptával jeho otec. Artemis nikdy nezapomněl, a když se třeba jen špičkou nohy révy dotkl, vždycky napočítal do devíti, aby odvrátil smůlu.

Postel s nebesy stála na druhém konci pokoje, zahalená v bohatých závěsech a zalitá sluncem. Do místnosti proklouzl vánek a rozvlnil hedvábí jako plachty pirátské lodi.

Jedna matčina ruka visela přes okraj dolů. Byla bledá a vyhublá.

Artemis se zhrozil. Ještě včera byla maminka v pořádku. Trochu nachlazená, ale pořád rozesmátá a laskavá.

„Mami," vyhrkl, když spatřil její tvář; měl pocit, jako by z něj to slovo někdo vyrazil.

Tohle přece není možné. Za čtyřiadvacet hodin se z jeho matky stala téměř pouhá kostra. Lícní kosti měla ostré jako pazourky, oči zapadlé v temných důlcích.

Klid, chlácholil sám sebe Artemis. *Už za pár vteřin bude mamince dobře, a pak můžu zkoumat, co se stalo.*

Krásné vlasy Angeliny Fowlové byly zacuchané a křehké, ulámané pramínky ležely na polštáři jako pavučina. A z jejích pórů bylo cítit něco podivného.

Lilie, pomyslel si Artemis. *Sladké, ale zkalené nemocí.*

Angelina náhle otevřela oči, rozšířené panikou. Prohnula se v zádech a namáhavě sála vzduch sevřeným

hrdlem, rozháněla se zkroucenými prsty do vzduchu. Stejně náhle se pak zhroutila a Artemis si na děsivý okamžik pomyslel, že je mrtvá.

Ale pak se jí zachvěla víčka a ona k němu natáhla ruku.

„Arty," řekla, ale bylo to spíš zašeptání. „Zdá se mi něco moc divného." Krátká věta, ale trvalo celou věčnost, než ji vyslovila, a za každým slovem se přerývaně nadechla.

Artemis uchopil matku za ruku. Byla tak vyhublá, vlastně jen hrstka kostí.

„Nebo jsem možná vzhůru a ten druhý život je sen."

Artemise bolelo, když slyšel matku takhle mluvit. Připomnělo mu to záchvaty, jimiž trpívala.

Jsi vzhůru, máti, a já jsem tady. Máš trochu horečku a jsi dehydratovaná, to je všechno. S tím si nemusíš dělat starosti."

Jak můžu být vzhůru, Arty," řekla Angelina a oči v temných kruzích měla chladné, „když cítím, že umírám? Jak můžu být vzhůru, když cítím tohle?"

Artemisův předstíraný klid se vytratil.

„To... to ta horečka," zakoktal. „Vidíš všechno trochu divně. Všechno bude brzo v pořádku, slibuju."

Angelina zavřela oči. „A můj syn svoje sliby dodržuje, to vím. Kde jsi byl ty minulé roky, Arty? Měli jsme takový strach. Proč ti není sedmnáct?"

Angelina Fowlová ve svém deliriu prohlédla závojem kouzla k pravdě. Uvědomila si, že byl tři roky pohřešován a že se vrátil stejně starý, jako když odešel.

Je mi čtrnáct, mami. Vlastně už skoro patnáct. Ještě nějakou dobu budu chlapec. Teď zavři oči, a až je zase otevřeš, bude všechno v pořádku."

„Cos to provedl s mým myšlením, Artemisi? Kde jsi vzal takovou moc?"

Artemis se potil. To horko v místnosti, ten divný pach, vlastní úzkost.

Ví to. Matka to ví. Když ji vyléčíš, bude si všechno pamatovat?

Na tom nezáleželo. To bude řešit až pak. Nejdřív ze všeho ji musí uzdravit.

Artemis pevně stiskl její křehkou ruku a cítil, jak se kosti třou o sebe. Už podruhé se chystal užít na svou matku kouzlo.

Magie Artemisově duši nepatřila a kdykoli ji použil, míval příšerné bolesti hlavy. I když byl člověk, do jisté míry ho ovlivňovala pravidla skřítků. Musel žvýkat tablety proti cestovní nevolnosti, kdykoli vstoupil bez pozvání do nějakého obydlí, a za úplňku byste Artemise často našli v knihovně, jak si pouští na maximum hudbu, aby přehlušil hlasy ve své hlavě. Velké společenství magických tvorů. Skřítkové mají mocnou rodovou paměť a ta se v něm probouzela jako přílivová vlna syrových emocí a přinášela s sebou migrény.

Občas Artemis uvažoval, jestli neudělal chybu, když si kouzlo přivlastnil; nedávno ale symptomy ustaly. Možná, že se jeho mozek postupně přizpůsoboval tlaku skutečnosti, že je magickým tvorem.

Artemis zlehka držel matčiny prsty, zavřel oči a vyprázdnil mysl.

Kouzlo. Jenom kouzlo.

Magie byla divoká síla a musela se kontrolovat. Kdyby se Artemisovi rozběhly myšlenky, kouzlo by se rozběhlo také a mohlo by se stát, že až by otevřel oči, byla by jeho matka sice pořád nemocná, ale měla by jinou barvu vlasů.

Hoj, myslel si. *Buď zdravá, máti.*

Kouzlo zareagovalo na jeho přání, rozběhlo se po jeho údech, bzučelo, brnělo. Kolem zápěstí mu kroužily

modré hvězdičky a škubaly sebou jako hejna drobných mřenek. Skoro jako by byly živé.

Artemis myslel na svou matku v lepších dobách. Viděl její pleť zářivou, oči rozsvícené štěstím. Slyšel její smích, cítil její dotyk na svém hrdle. Vzpomněl si, jak moc Angelina Fowlová miluje svou rodinu.

Takhle to chci.

Jiskry vycítily jeho přání a zamířily do Angeliny Fowlové, vsakovaly se do kůže její ruky a zápěstí. Ovíjely se v provázcích kolem jejích vyhublých paží. Artemis ještě přitlačil a řeka kouzelných světýlek mu proudila z prstů do těla jeho matky.

Hoj, myslel si. *Zažeň tu nemoc.*

Artemis už kouzlo používal, ale tentokrát to bylo jiné. Cítil odpor, jako by se matčino tělo nechtělo nechat vyléčit a sílu odmítalo. Jiskřičky na její kůži zasyčely, zachvěly se a zhasly.

Víc, myslel si Artemis. *Víc.*

Namáhal se ještě silněji, nevšímal si toho, že ho náhle strašlivě rozbolela hlava a zvedá se mu žaludek.

Hoj se, máti.

Kouzlo obalilo jeho matku jako egyptskou mumii, prosmeklo se jí pod tělo a nadzvedlo ji patnáct centimetrů nad matraci. Chvěla se a sténala, z pórů jí šla pára a syčela, kdykoli se dotkla modrých jiskřiček.

Má bolesti, uvědomil si Artemis, když pootevřel jedno oko. *Strašné. Ale teď nemůžu přestat.*

Artemis stahoval z nejzazších částí svého těla zbytečky kouzla.

Všechno. Dej jí všechno do poslední jiskřičky.

Kouzlo nebylo Artemisovou nedílnou součástí; ukradl ho a teď ho zase odhazoval, všechno, co měl, vkládal do pokusu o léčení. A přesto to nezabíralo. Ne, ještě hůř. Její nemoc se zhoršovala. Odpuzovala každou

modrou vlnu, brala jiskrám barvu a sílu, odrážela je ke stropu.

Někde je chyba, pomyslel si Artemis; v krku měl hořko, nad levým okem cítil bodavou bolest, jako by mu tam někdo vrazil dýku. *Takhle to nemá vypadat.*

Poslední kapička kouzla se škubnutím opustila jeho tělo a Artemise to odhodilo od matčiny postele tak, že sebou nejdřív smýknul po podlaze a pak se kutálel hlava nehlava, až nakonec dopadl na pohovku. Angelina Fowlová se ještě naposled křečovitě zachvěla a svezla se zpátky na matraci. Tělo měla zmáčené podivným hustým průhledným gelem. V něm blikotaly a uhasínaly jiskřičky kouzla a povlak sám se vypařoval skoro stejně rychle, jak se objevil.

Artemis ležel s hlavou v dlaních a čekal, až se zmatek v jeho mozku uklidní; nebyl schopen se ani pohnout, ani přemýšlet. V hlavě sípavě slyšel vlastní dech. Nakonec bolest zeslábla na pouhou ozvěnu a zpřeházená slova se srovnala do věty.

Kouzlo je pryč. Vypotřebované. Jsem už jen člověk.

Artemis zaregistroval, že dveře do ložnice vrzly a když otevřel oči, stáli nad ním Butler a jeho otec s vyděšenými výrazy ve tvářích.

„Slyšeli jsme ránu. Asi jsi upadl," řekl Artemis senior a zvedl syna za loket. „Nikdy jsem tě sem neměl pouštět samotného, ale říkal jsem si, že možná dokážeš něco udělat. Vím, že máš jisté schopnosti. Doufal jsem..." narovnal synovi košili, poplácal ho po rameni. „Byla to ode mě hloupost."

Artemis setřásl otcovy ruce a klopýtal k matčině posteli. Jediný pohled mu potvrdil to, co už věděl. Nevyléčil svou matku. Tváře jí nezrůžověly, nedýchalo se jí snáz.

Je jí hůř. Co jsem to provedl?

„Co je to?" zeptal se otec. „Co to s ní sakra je? Když to takhle půjde dál, ani ne za týden bude moje Angelina-"

Butler ho rázně přerušil. „Teď to nemůžeme vzdát, pánové. Všichni máme z minulosti kontakty, které by mohly na stav paní Fowlové vrhnout trochu světla. Lidi, se kterými bychom jinak nechtěli mít nic společného. Najdeme je a přivezeme je sem, jak nejrychleji to půjde. Nebudeme se zdržovat zbytečnostmi, jako jsou pasy a víza, a prostě to zařídíme."

Artemis senior přikývl, nejdřív pomalu, pak energičtěji.

„Ano. Ano, sakra, to je pravda. To ještě není konec. Moje Angelina je bojovník - viď, že jsi, miláčku?"

Něžně ji uchopil za ruku, jako by byla z nejčistšího křišťálu. Nereagovala ani na jeho dotek, ani na hlas. „Když jsem měl v noze ty fantomové bolesti, mluvili jsme kvůli tomu s každým alternativním lékařem v Evropě. Třeba by nám někdo z nich dokázal pomoct i teď."

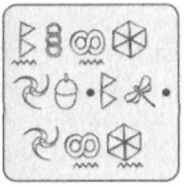
„Znám v Číně jednoho člověka," přidal se Butler. „Pracoval s madam Ko na Akademii. Uměl zázraky s bylinkami. Žije v horách. Nikdy nevytáhnul paty ze své provincie, ale kvůli mně to udělá."

„Dobře," kývl Artemis starší. „Čím víc názorů, tím lip." Obrátil se k synovi. „Poslyš, Arty, ty neznáš nikoho, kdo by mohl pomoci? Kohokoliv? Možná máš v podsvětí nějaké kontakty, co?"

Artemis otočil okázalým prstenem na prostředníčku tak, aby mu jeho vrchní strana spočinula v dlani. Tenhle *prsten* byl ve skutečnosti maskovaný skřítkovský komunikátor.

„Ano," řekl, „pár kontaktů v podsvětí bych měl."

Největší na světě

PŘÍSTAV V HELSINKÁCH,
BALTSKÉ MOŘE

Kraken, obrovský mořský netvor, švihl chapadly směrem k hladině oceánu. Za nimi se zvedlo i odulé tělo. Jeho jediné oko se divoce otáčelo v důlku a jeho zahnutý zobák, velký jako příď škuneru, byl doširoka otevřený a voda jím prudce protékala do rozvlněných žaber.

Kraken byl hladový. Jak se hnal k výletní lodi nad sebou, vešla se mu do malého mozečku jen jediná myšlenka.

Zabít... zabít... ZABÍT...

„To je ale permonický hnůj," ulevila si kapitánka Myrta Krátká, příslušnice skřítkovské policie, konkrétně Lokalizační a evidenční policejní rekognoskace, a ztlumila zvukový vstup do své přilby. „Zaprvé, kraken nemá chapadla, a pak, to *zabít... zabít... zabít...*"

Já vím," souhlasil Klusák, hlas z centrály, který se ozýval z jejího komunikátoru. „Napadlo mě, že by se ti to mohlo líbit. Že by ses zasmála. Vzpomínáš si ještě, co to je smích?"

Myrtu to ale nepobavilo. „To je přece pro lidi tak typické, Klusáku - vezmou něco naprosto přirozeného a démonizují to. Krakeni jsou mírná stvoření a lidi z nich

udělají nějakou vraždící chobotnici či co. *Zabít... zabít... zabít.* Jdi s tím někam."

„Prosím tě, Myrto, je to jenom senzační román. Znáš lidi a tu jejich fantazii. Uklidni se."

Klusák měl pravdu. Kdyby se rozčilovala pokaždé, kdy lidská média zkresleně líčila některého mytického tvora, trávila by ve vzteku půlku života. Za ty stovky let Blátiví tu a tam zahlédli někoho ze skřítků a překroutili ta krátká setkání prakticky k nepoznání.

Nech toho. Jsou i slušní lidé. Vzpomeň si na Artemise a na Butlera.

„Viděl jsi ten lidský film s kentaury?" zeptala se kentaura na druhém konci linky „Byli ušlechtilí a sportovní. *Můj meč je vám k službám, Výsosti, a pak si půjdeme trochu zalovit.* Kentauři a fit, tak tohle mě tedy opravdu rozesmálo."

Tisíce mil od ní, někde v zemském plášti přibližně pod Irskem, si Klusák, technický poradce skřítkovské policie, pohladil bříško.

„Myrto, nebuď zlá. Caballině se moje břicho líbí."

Klusák se oženil nebo, jak se u kentaurů říká, *zadal,* v době, kdy Myrta s Artemisem Fowlem zachraňovala démony v Bezčasí. Vůbec se za ty tři roky, co byla pryč, hodně změnilo a Myrtě občas dělalo potíže se s tím vyrovnat. Klusák měl manželku, se kterou trávil většinu času. Její starý přítel Risk Chaluha byl povýšen na velitele LEPReko a ona se vrátila do rekognoskačního, tentokrát do oddělení dozoru nad krakeny

„Omlouvám se, kamaráde. To byl vážně ošklivý vtip," řekla Myrta. „Mně se to tvoje bříško taky líbí. Mrzí mě, že jsem na něm neviděla svatební šerpu."

„Mě to taky mrzí. Příště."

Myrta se usmála. Jasně. Už to vidím."

Podle tradice se od kentaurů očekávalo, že budou mít

víc než jednu manželku, jenže Caballina byla moderní skřítka a Myrta pochybovala o tom, že by do domácnosti vpustila další klisničku.

„Neboj, to byl vtip."

„No to doufám, protože o víkendu se uvidím s Caballinou v lázních."

„Co to nové vybavení?" měnil rychle téma Klusák.

Myrta doširoka rozpřáhla paže, cítila, jak se jí do prstů opírá vítr, viděla, jak se pod ní modře a bíle blýská hladina Baltského moře.

Je to nádhera," prohlásila. „Absolutní nádhera."

Kapitánka Myrta Krátká z LEPReko létala v širokých, neuspěchaných kruzích nad Helsinkami, užívala si svěží skandinávský vzduch, který jí vnikal do přilby. Bylo krátce po páté ranní místního času a vycházející slunce rozzářilo zlatou cibuli na špičce Uspenské katedrály. Proslulé městské tržiště už teď problikávalo reflektory aut, jak přijížděli trhovci, aby se připravili na ranní kupující, a horliví tajemníci politiků se proplétali k šedomodré fasádě radnice.

Myrtin cíl ležel kousek od místa, které bude brzo rušným obchodním střediskem. Pohnula prsty a senzory v jejích obrněných rukavicích převedly pohyb na povel mechanickým křídlům, která měla na zádech. Zamířila ve spirále dolů k malému ostrůvku Uunisaari, asi tři čtvrtě kilometru od přístavu.

„Ty senzory na těle jsou pěkné," pochválila. „Ovládání je úplně intuitivní."

„Víc jako pták už se cítit nemůžeš," souhlasil Klusák. „Leda bys chtěla integrovat."

„To tedy nechci, děkuju pěkně," odpověděla Myrta důrazně. Létání milovala, ale ne natolik, aby si nechala od policejního chirurga voperovat implantáty do mozkové kůry.

„No, tak jdeme na to, kapitánko Krátká," nasadil Klusák úřední tón. „Předoperační kontrola. Kazetu, prosím."

Kazetu, neboli ká-zet-u, byla zkratka, která se v rekognoskačním používala pro základní kontrolu před vstupem do operační zóny: Křídla, zbraň a úniková cesta.

Myrta se podívala na průhledné údaje, které měla na hledí přilby.

„Baterie nabitá. Zbraň v zeleném. Křídla a oblek plně funkční. Žádná červená."

„Výborně," odpověděl Klusák. „Souhlasí, souhlasí a souhlasí. Naše displeje potvrzují."

Myrta slyšela cvakání, jak Klusák zadával tyto informace do záznamu o misi. Kentaur byl známý svou láskou ke starosvětským klávesnicím, i když on sám si nechal patentovat vysoce funkční virtuální klávesnici, takzvané véčko.

„Nezapomeň, Myrto, že je to jen průzkum. Jdi dolů a zkontroluj senzor. Ty věci jsou dvě stě let staré a nejspíš jde o obyčejné přehřátí. Stačí letět tam, kam ti řeknu, a spravit to, co ti řeknu. Žádné střílení na všechny strany. Jasné?"

Myrta se ušklíbla. „Mně už je úplně jasné, proč se do tebe Caballina zamilovala. Ten tvůj osobní šarm, to se jen tak nevidí."

Klusák se zachechtal. Já už jedovatosti neoplácím, Myrto. Co jsem ženatý, jsem hrozně smířlivý."

„Smířlivý? Tak tomu uvěřím, až dokážeš strávit deset minut v jedné místnosti se Slámou a nezačneš dupat kopytem."

Permoník Sláma Hraboš byl postupně protivníkem, partnerem a přítelem Myrty i Klusáka. Jeho největší životní radostí bylo cpát se, ale skoro stejně rád rozčiloval svoje nejrůznější protivníky, partnery a přátele."

„Tak na to, abych byl *takhle* smířlivý, budu asi po-

třebovat ještě pár dalších let manželství. Nebo spíš pár století."

Myrta už měla před sebou ostrov, obklopený kroužkem pěny jako mnišská tonzura věnečkem vlasů. Bylo načase přestat klábosit a pustit se do úkolu, ačkoli Myrta byla v silném pokušení ještě chvíli kroužit, aby měla víc času si popovídat se svým přítelem. Připadalo jí, že od té doby, co se vrátila z Bezčasí, je tohle jejich první pořádný rozhovor. Klusák se za poslední tři roky dostal v životě o kus dál, ale Myrta byla pryč vlastně jen pár hodin, a i když nezestárla, připadala si o ty roky okradená. Psychiatr LEPReko by jí řekl, že pociťuje depresi z časového vykořenění, a doporučil by jí pěknou malou injekčičku na povzbuzení. Jenže Myrta těmhle povzbuzujícím injekcím věřila asi tolik jako implantátům v mozku.

Jdu na to," prohlásila podrážděně. Tohle byla její první samostatná mise po návratu a ona chtěla, aby zpráva o akci byla perfektní, i když šlo jen o krakení hlídku.

„Rozumím," odpověděl Klusák. „Vidíš ten senzor?"

Na ostrově byly čtyři biosenzory, které přenášely informace na policejní ústředí. Tři z nich na Myrtině hledí pulzovaly světle zeleně. Čtvrtý byl červený. Červená může znamenat mnoho věcí. V tomhle případě se všechny údaje zvedly nad normální úroveň. Teplota, srdeční tep, mozková aktivita. Všechny byly v pásmu nebezpečí.

„Nejspíš selhal senzor," vysvětlil jí Klusák. Jinak by něco ukazovaly i ty ostatní."

„Mám to. Silný signál."

„Fajn. Štít a přiblížení."

Myrta otočila bradou prudce doleva, až jí křuplo za krkem. To byl způsob, kterým vyvolávala kouzlo. Dělat to nemusela, protože kouzlo je především funkcí mozku, jenže každý skřítek si vytvoří vlastní tiky. Vpustila do

údů trochu magie a rozvibrovala se tak, že zmizela z viditelného spektra. Její chvějivý oblek zachytil její frekvenci a zesílil ji, takže jí stačila jen malá troška kouzla.

Jsem neviditelná a jdu dolů," potvrdila.

„Rozumím," řekl kentaur. „A pozor, Myrto. Velitel Chaluha si to video bude přehrávat, takže se drž rozkazů."

„Chceš snad naznačit, že se jich někdy nedržím?" prohlásila Myrta, jako by se takové představy hrozila.

Klusák se zachechtal. „Chci naznačit, že možná ani nemáš směrnice, a jestli ano, tak jsi je rozhodně nikdy neotevřela."

Na tom něco je, pomyslela si Myrta, když se snášela k povrchu Uunisaari.

Velryby jsou považovány za největší savce světa. Ale nejsou jimi. Kraken může dosahovat délky až pěti kilometrů a hraje svou roli ve skandinávských legendách už od třináctého století, kdy se objevil v Orvar-Oddově sáze jako strašlivý *lyngbakr*. Rané popisy krakena jsou nejpřesnější. Popisují tohoto tvora coby mořské zvíře velké jako malý plovoucí ostrov. Lodím není ani tak nebezpečný sám tento tvor, jako spíš vír, který za sebou zanechá, když se potopí do oceánu. Ale ve středověku se legenda o krakenovi spojila s legendou o obří chobotnici a každý z těchto tvorů získal ty nejděsivější rysy toho druhého. Chobotnice se vykreslovala veliká jako hora, kdežto mírumilovnému krakenovi narostla chapadla a získal krvežíznivost, za jakou by se nemusel stydět ten nejnebezpečnější žralok.

Nic nemohlo být pravdě vzdálenější. Kraken je krotký tvor, jehož hlavní obranou je jeho velikost a mohutná masa krunýře, plynů a tukových buněk, které chrání mozeček velikosti melounu. Jeho inteligence stačí právě tak na to, aby se nakrmil a dokázal shodit krunýř. Pod

vrstvou kamení, chaluh a korálů připomíná kraken ze všeho nejvíc obyčejného svijonožce, i když takového, na kterého by se snadno vešel jeden, možná i dva olympijské stadióny.

Krakeni žijí několik tisíc let díky svému neuvěřitelně pomalému metabolismu a rozsáhlé síti podpůrných systémů obklopujících měkké tělo. Obvykle se usazují v prostředí bohatém na potravu nebo na kouzlo a zůstanou tam, dokud nedojde jídlo nebo zbytková magie. Uhnízdit se v souostroví poblíž lidského sídla poskytuje nejen maskování, ale také bohatý zdroj jedlého materiálu. A tam se krakeni také nacházejí, ukotvení ke dnu jako obrovská klíšťata, luxují skrz žábry odpady z města a v obrovských žaludcích je fermentací mění na metan. Ale i když je lidský odpad jejich spásou, je také jejich zkázou, protože stále vyšší hladina toxinů vyvolala u krakenů sterilitu a dnes se ve všech oceánech dohromady dochovalo jen asi půl tuctu těchto prastarých tvorů.

Tenhle konkrétní kraken byl ze všech nejstarší. Podle stěrů z krunýře byl starý Skořápka, jak mu přezdívala malá, ale zapálená Krakení hlídka, přes deset tisíc let starý a maskoval se jako ostrůvek v helsinském přístavu už od šestnáctého století, kdy bylo město známé ještě jako Helsingfors.

Celou tu dobu nedělal Skořápka prakticky nic jiného, než že se krmil a spal. Potřebu migrovat neměl. Pokud snad měl nějaké nutkání k přesunu, otupily ho odpadní produkty z továrny na barvy, která byla na jeho hřbetě postavena před víc než sto lety. Navenek se zdálo, že je Skořápka katatonický; za víc než padesát let se zmohl jen na pár výtrysků metanu, takže nebyl důvod se domnívat, že ta červená na jeho senzoru je něco víc než zkratovaný drát. A Myrta měla za úkol ho spravit. Byl to

standardní úkol, jaký se dává první den po opětovném nástupu do služby. Žádné nebezpečí, žádný spěch a jen malá šance na nějaký překvapivý objev.

Myrta obrátila dlaně proti větru a sestupovala, dokud se nohama nedotkla střechy malé ostrovní restaurace. Vlastně tu byly dva ostrůvky, propojené můstkem. Ten menší byl skutečný ostrov, větší část byl Skořápka, zahnízděný do skály. Myrta provedla rychlý termální průzkum, ale neobjevila nic kromě pár hlodavců a tepelné skvrny ze sauny, která byla pravděpodobně na časový spínač.

Ověřila si na hledí přesné umístění senzoru. Byl čtyři metry pod vodou, schovaný pod skalním výběžkem.

Pod vodou. Jak jinak.

Ve vzduchu složila křídla a vrhla se po nohou do Baltského moře; letěla ve vývrtce, aby co nejméně šplouchla. Ne že by poblíž byl nějaký člověk, který by ji mohl slyšet. Sauna a restaurace otevíraly až v osm, nejbližší rybáři byli na pevnině a jejich pruty se zlehka kolébaly jako řádky žerdí bez praporů.

Myrta vypustila plynové polštářky v přilbě, aby ji to méně nadnášelo, a ponořila se pod hladinu. Na hledí viděla, že teplota vody je něco málo přes deset stupňů, ale chvějivý oblek ji ochránil před šokem z chladu a dokonce se trochu napnul, aby vyrovnal změnu tlaku.

„Použij svrčky," řekl Klusák; vibrační uzly, které měla na uších, přenášely jeho hlas zřetelně a čistě.

„Vypadni mi z hlavy, kentaure."

„No tak, použij svrčky."

„Nic takového nepotřebuju. Mám to přímo před sebou."

Klusák povzdechl. „No, tak to umřu nenaplněn."

Svrčky byly mikroorganismy vykoupané v záření stejné frekvence jako lokalizovaný objekt. Když jste věděli,

co hledáte, ještě předtím, než jste opustili Klusákovu laboratoř, svrčky vás zavedly přímo k tomu. Jenže v případě, že senzor byl jen pár metrů daleko a pípal vám na obrazovce, bylo tohle opatření celkem zbytečné.

„No dobře," zavrčela Myrta. „Nemohl bys mě už přestat používat jako pokusného králíka?"

Otevřela vodotěsnou kapsu na rukavici a vypustila do vody oblak zářících oranžových drobečků. Na chviličku se shlukly a pak vyrazily k cíli jako nepravidelná šipka.

„Plavou, lítají, hrabou," prohlásil Klusák, ohromený vlastní vynalézavostí „Bůh těm mrňouskům žehnej."

Svrčky za sebou nechaly zářivou oranžovou stopu, po které se mohla Myrta pustit. Přitáhla se pod ostrý skalní výběžek a zjistila, že svrčky už kutají v porostu zakrývajícím senzor.

„No tak, tohle je šikovné, ne? Řekni mi, jestli tohle není v akci užitečné."

Užitečné to bylo, a hodně, zejména když Myrtě zbývalo už jen deset minut vzduchu, jenže Klusák byl namyšlený už tak dost.

„Přilba s žábry by byla užitečnější, zvlášť když jsi *věděl,* že ten senzor je pod vodou."

„Vzduchu máš až až," namítal Klusák. „Zvlášť když ti svrčky vyčistí okolí."

Svrčky ohryzaly kámen a vodní mech, dokud se senzor neleskl jako v den, kdy sjel z výrobní linky. Když svůj úkol dokončily, zableskly se a zahynuly, načež se s tichým zasyčením rozpustily ve vodě. Myrta zapnula reflektor v přilbě a oba paprsky namířila na kovový přístroj. Senzor byl velký asi jako banán a měl i stejný tvar. Pokrytý byl elektrolytickým gelem.

„Voda je docela čistá, díky Skořápkovi. Mám celkem slušný obraz."

Myrta trochu zvýšila nadnášivost svého obleku, až by-

la neutrální, a zůstala viset ve vodě tak nehybně, jak to jen šlo.

„Tak co vidíš?"

„To co ty," odpověděl kentaur. „Senzor s blikajícím červeným světlem. Potřebuju pár odečtů, kdyby ti nevadilo dotknout se displeje."

Myrta položila dlaň na gel, aby se omnisenzor v její rukavici synchronizoval s prastarým přístrojem.

„Devět a půl minuty, Klusáku, nezapomeň."

„Prosím tě," ušklíbnul se kentaur, „za devět a půl minuty bych přeprogramoval flotilu satelitů."

To je nejspíš pravda, pomyslela si Myrta, zatímco její přilba prováděla systémové testy senzoru.

„Hmmm," povzdechl Klusák za třicet vteřin.

„Hmmm?" opakovala Myrta nervózně. „Nedělej hmmm, Klusáku. Ohromuj mě vědou, ale nedělej hmmm."

„Nezdá se, že by s tímhle senzorem bylo něco v nepořádku. Je až pozoruhodně funkční. Což znamená..."

„Že selhaly ty zbylé tři," doplnila Myrta. „To je ta tvoje genialita."

„Ty senzory jsem nenavrhoval já," ohradil se uraženě Klusák. „Ty jsou ještě od Koboi."

Myrta se otřásla, až sebou její tělo ve vodě škublo. Její dávná nepřítelkyně Opal Koboi byla jedním z nejúspěšnějších vynálezců Národa, dokud se nerozhodla, že bude radši páchat všechny myslitelné zločiny, aby se stala královnou světa. Nyní se nacházela ve speciálně konstruované izolační vězeňské buňce v Atlantis a čas trávila tím, že rozesílala politikům e-maily s prosbami o předčasné propuštění.

„Omlouvám se, kamaráde, že jsem pochybovala o tvé úžasnosti. Asi bych měla zkontrolovat ty ostatní senzory, co? Doufám, že ty jsou aspoň nad hladinou."

„Hmm," prohlásil znovu Klusák.

„Buď tak hodný a nech toho. Když už jsem tady, tak přece musím zkontrolovat ty zbylé senzory, ne?"

Chvilku bylo ticho, protože Klusák si otevíral další soubory, a když se pak ozval, znělo to trhaně, jak se před ním objevovaly informace. „Ty ostatní senzory... tak nespěchají... aspoň ne teď. Potřebujeme spíš vědět... proč má Skořápka všechny červené... na *tomhle* senzoru. Já se podívám... jestli už jsme někdy něco takového měli."

Myrta neměla jinou možnost než zůstat v kontaktu se senzorem. Nohy se jí zvolna houpaly ve vodě a očima sledovala ubíhající odpočítávání času na svém hledí.

„Mám to," prohlásil Klusák konečně. „Všechny červené můžou mít dva důvody. Zaprvé, rodí se malý kraken. To nepřichází v úvahu, protože Skořápka je jednak samec a jednak neplodný."

„Takže zbývá možnost dvě," podotkla Myrta a byla si jistá, že ta druhá možnost se jí líbit nebude.

„A druhá možnost je, že shazuje krunýř."

Myrta s úlevou obrátila oči v sloup. „Shazuje krunýř. To nezní tak moc nebezpečně."

„Víííš, ono je to trošku horší, než to zní."

„Co tím myslíš, trošku?"

„Koukej, já ti to vysvětlím, ale co kdybys odtamtud nejdřív odletěla? A tak rychle, jak jen to jde?"

Tohle nemusel Myrtě říkat dvakrát. Když Klusák někomu doporučí, aby odletěl *dřív,* než mu udělá jednu ze svých milovaných přednášek, tak je situace vážná. Rozpřáhla doširoka ruce a křídla na jejích zádech udělala totéž.

„Start," řekla a zamířila oběma pažemi k hladině. Motory naskočily a vynesly ji z Baltu ven tak rychle, že za ní vylétla pořádná vlna. Její oděv byl okamžitě suchý, protože z nepřilnavého materiálu voda ihned stekla a odpor

vzduchu se postaral o zbytek. Během pár vteřin už byla ve výšce sto metrů a obavy v Klusákově hlase ji hnaly ještě dál.

„Kraken shazuje krunýř jednou za život, a podle záznamů Skořápka ten svůj shodil před třemi tisíci lety, takže jsme mysleli, že tím to končí."

„Ale?"

„Ale teď to vypadá, že se Skořápka dožil dost vysokého věku na to, aby to udělal znovu."

„A proč nám to dělá starost?"

„To nám dělá starost proto, že krakeni odhazují krunýře hodně výbušně. Nový krunýř už narostl a Skořápka se toho starého zbaví tak, že zažehne vrstvu metanových buněk a odpálí ho."

Myrta si chtěla být jistá, že mu skutečně správně rozuměla. „To chceš říct, že Skořápka si jen tak prdne a odpálí to?"

„Ne, Skořápka si jen tak *neprdne*. Nashromáždil tolik metanu, že by to Jistotě vystačilo na rok. Takovéhle prdnutí tu nebylo od doby, co měli permoníci poslední kmenové shromáždění."

Na hledí se Myrtě objevila počítačová simulace výbuchu. Pro většinu skřítků by to byla jen šmouha, jenže policisté se musejí naučit zaostřovat na dvojí vzdálenost najednou, aby dokázali odečítat údaje ze svých displejů a zároveň koukat, kam letí.

Když Myrta podle simulace viděla, že už je z dosahu předpokládaného výbuchu, spustila nohy k zemi a zvolna se obloukem spustila níž, tak, aby byla ke krakenovi čelem.

„Můžeme něco dělat?"

„Leda pořídit pár obrázků. Na nic jiného už není čas. Zbývá jen pár minut. Skořápkův vnitřní krunýř je už na zážehové teplotě, tak si sklop tmavý filtr a pěkně se dívej."

Myrta spustila stínítko. „Tohle se dostane do zpráv po celém světě. Ostrovy jen tak z ničeho nic nevybuchují."

„Ale jo. Sopečná aktivita, úniky plynu, nehody s chemikáliemi. Věř mi, že jestli Blátiví něco opravdu umějí, tak vysvětlovat výbuchy. Američani vymysleli celou Oblast 51 jen proto, že jeden senátor vrazil s tryskáčem do boku hory."

„Pevnina je v bezpečí?"

„Měla by. Možná tam něco malého doletí."

Myrta se uvolněně zavěsila do křídel. Nemohla a ani neměla nic dělat. Byl to přirozený proces a kraken měl plné právo krunýř shodit.

Metanový výbuch. Tohle by se líbilo Slámovi.

Sláma Hraboš momentálně vedl soukromou detektivní kancelář v Jistotě spolu s jistým Dandy Danem, šotkem, který proslul svou schopností řídit jakékoli myslitelné vozidlo. Sláma svého času taky způsobil pěkných pár metanových kalamit.

Něco zablikalo Myrtě na hledí. Červená plazmová skvrna v okénku termálního průzkumu. Na ostrově bylo něco živého, a nebyli to jen hlodavci. Několik lidí.

„Klusáku. Něco mám."

Myrta několikrát mrkla a zvětšila okénko tak, aby našla zdroj těch skvrn. V sauně byla čtyři horká těla.

„*Uvnitř v* sauně, Klusáku. Jak nám mohli uniknout?"

Jejich těla měla stejnou teplotu jako cihlové zdi," odpověděl kentaur. „Hádal bych, že teď jeden Blátivý otevřel dveře."

Myrta zvětšila hledí na plus šest a uviděla, že dveře do sauny jsou pootevřené a z nich se valí ven pára. Budova vychládala rychleji než lidé, a proto je teď její skener zobrazoval zvlášť.

„Co tam ti Blátiví dělají? Říkal jsi, že se tu nic neotevírá před osmou."

„To nevím, Myrto. Jak to mám vědět? Jsou to lidi. Na ty se dá spoléhat asi tolik jako na démony pobláznění úplňkem."

Nezáleželo na tom, *proč* tam ti lidé jsou - a přemýšlet nad tím byla ztráta času.

„Musím se tam vrátit, Klusáku."

Klusák obrátil kameru sám na sebe a odeslal svůj obraz Myrtě do hledí.

„Koukni se na mě, Myrto. Vidíš ten výraz? To je můj přísný obličej. Nedělej to, Myrto, Nevracej se na ten ostrov. Lidi umírají dnes a denně a my do toho nezasahujeme. LEPReko do toho nikdy nezasahuje."

„Pravidla znám," zavrčela Myrta a umlčela přísný kentaurův hlas.

A zase už mám po kariéře, pomyslela si a natočila křídla na střemhlavý sestup.

Čtyři muži seděli v odpočíváme sauny a byli hrozně spokojení sami se sebou: znova se jim povedlo oklamat ostrovní dohled a ještě před odchodem do práce proklouznout do sauny, a zadarmo. Šikovné samozřejmě bylo, že jeden z těch čtyř pracoval v bezpečnostní službě na Uunisaari a měl přístup ke klíčům a malý člun s motorem o pěti koňských silách, kam se právě tak vešli čtyři kamarádi a basička piva Karjala.

„Dneska je v sauně dobrá teplota," prohlásil jeden.

Druhý si otřel zapocené brýle. „Podle mě trochu moc horko. Dokonce i tady mi připadá, že to pálí do nohou."

„Tak si skoč do Baltu," urazil se strážný nad takovým nedostatkem uznání. „To ti ty chudinky prstíčky ochladí."

„Ale nevšímej si ho," mávl rukou třetí. „Má citlivé nohy. Pořád má nějaké problémy s teplotou."

Všichni muži, kamarádi už od dětství, se zasmáli a na-

pili se piva. Jenže je to rychle přešlo, protože kus střechy se najednou vzňal a rozpadl se.

Strážný se zakuckal pivem. „Kouřil někdo? Říkal jsem, že kouřit se nesmí!"

I kdyby mu byl někdo z kamarádů odpověděl, strážný už by to neslyšel, protože nějakým záhadným způsobem vyletěl dírou ve střeše.

„Už mě to fakt pálí do nohou," prohlásil ten s brýlemi, jako by stačilo vrátit se ke starému tématu a to nové zmizí.

Ostatní ho ignorovali, protože měli plné ruce práce s tím, co muži obvykle v krizových situacích dělají: oblékali si kalhoty.

Na představování ani na dveře nebyl čas, takže Myr-ta tasila svou ruční zbraň neutrino, vykrojila ve střeše dvoumetrovou díru a odměnou jí byl pohled na bledé, polooblečené Blátivé, jak se třesou v náhlé hrůze.

Ani mě nepřekvapuje, že se klepou, pomyslela si. *A to je teprve začátek.*

Jak letěla, uvažovala o svém problému: jak dostat čtyři lidi za čtyři minuty z okruhu výbuchu.

Ještě nedávno by byla měla další problém, samotnou budovu. Podle skřítkovské Knihy nesměli skřítkové vstoupit do lidských domů bez pozvání. Bylo to deset tisíc let staré kouzlo, které ale pořád ještě mělo určitou moc, takže ten, kdo ho porušil, to odnesl jednak nevolností a jednak ztrátou magické moci. Tenhle zákon byl anachronismus a vážná překážka pro policejní operace, takže po řadě veřejných debat a po referendu bylo kouzlo odstraněno. Postaral se o to malý démon čaroděj jménem Číslo Jedna. Trvalo mu asi tak pět minut rozplést kouzlo, které elfským čarodějům vzdorovalo celá staletí.

Tak zpátky k původnímu problému. Čtyři velcí lidé. A bezprostřední hrozba výbuchu.

S tím prvním to bylo jednoduché, a že volba padla na něj, bylo také jasné. Blokoval přístup k ostatním. Na sobě měl jen ručník a malou čapku bezpečnostní služby, která mu seděla na temeni hlavy jako ořechová skořápka na hlavě medvěda.

Myrta se ušklíbla. *Tohohle se musím honem zbavit, nebo na ten pohled možná taky nikdy nezapomenu. Ten chlap má víc svalů než troll.*

Troll! No jasně!

Co byla Myrta v Bezčasí, doznalo vybavení Rekognoskačního několika změn. Většinu z novinek přirozeně navrhl a patentoval Klusák. Jedním takovým přírůstkem byl nový zásobník se šipkami do jejího neutrina. Klusák jim říkal antigravitační šipky, ale policisté sami jim přezdívali Vznášedla.

Tyhle šipky fungovaly na stejném principu jako Klusákova Boje, která vytvářela pole kolem čehokoli, k čemu byla připevněna, čímž snížila sílu zemské gravitace na jednu pětinu normálu. Boje se hodila při transportu těžkého vybavení. Policisté si Boji brzo přizpůsobili vlastním speciálním potřebám a připínali k jejím úchytům zločince, takže se pak dali snadněji zvládnout.

A Klusák vyvinul šipky, které měly stejné účinky jako Boje. Šipka používala vlastní uprchlíkovy tkáně k vedení výboje, který ho téměř zbavil tíže. Dokonce i troll vypadá méně nebezpečně, když se vznáší ve větru jako balónek.

Myrta vytáhla zásobník a pěstí ho zacvakla do neutrina.

Šipky, pomyslela si. *Zpátky do doby kamenné.*

Mohutného strážce měla přímo před sebou, rty se mu chvěly jako vzteklému dítěti.

Tak na tohohle Blátivého laserová mířidla nepotřebuju, pomyslela si. *Ten se nedá minout.*

A také neminula. Maličká šipka se zabodla muži do ramene, on se chvilku třásl a pak ho obklopilo antigravitační pole.

„Uf," vydechl. „Tak je mi ňák..."

Myrta přistála vedle něj, popadla ho za bledé stehno a vyhodila ho k nebi. Letěl rychleji než propíchnutý balónek, a zůstalo po něm jen překvapené „ááááá".

Zbývající muži si spěšně dooblékli kalhoty. Dva v tom spěchu zakopli, srazili se hlavami a pak sebou švihli na zem. Rohlíky s rajčaty a mozzarellou se skutálely z talíře na podlahu, láhve piva se rozlétly na všechny strany.

„Moje rohlíky," stěžoval si jeden z mužů a bojoval přitom s fialovými džínami.

Není čas panikařit, pomyslela si Myrta, tichá a neviditelná. Přikrčila se, aby se vyhnula bledým končetinám mávajícím na všechny strany, a rychle odpálila další šipky.

Sauny se zmocnil zvláštní klid - muži se začali vznášet k díře ve střeše.

„Teď mám nohy -" začal ten s brýlemi.

„Drž hubu o nohách," osopil se na něj ten s rohlíky a ohnal se po něm pěstí. Tím pohybem sám sebe roztočil jako káču a několikrát se odrazil od zdi.

Klusák konečně na dálku znovu zapnul Myrtě zvuk v přilbě. „D'Arvit, Myrto. Máš už jen pár vteřin. *Pár vteřin!* Okamžitě vypadni! Ani ten obrněný oblek tě proti takhle velkému výbuchu neochrání."

Myrta byla v obličeji rudá a zpocená, ačkoli přilba měla klimatizaci.

Pár vteřin. Kolikrát jsem už tohle slyšela?

Nebyl čas na žádné jemnůstky. Lehla si na záda a neutrino nastavila na omračovací paprsky. Pak vypálila přímo vzhůru ve velkém oblouku.

Paprsek vynesl muže do vzduchu, jako by rychlá řeka strhla bubliny; chvíli se odráželi od stěn a jeden od druhého, až nakonec zmizeli dosud doutnající dírou ve střeše k nebi.

Když vyletěl poslední z mužů, podíval s dolů a nepřítomně ho napadlo, proč vlastně neřve hrůzou. Když někdo najednou letí, to snad už je důvod k hysterii, ne?

To ne/spíš přijde později, usoudil. Jestli nějaké později vůbec bude.

Připadalo mu, že v páře sauny zahlédl malého tvora podobného člověku, jak leží na zemi. Pak maličká postavička s křídly vyskočila a odstartovala za odlétajícími.

Ona je to pravda, pomyslel si muž. *Úplně jako v* Pánovi prstenů. *Pohádkoví tvorové. Všechno je to pravda.*

Pak ostrov vybuchl, muž si přestal dělat starosti s pohádkovými tvory a začal si je dělat se svými kalhotami, které právě vzplály.

Když byli všichni čtyři muži ve vzduchu, usoudila Myrta, že je načase zmizet od tohohle domnělého ostrova *co* nejdál. Vyskočila ze dřepu, už ve vzduchu zapnula křídla a vyrazila k ranní obloze.

„Pěkné," řekl Klusák. „To víš, že tomu manévru říkají *myrtoptéra,* ne?"

Myrta vytáhla zbraň a poháněla beztížné muže krátkými dávkami dál od ostrova.

„Snažím se přežít, Klusáku. Mluvit budu pak."

Klusák si povzdechnul. „Promiň, kamarádko. Mám strach. A když mám strach, tak mluvím. Caballina říká, že to je obranný mechanismus. No ale ta *myrtoptéra.* Stejně jsi startovala při té střílečce na střeše v Darmstadtu. Major - tedy vlastně *velitel* Chaluha to natočil na video. Ty záběry dneska používají na Akademii. Ne-

věřila bys, kolik kadetů už si zlomilo kotník, když se o tenhle trik pokoušeli."

Myrta zrovna chtěla svého přítele požádat, aby vážně už laskavě sklapnul, když Skořápka zažehl metanové buňky, zlikvidoval starý krunýř a tuny trosek se rozlétly k nebi. Tlaková vlna zasáhla Myrtu zespoda jako obří pěst a roztočila ji dokola. Cítila, jak se její skafandr napíná, aby zmírnil úder, drobné šupinky se uzavíraly proti nárazu jako štíty jednotky démonů. Slabě *to* zasyčelo, protože její přilba nafoukla airbagy chránící mozek a míchu. Obrazovky na jejím hledí zablikaly, poskočily a znovu se srovnaly.

Svět se jí před hledím několikrát obrátil dokola, ačkoli si Myrta samozřejmě uvědomovala, že se otáčí ona, ne obzor.

Živá. Ještě jsem živá. Teď už musím mít hodně malé šance.

Znovu si uvědomila, že na ni Klusák mluví, „...tep zvýšený, i když vůbec nevím proč. Jeden by myslel, že na takové situace už musíš být zvyklá. Ti lidé jsou z toho venku, což tě jistě potěší, když si vezmu, že jsi kvůli nim riskovala svůj život a mou techniku. Co kdyby některé z mých vznášedel padlo do lidských rukou?"

Myrta použila kombinaci mrknutí a gest, aby zažehla několik z dvanácti motorů, a získala tak zpět kontrolu nad svými křídly.

Otevřela hledí, protože kašlala a plivala, a pak odpověděla na jeho obvinění.

„Přežila jsem to, děkuju za optání. A všechno policejní vybavení má vestavěnou dálkovou destrukci. Dokonce i já! Takže ta tvoje drahocenná vznášedla by mohla do lidských rukou padnout jedině tehdy, kdyby *tvoje* technika selhala."

„Což mi připomíná," podotkl Klusák, „že se těch šipek musím zbavit."

Dole vládl šílený zmatek. Vypadalo to, že polovina obyvatel Helsinek se už dokázala dostat do nejrůznějších člunu a loděk, a doslova celá flotila mířila k místu výbuchu. V čele se řítil člun pobřežní hlídky se dvěma přívěsnými motory; příď měl v té rychlosti až ve vzduchu. Krakena samotného nebylo pro kouř a prach vidět, ale spálené zbytky jeho krunýře pršely dolů jako sopečný popel, usazovaly se na palubách člunů a halily Baltské moře do černé přikrývky.

Dvacet metrů nalevo od Myrty se čtyři muži spokojeně houpali ve vzduchu na posledních zbytcích tlakové vlny a kolem boků jim visely cáry roztrhaných kalhot.

„Tohle mě překvapuje," konstatovala Myrta, když si pohled na čtyři muže zvětšila. „Nejeví, nepočurávají se."

„V té šipce je kapka uvolňovadla," zachechtal se Klusák. „Tedy, kapinka. Asi tolik, že by se trollovi začalo stýskat po mamince."

„Trollové občas svoje matky sežerou," namítla Myrta.

„No právě."

Klusák počkal, až muži sestoupili asi tři metry nad hladinu moře, a pak dálkově odpálil maličkou nálož v každé šipce. Po čtyřech malých prsknutích následovalo čtveré hlasité šplouchnutí. Muži nebyli ve vodě ani pár vteřin, když se k nim dostala pobřežní hlídka.

„Tak," oddechl si zjevně kentaur. „Možná katastrofa odvrácena a dnešní dobrý skutek máme za sebou. Šlápni na to a zpátky do terminálu. Velitel Chaluha bude určitě chtít podrobné hlášení."

„Moment - mám mail."

„Mail! Mail! To vážně myslíš, že teď je vhodná chvíle? Energie máš málo a zadní panely tvého obleku to dost těžce odnesly. Musíš odtamtud zmizet dřív, než ti úplně selže štít."

„Tohle si musím přečíst, Klusáku. Je to důležité."

Ikonka mailu, která jí blikala na hledí, byla doplněná Artemisovým podpisem. Artemis a Myrta si svoje maily označovali barevným kódem. Zelená znamenala společenskou záležitost, modrá pracovní a červená, že jde o něco naléhavého. A teď Artemisova ikona blikala jasně červeně. Mrkla na ni a otevřela krátký vzkaz.

Matka umírá, stálo tam. *Prosím, okamžitě přijď. Přiveď Č.1.*

Myrtě se sevřel žaludek chladnou hrůzou a svět jako by se jí před očima rozkolébal.

Matka umírá. Přiveď Č.1.

Situace musí být zoufalá, když ji Artemis žádá, aby přivedla mocného démona čaroděje.

Vzpomněla si na ten den před osmnácti lety, kdy zemřela její vlastní matka. Byla to už skoro dvě desetiletí, ale bolelo to stejně, jako by se to stalo včera. Pak ji něco napadlo.

Ono to není osmnáct let. Je to jednadvacet. Tři roky jsem byla pryč.

Koral Krátká byla lékařkou u policejních podmořských sil, které hlídkovaly v Atlantiku, uklízely po lidech, chránily ohrožené druhy. Utrpěla smrtelné zranění, když obzvlášť podezřelý tanker, který sledovali, náhodou zalil jejich ponorku radioaktivním odpadem. Špinavá radiace je pro skřítky jed a její matka umírala týden.

„Tohle mi zaplatí," zapřísahala se Myrta, když plakala u matčiny postele na klinice v Jistotě. Já ty Blátivé dostanu, všechny do jednoho."

„Ne," prohlásila tehdy její matka s překvapivou rázností. „Celý život jsem strávila tím, že jsem živé tvory *zachraňovala.* Ty musíš udělat totéž. Mým odkazem nesmí *být zkáza.“*

Byla to jedna z posledních věcí, které řekla. O tři dny později stála Myrta s kamennou tváří na matčině recyk-

lačním obřadu, zelenou slavnostní uniformu zapnutou až pod bradu. Všenástroj, který jí matka věnovala k promoci, měla připnutý u pasu.

Zachraňovat živé tvory. Proto si Myrta požádala o přijetí k rekognoskačnímu.

A teď umírá Artemisova matka. Myrta si uvědomila, že Artemise už nebere jako člověka, jen jako přítele.

„Musím do Irska," prohlásila.

Klusák se s ní ani nehádal; stačil totiž nakouknout, co stálo v mailu na její obrazovce.

„Leť. Pár hodin tě dokážu krýt. Můžu říct, že provádíš Rituál. Shodou okolností je dneska úplněk a poblíž Dublinu ještě pořád máme pár magických míst. Pošlu zprávu do Sekce osm. Možná Qwan pustí Číslo Jedna na pár hodin z magilaborky."

„Děkuju, kamaráde."

„Není zač. Tak leť. Já ti na chvíli zmizím z hlavy a budu tady sledovat cvrkot. Možná bych dokázal do lidských médií propašovat pár nápadů. Třeba něco o skryté kapse zemního plynu. Však je to skoro pravda."

Skoro pravda.

Myrta si tuhle větu automaticky spojila s Artemisovým mailem. Mladý Ir tak často manipuloval s kdekým tak, že mu řekl *skoro pravdu.*

V duchu sama sebe pokárala. To přece ne. Dokonce ani Artemis Fowl by nelhal o něčem takhle vážném.

Každý má nějaké hranice.

Ne snad?

OZVĚNY MAGIE

Artemis starší shromáždil svoje síly v konferenčním sále Fowl Manor, což dříve bývala hodovní síň. Až donedávna zakrýval vysoké gotické oblouky falešný strop, ale Angelina Fowlová ho nechala odstranit a síň obnovit v celé její dvoupatrové slávě.

Artemis, jeho otec a Butler seděli v černých kožených židlích od Marcela Breuera kolem skleněného stolu, kam by se vešlo ještě deset dalších lidí.

Není to tak dávno, co kolem tohohle stolu sedávali pašeráci, pomyslel si Artemis. *A ani nemluvě o zločineckých bossech, hackerech, obchodnících zneužívajících důvěrné informace, padělatelích, překupnících z černého trhu a obratných lupičích. Staré rodinné obchody.*

Artemis starší zavřel laptop. Byl bledý a zjevně vyčerpaný, ale odhodlání mu jasně zářilo z očí.

„Plán je jednoduchý. Musíme získat nejen alternativní názor, ale co nejvíc názorů. Butler si vezme tryskáč a poletí do Číny. Na oficiální způsob nemáme čas, ale třeba najdeš nějaké letiště, kde to s bezpečností není tak horké."

Butler kývl. „O jednom takovém vím. Když všechno dobře půjde, můžu to stihnout tam a zpátky za dva dny." To Artemise staršího uspokojilo. „Dobře. Letadlo je natankované a připravené. Už jsem

zorganizoval kompletní posádku a druhého pilota."

„Musím si jenom sbalit pár věcí a pak můžu vyrazit."

Artemis si uměl představit, co si Butler asi tak bude balit, zvlášť když na tom letišti nejsou žádní úředníci.

„Co budeš dělat ty, tati?" zeptal se.

Já jedu do Londýna," odpověděl Artemis senior. „Poletím vrtulníkem na londýnské letiště a odtamtud limuzínou na Harley Street. Je tam několik specialistů, se kterými si můžu promluvit, a bude mnohem efektivnější, když já pojedu za nimi, než abych je vozil všechny sem. Pokud některý z nich dokáže vrhnout třeba jenom slabounký paprsek světla na stav tvojí matky, tak mu zaplatím, co bude chtít, aby sem přijel. Koupím jeho praxi, když to jinak nepůjde."

Artemis kývl. Rozumná taktika. Ovšem od člověka, který víc než dvě desítky let úspěšně řídil zločinecké impérium a posledních pár let impérium humanitární, by ani nic jiného nečekal.

Všechno, co Artemis starší dělal dnes, bylo etické. Od textilní fair-trade společnosti až po podíl v Earthpower, konsorciu podobně smýšlejících byznysmenů, kteří vyráběli kdeco, od aut na obnovitelná paliva po geotermální sondy a solární panely. Dokonce i fowlovská auta, tryskové letadlo a helikoptéru nechal vybavit nejmodernějšími filtry emisí, aby snížil množství oxidu uhličitého, které jejich rodina vypouštěla do světa.

Já zůstanu tady," prohlásil Artemis, aniž by čekal, až mu to otec řekne. „Můžu koordinovat to, co děláte vy, instalovat webkameru, aby ti specialisté z Harley Street matku viděli, dohlédnu na doktora Schalkeho a slečnu Bookovou a taky budu prohledávat internet, jestli tam nenajdu nějaký možný způsob léčby."

Artemis starší se pousmál. „Přesně tak, synku. Ta webkamera mě nenapadla."

Butler už by byl rád na cestě, přesto si ale před od-

chodem neodpustil poznámku. „Nelíbí se mi, že tu Artemise necháváme samotného. Sice je to génius, ale má ve zvyku se do všeho plést a problémy přímo přitahuje." Strážce na Artemise mrknul. „Bez urážky, mladý pane, ale vy dokážete i z nedělního pikniku udělat mezinárodní aféru."

Artemis to obvinění velkoryse přešel. „Neurazil jsem se."

„Taky mě to napadlo," kývl Artemis starší, „ale ono to bude dobré. Chůva si bere na pár dní dvojčata do svého domku v Howthu, ovšem Artyho potřebujeme tady, takže se o sebe bude muset postarat sám."

„A to nebude problém," dodal Artemis. „Věřte mi trochu, prosím."

Artemis starší se natáhl přes stůl a položil dlaň na synovu ruku. „Teď musíme všichni věřit jeden druhému, nic jiného nám nezbývá. Musíme věřit, že tvou matku je možné zachránit. Věříš tomu?"

Artemis si všiml, že jedno z horních oken se pomalu pootevřelo. Do místnosti vlétl krouživým pohybem malý lístek a pak se okno znova pomalu přivřelo.

„Bezvýhradně tomu věřím, tati. Každou minutou víc."

Myrta se zviditelnila teprve, když se modifikovaný vrtulník Sikorsky S-76C s Artemisem starším na palubě odlepil od heliportu na střeše. Artemis právě montoval webkameru na matčinu postel, když se elfka náhle objevila vedle něj, ruku na jeho rameni.

„Artemisi, to je mi hrozně líto," řekla tiše.

„Děkuju, že jsi přišla, Myrto," odpověděl Artemis. „Stihla jsi to rychle."

„Byla jsem nad zemí ve Finsku, hlídala jsem jednoho krakena."

„Aha, ano, to Tennysonovo zvíře," zavřel Artemis oči a rozpomínal se na pár veršů ze slavné básně.

Pod hřímáním horních vrstev hlubiny. Až v nedohledných mořských propastech Odvěkým nerušeným spánkem spí Kraken

„Spí? Kdepak, už ne. Mrkni se pak na zprávy. Zřejmě došlo k výbuchu zemního plynu."

„To si zas Klusák upravuje fakta, co?"

„Ano."

„Moc krakenů už nezbylo," podotkl Artemis. „Pokud já vím, sedm."

„Sedm?" podivila se Myrta. „My jich sledujeme jen šest."

„Aha, ano, šest. Chtěl jsem říct šest. Máš novou kombinézu?" změnil Artemis téma trochu moc rychle.

„O tři roky modernější než ta minulá," odpověděla Myrta, ale tu podivnou poznámku o krakenech si zapamatovala; to bude zkoumat pak. Je auto-obrněná. Když senzory vycítí, že se něco žene, celý oblek se napne, aby náraz ztlumil. Dneska už mi to jednou zachránilo život."

V Myrtině přilbě pípla ikonka nové zprávy a Myrta se na okamžik odmlčela, aby si krátký text přečetla.

„Číslo Jedna je na cestě. Posílají transportér Sekce osm. Teď už to rozhodně neutajíme, takže to, co je potřeba, musíme udělat rychle."

„Dobře. Potřebuju každou možnou pomoc."

Jejich rozhovor odezněl do ztracena; mysl obou se zabývala smrtelnou nemocí Angeliny Fowlové. Bledost z ní přímo vyzařovala a pach lilií se žlutě vznášel ve vzduchu.

Artemis bojoval s webkamerou a ta se mu zakutálela pod postel.

„Kruci," zaklel a klekl si, aby sáhl do temného prostoru „Nemůžu... já prostě nemůžu..."

A náhle na něj celá ta příšerná situace dopadla ztěžka jako kámen.

„Co jsem to za syna?" zašeptal. „Lhář a zloděj. A máti mě vždycky milovala a snažila se mě chránit a teď možná umře."

Myrta pomohla Artemisovi na nohy. „Takový už nejsi, Artemisi, a svou matku miluješ, ne?"

Artemis se v rozpacích zamračil. „Ano. Samozřejmě."

„Tak jsi dobrý syn a tvoje maminka to pozná, jen co ji vyléčím."

Myrta trhla krkem, kolem špiček prstů se jí roztančily magické jiskřičky a vytvořily obrácený kužel.

„Ne," vyhrkl Artemis. „Nebylo by dobře nejdřív zjistit, jaké má příznaky?"

Myrta zavřela pěst a jiskřičky zhasly. Tohle bylo podezřelé.

Sňala přilbu a přistoupila těsně k Artemisovi, blíž, než si to obvykle od druhých nechal líbit, a pevně se mu zadívala do nestejných očí. Bylo to divné, vidět, jak se na ni dívá její vlastní oko.

„Udělal jsi něco, Artemisi?"

Artemis neuhnul pohledem. Vypadalo to, že v jeho očích není nic než smutek.

„Ne. Jenomže když jde o maminku, jsem opatrnější, než kdyby šlo o mě, to je všechno."

Myrta byla za ty roky zkušeností s Artemisem podezřívavá a tak jí bylo divné, že ji najednou nechce nechat použít kouzlo, když nikdy předtím mu to starosti nedělalo. Možná to už zkoušel sám. Možná ho proud času o to ukradené kouzlo nepřipravil, jak tvrdil.

Sevřela jeho hlavu do dlaní a položila svoje čelo na jeho.

„Nech toho, Myrto," ohradil se Artemis. „Na to nemáme čas."

Myrta neodpověděla. Zavřela oči a soustředila se. Artemis si uvědomil, že se mu lebkou rozlévá vlna tepla,

a pocítil známé zabrnění kouzla. Myrta ho zkoumala. Netrvalo to ani vteřinu.

„Nic," řekla a pustila ho. „Ozvěny magie. Ale síla ne."

Artemis klopýtavě couvl; hlava se mu točila.

„Chápu, že jsi podezřívavá, Myrto. Už mockrát jsem si to zasloužil. Mohla bys teď prosím prohlédnout maminku?"

Myrta si uvědomila, že až do téhle chvíle nevrhla na Angelinu Fowlovou víc než jediný letmý pohled. Celá tahle situace v ní vyvolávala příliš mnoho bolestných vzpomínek.

Jistě, Artemisi. Omlouvám se za tu sondu. Musela jsem si být jistá, že je to vážně tak, jak říkáš."

„Moje pocity jsou vedlejší." Artemis vzal Myrtu za loket. „Teď maminku. Prosím."

Myrta se musela donutit náležitě Angelinu Fowlovou prohlédnout, a jen co to udělala, cítila, jak jí všemi údy probíhá mravenčení z hluboce zakořeněného strachu.

„To znám," zašeptala. „Znám to."

„Už ses s tímhle stavem někdy setkala?" zeptal se Artemis.

Tvář a paže jeho matky byly pokryté čirým gelem, který jí prýštil z pórů a vypařoval se. Angelina měla doširoka otevřené oči, ale bylo vidět jen bělma, a prsty měla zaťaté do přikrývky, jako by se ze všech sil držela života.

Myrta odepnula od pasu lékárničku, položila ji na noční stolek a tyčinkou odebrala vzorek gelu. „Ten gel. A ten pach. Ale to není možné. Není."

„Co není možné?" zeptal se Artemis a tiskl jí předloktí.

Myrta si ho nevšímala, nasadila si zas přilbu a zavolala na ústředí.

„Klusáku? Jsi tam?"

Kentaur reagoval na druhé zazvonění. Jo, jsem tu,

Myrto. Nehnu se od stolu. Velitel Chaluha se mě několikrát mailem ptal, kde jsi. Odbyl jsem ho tou historkou o Rituálu. Odhadoval bych, že máš asi -"

Myrta ho přerušila. „Klusáku, poslouchej mě. Artemisova matka. Myslím, že tu máme něco... myslím, že je to zlé."

Kentaurova nálada se okamžitě změnila. Myrta měla podezření, že klábosil, aby nedal najevo svůj strach. Koneckonců, Artemisova zpráva byla hodně špatná.

„OK. Napojím se na systémy sídla. Řekni Artemisovi o heslo."

Myrta zvedla hledí, aby viděla Artemisovi do očí. „Klusák chce znát tvoje bezpečnostní heslo."

Jistě, jistě." Artemis byl duchem jinde a chvilku mu trvalo, než si vzpomněl na svoje vlastní heslo. Je to KENTAUR. Všechna velká."

Dole pod zemským pláštěm si Klusák tenhle kompliment uložil do přihrádky v mozku, kde schovával svoje nejmilejší vzpomínky. Později si ho nad sklenicí sim-vína pořádně vychutná.

„Kentaur. Dobře. Jsem tam."

Velká plazmová televize na stěně se zapnula a objevila se Klusákova tvář, nejdřív jako rozmazané bubliny, pak ostře. Webová kamera v Artemisově ruce zavrčela, jak ji kentaur na dálku zaostřoval.

„Čím víc názorů, tím líp, ne?" ozval se jeho hlas ze všech reproduktorů televize.

Artemis přidržel kameru před matčinou tváří a snažil se ji držet tak bez pohnutí, jak jen dokázal.

„Podle Myrtiny reakce soudím, že tuhle nemoc už znáte?"

Myrta ukázala na povlak pokrývající Angelininu tvář. „Podívej na ten gel, Klusáku, z pórů. A taky pach lilií. Prostě nemůže být pochyb."

„To není možné," zamumlal kentaur. „Tohle jsme vymýtili před řadou let."

Artemis už měl těch nejasných narážek právě tak dost. „Co je nemožné? *Co* jste vymýtili?"

Ještě nemáme diagnózu, Artemisi. Bylo by to předčasné. Myrto, potřebuju sken."

Myrta přidržela dlaň nad čelem Angeliny Fowlové a omnisenzor v její rukavici obalil Artemisovu matku sítí laserových paprsků.

Klusákovy prsty se kývaly jako metronom, jak do jeho systému proudily informace. Byl to podvědomý pohyb a v téhle situaci se zdál příliš veselý.

„Stačí," řekl po půl minutě. „Mám, co potřebuju."

Myrta sevřela senzor v pěsti, přistoupila k Artemisovi, stiskla jeho ruce ve svých a tiše čekala na výsledky. Netrvalo to dlouho, zvlášť když Klusák už víceméně věděl, co hledat.

Když četl výsledky, tvářil se velice vážně. „Počítač analyzoval gel. Obávám se, že to je magicida."

Artemis si uvědomil, že ho Myrta sevřela pevněji. Ať už je tahle *magicida* cokoli, je to hodně špatné.

Vymkl se Myrtě a došel k televizi. „Potřebuju vysvětlení, Klusáku. Hned, prosím."

Klusák povzdechl, pak kývl. „Dobře, Artemisi. Magicida byla epidemie, která řádila mezi skřítkovským Národem. Byla bez výjimky smrtelná a do terminálního stádia se dostala během tří měsíců. Od té chvíle zbýval pacientovi necelý týden. Ta nemoc měla úplně všechno. Neurotoxiny, rozpad buněk, odolnost proti všem konvenčním způsobům léčení a byla neuvěřitelně agresivní. Skutečně ohromující."

Artemis zatínal zuby. „No *to* je nádhera, Klusáku. Konečně něco, co i ty můžeš obdivovat."

Klusák si setřel z nosu kapičku potu a chvilku váhal

s odpovědí. „Neexistuje na to lék, Artemisi. Už ne. Je mi líto, ale tvoje matka umírá. Podle koncentrace gelu soudě jí zbývá čtyřiadvacet hodin. Šestatřicet, když bude bojovat. Jestli tě to trochu utěší, nebude ke konci trpět."

Myrta přešla přes pokoj, uchopila Artemise za rameno a přitom si uvědomila, jak vysoký už její lidský přítel je.

„Artemisi, můžeme jí to aspoň trochu ulehčit."

Artemis ji skoro nepřátelsky setřásl. „Ne. Já dokážu zázraky. Mám svoje schopnosti. Informace jsou moje zbraň." Znova se zadíval na obrazovku. „Klusáku, omlouvám se za tu scénu. Už jsem se zase sebral. Říkal jsi, že magicida byla epidemie; jak začala?"

„Kouzlem," odpověděl Klusák prostě a pak dovysvětlil: „Kouzlo vychází ze síly Země, a když už Země nedokáže dál vstřebat tak obrovské množství znečištění, začne být znečištěné i kouzlo. Magicida se prvně objevila asi před dvaceti lety v Linfen v Číně."

Artemis kývl. Tohle dávalo smysl. Linfen je neblaze proslulý vysokou hladinou znečištění. Je to centrum čínského uhelného průmyslu a vzduch ve městě je plný popílku, kysličníku uhelnatého, dusičnanů, těkavých organických látek, arseniku a olova. Mezi čínskými zaměstnavateli koluje takový vtip: Když ti jde nějaký zaměstnanec hodně na nervy, pošli ho pracovat do Linfenu.

„Přenáší se kouzlem, a tudíž je proti kouzlu naprosto odolná. Během deseti lety skoro zdecimovala populaci skřítků. Ztratili jsme pětadvacet procent obyvatel. Nejhůř postižená byla Atlantis."

„Ale zastavili jste to," namítl Artemis. „Musel jsi tedy najít lék."

Já ne," zavrtěl hlavou Klusák. „Protilátku našla naše stará přítelkyně Opal Koboi. Trvalo jí to deset let a pak

nevěděla, co by za to chtěla. Nakonec jí protilátky museli soudním příkazem zkonfiskovat."

Artemisovi docházela trpělivost. „Politika mě nezajímá, Klusáku. Chci vědět, co to bylo za lék a proč ho nemůžeme podat mojí matce."

„To je dlouhé povídání."

„Tak to zkraťˇ," utrhl se na něj Artemis.

Klusák sklopil hlavu a nepodíval se Artemisovi do očí. „Ten lék byl přírodní. Mnoho tvorů má ve svém těle významné léčivé látky a působí jako přirozené zesilovače magie, ale v důsledku lidské činnosti víc než dvacet tisíc takových potenciálních zachránců života každý rok vymírá. Opal vyvinula jednoduchou injekční pistoli, která mohla lék na magicidu odebrat, aniž zvíře přišlo o život."

Artemis si najednou uvědomil, proč se mu Klusák nedokáže podívat do očí. Chytil se za hlavu.

„To ne. To mi neříkej."

„Opal Koboi našla lék v mozkomíšním moku hedvábného lemura sifaka z Madagaskaru."

Já to věděl," kvílel Artemis. Já vždycky věděl, že se mi *to* jednou vrátí."

„Hedvábný sifaka je bohužel dnes vyhynulý Ten poslední zemřel skoro před osmi lety."

Artemis měl v očích zoufalou výčitku.

Já vím," zašeptal. Já jsem ho zabil."

KAPITOLA IV:

OPIČÁKŮV STRÝČEK

FOWL MAnor,
SKORO PŘED OSmi LETY

Desetiletý Artemis Fowl zavřel soubor, na kterém pracoval, přepnul monitor do režimu spánku a zvedl se od psacího stolu. Za chvilku přijde na schůzku jeho otec. Artemis senior potvrdil schůzku dnes ráno vnitřní poštou a nikdy nechodil pozdě. Jeho čas byl drahý a očekával, že jeho syn bude na dopolední rozhovor připravený. Artemisův otec dorazil přesně v deset, kožený zimník mu pleskal kolem nohou.

„V Murmansku je mínus patnáct," vysvětlil a podal synovi obřadně ruku.

Artemis stál na jedné konkrétní dlaždici před krbem. Neměl to sice nařízené, ale věděl, že otec si sedne ke krbu do ludvíkovského křesla, a Artemis starší nerad moc natahoval krk, když mluvil.

Jeho otec se svezl do dobového křesla a Artemis si vychutnal krátký okamžik uspokojení.

„Předpokládám, že loď je připravená?"

Jen vyplout," kývl otec a modré oči mu zablýskly vzrušením. „Tohle je nový trh, Arty. Moskva už je teď jedno z nejživějších obchodních středisek na světě a severní Rusko musí zákonitě následovat."

„Pokud vím, matka z tvého posledního dobrodružství moc nadšená není."

V poslední době se Artemisovi rodiče hádali dlouho do noci. Manželství bylo jinak šťastné; spor vznikl kvůli obchodním zájmům Artemise staršího. Ovládal zločinecké impérium, jehož chapadla sahala od stříbrných dolů na Aljašce až po doky Nového Zélandu. Angelina byla vášnivá ochránkyně přírody a filantropka a byla přesvědčená, že kriminální činnost Artemise staršího a jeho bezohledné drancování přírodních zdrojů dávají katastrofální příklad jejich synovi.

„Vyroste z něj totéž, co z jeho otce," slyšel ji Artemis jednou večer z malého odposlouchávacího zařízení, které ukryl v akváriu.

Já myslel, že jeho otce miluješ?"

Artemis slyšel šustění látky, jak se rodiče objali. „Miluju. Miluju tě víc než svůj život. Ale tuhle planetu taky miluju."

„Lásko moje," řekl Artemis starší tak tiše, že ho štěnice skoro nezachytila, „fowlovské finance nejsou teď zrovna v nejlepším stavu. Kapitál, který máme, je vázaný v ilegálních podnicích. Potřebuju jeden velký obchod, abych mohl začít s přechodem na úplně legitimní podnikání. Jakmile budeme mít spolehlivý finanční polštář, můžeme zachraňovat svět."

Artemis slyšel, jak matka otce políbila. „Tak dobře, můj bukanýre. Jeden velký obchod a pak začneme zachraňovat svět."

Jeden velký obchod. Plná loď nezdaněné kokakoly pro Rusy. Ale co bylo důležitější, nová obchodní trasa do Arktidy. Artemis tušil, že jeho otci se nebude chtít tuhle trasu po jediném obchodu opustit. Tady se daly vydělat miliardy.

„*Fowl Star* je naložená a připravená na cestu," informoval otec Artemise během jejich schůzky v pracovně.

„Pamatuj si, že jenom dobré úmysly svět nezachrání. Na to potřebuješ mít vliv, a zlato je vliv."

Artemis starší ukázal na fowlovský erb a heslo vyřezané do dřevěného štítu nad krbem.

„Aurum potestas est.“ Zlato je moc; na to nikdy nezapomeň, Arty. Dokud za zelenými nebude stát bohatství, nikdo je nebude poslouchat."

Malý Artemis nevěděl, ke kterému z rodičů se má přidat. Jeho otec ztělesňoval všechny tradice rodiny. Fowlovská dynastie vzkvétala už po staletí díky své neustávající snaze bohatnout, a Artemis nepochyboval o tom, že otec najde nějaký způsob, jak zvětšit rodinný majetek, a pak obrátí pozornost k životnímu prostředí. Miloval jeho matku, ale fowlovské finance se prostě zachránit musely.

Jednoho dne přejde kontrola rodinných financí do tvých rukou," řekl Artemis starší svému synovi a vstal, aby si mohl zapnout zimník. „A až ten den přijde, budu klidný, protože budu vědět, že i ty budeš klást Fowly na první místo."

„Rozhodně, otče," kývl Artemis. „Fowlové především. Ale to ještě pár desítek let počká."

Artemis senior se zasmál. „To doufám, synu. Tak, už musím jít. Starej se zatím o svou matku. A nedovol jí rozházet rodinný majetek, ano?"

Bylo to řečeno v žertu, ale o týden později byl Artemis starší pohřešován a pravděpodobně mrtev a jeho poslední slova se stala zákonem, podle kterého hodlal jeho syn žít.

Starej se o svou matku, ale nedovol jí rozházet rodinný majetek.

Uplynuly dva měsíce a Artemis opět seděl u psacího stolu ve své pracovně a díval se na obrazovku počítače.

Na ní byly pochmurné údaje o stavu rodinných financí, které od otcova zmizení rapidně vysychaly. On byl teď hlavou rodiny, správcem fowlovského impéria, a musel se tedy podle toho chovat.

Jen loď Artemise staršího pohltily černé arktické vody, jeho dlužníci houfně přestali platit a jeho skupinky padělatelů, ranařů, zlodějů a pašeráků se daly naverbovat k jiným organizacím.

Zloději a čest? pomyslel si trpce Artemis. *Ani náhodou.*

Většina fowlovských peněz zkrátka přes noc zmizela a Artemisovi zůstalo sídlo, o které se musel postarat, a matka, směřující mílovými kroky k nervovému zhroucení.

Netrvalo dlouho a začali se slétat věřitelé, aby si ukousli svůj díl koláče dřív, než zbudou jen drobečky. Artemis byl nucen dát do aukce Rembrandtovu skicu, jen aby zaplatil hypotéku na sídlo a vyrovnal různé jiné dluhy.

A matka mu to neusnadňovala. Odmítla věřit tomu, že se Artemis starší pohřešuje, a dál byla tvrdošíjně rozhodnutá zachraňovat svět, ať to stojí, co to stojí.

Artemis se zatím pokoušel organizovat expedice, které by pátraly po jeho otci. To je dost obtížné, když je vám deset a svět dospělých vás nebere vážně, bez ohledu na několik mezinárodních uměleckých a hudebních cen a přes deset výnosných patentů a copyrightů po celém světě. Časem Artemis získá vlastní bohatství, jenže *časem* nestačilo. Peníze potřeboval hned.

Artemis chtěl dát dohromady pořádný velín, kde by se monitoroval internet a světové zpravodajské stanice. Na to bylo potřeba aspoň dvacet počítačů. A tým arktických průzkumníků čekal v Moskvě v hotelu, až Artemis pošle další splátku. A na tu neměl.

Artemis poklepal na obrazovku elegantním prstem. *Něco se musí stát,* pomyslel si.

Když Artemis vešel do ložnice, Angelina Fowlová ležela na posteli a plakala. Srdce se mu při tom pohledu sevřelo, ale zaťal pěsti a přikázal sám sobě, že musí být silný.

„Mami," řekl, a zamával výpisem z bankovního účtu, „co je tohle?"

Angelina si osušila oči kapesníkem, zvedla se na lokty a pomalu zaostřila pohled na syna.

„Arty, můj malý Arty. Pojď si ke mně sednout." Angelina měla kolem očí černé kruhy řasenky rozmazané od slz a pleť jí zbledla tak, že byla skoro průsvitná.

Buď silný.

„Ne, mami. Žádné sezení a povídání. Chci, abys mi vysvětlila ten šek na padesát tisíc eur pro přírodní rezervaci v jižní Africe."

Angelina se zatvářila nechápavě. Jižní Afrika, miláčku? Kdo odjel do jižní Afriky?"

„Poslala jsi šek na padesát tisíc eur do jižní Afriky, mami. Ty peníze jsem měl připravené na tu arktickou expedici."

„Padesát tisíc. To číslo mi něco říká. Zeptám se tatínka, až přijde. Doufám, že dneska nezmešká večeři, protože to bych -"

Artemisovi došla trpělivost. „Mami, prosím. Snaž se přemýšlet. Nemáme peníze nazbyt, abychom je mohli rozdávat jihoafrickým charitám. Museli jsme propustit celý personál kromě Butlera a ten už měsíc nedostal zaplaceno."

„Lemur!" vykřikla triumfálně Angelina. „Už si vzpomínám. Koupila jsem hedvábného lemura sifaku."

„Nesmysl," odsekl Artemis. *„Propithecus candidus* je vyhynulý."

Jeho matka teď mluvila s náhlým zápalem: „Ne. Ne, jednoho malého plyšáčka našli v jižní Africe. Nevědí, jak se mu povedlo tam dostat z Madagaskaru - nejspíš na lodi nějakého pytláka. Tak jsem ho musela zachránit. Je úplně poslední, Arty."

„Za rok nebo dva umře," odpověděl Artemis mrazivě. „Takže jsou to vyhozené peníze."

Angelina se zatvářila zděšeně. „Mluvíš úplně jako -"

„Otec? To je dobře. Někdo musí myslet racionálně."

Artemis se tvářil přísně, ale uvnitř si tak jistý nebyl. Jak může s matkou takhle hovořit, když ona doslova šílí žalem?

Proč jsem se já nezhroutil také? napadlo ho, ale okamžitě si sám odpověděl/sem *Fowl, a Fowlové si vždycky uměli poradit, když šlo do tuhého.*

„Ale padesát tisíc, mami? Za lemura?"

„Třeba najdou samičku," namítala Angelina. „To by pak znamenalo, že jsme zachránili celý živočišný druh."

Hádat se s ní nemá cenu, uvědomil si Artemis. *Tady logika nic nezmůže.*

„A kde je ten hedvábný šťastlivec teď?" zeptal se nevinně a usmál se tak, jak by se asi usmálo normální desetileté dítě, když se mluví o malém chlupatém zvířátku.

Je v bezpečí v Rathdown Parku. Žije si jako král. Zítra ho letecky převážejí do speciálního výběhu na Floridě."

Artemis kývl. Rathdown Park byla soukromě financovaná rezervace ve Wicklow, speciálně konstruovaná pro ochranu ohrožených druhů. Bezpečnostní opatření tam byla přísnější než v průměrné švýcarské bance.

„To je nádhera. Možná tu opici za padesát tisíc pojedu navštívit."

„No tak, *no* tak, Artemisi," pokárala ho matka. „Hedvábný sifaka je lemur a to jsou předchůdci opic, jak dobře víš."

To vím, ale je mi to fuk! měl chuť zaječet Artemis. *Otec se pohřešuje, a ty jsi za peníze na expedici koupila lemura!*

Držel ale jazyk za zuby. Matka nebyla právě v nejlepším stavu a on jí nechtěl ještě víc rozhodit.

„Do Rathdown obvykle návštěvy nepouštějí," podotkla Angelina. „Ale myslím, že když tam zavolám, udělají ve tvém případě výjimku. Koneckonců, Fowlové zaplatili vesničku primátů."

Artemis se zatvářil potěšené „Děkuju, máti. To bych byl vážně hrozně rád, a Butler taky. Víš přece, jak miluje malá chlupatá zvířátka. Strašně rád bych viděl ten živočišný druh, co jsme zachránili."

Angelina se usmála tak nepříčetně, že to jejího syna vyděsilo.

„Výborně, Artemisi. Tohle bude rána mezi oči pro velké byznysmeny. Matka a syn společně zachrání svět. Až se tatínek vrátí, budu se mu hrozně smát."

Artemis se sevřeným srdcem couval ke dveřím.

„Ano, máti. Společně zachráníme svět."

Jak za ním dveře zapadly, Artemis rázně seběhl dolů, a jak v duchu plánoval, dirigoval rukama imaginární hudbu. Zastavil se ve své ložnici, rychle se oblékl na cestu, pak zamířil do kuchyně, kde Butler krájel zeleninu krátkým japonským mečíkem kodači. Byl teď nejen ochráncem, ale i kuchařem a zahradníkem.

Mohutný strážce právě dělal krátký proces s okurkou.

„Letní salát," vysvětlil. Jen zelenina, vejce natvrdo a kuře. A jako moučník créme brûlée. Aspoň budu mít příležitost vyzkoušet si nový plamenomet." Podíval se na Artemise a překvapilo ho, když ho viděl v jednom z jeho dvou obleků, v tom tmavomodrém, který měl na sobě nedávno na opeře v Covent Garden. Artemis se

vždycky oblékal pečlivě, ale oblek a kravata byly neobvyklé dokonce i na něj.

„Čeká nás nějaká oficiální událost, Artemisi?"

„Oficiální ne," řekl Artemis tónem tak chladným, jaký od něj strážce ještě neslyšel, ale jaký se měl během příštích let naučit velmi dobře znát. Jen obchodní. Rodinné záležitosti teď řídím já a měl bych se podle toho oblékat."

„Á... jako bych slyšel vašeho otce." Butler pečlivě otřel meč a pak si svlékl zástěru. „Čeká nás nějaký typicky fowlovský obchod, ne?"

„Ano," odpověděl Artemis. „S opičákovým strýčkem."

FOWL MANOR, DNES

Myrta byla zděšená.

„Takže jsi jen z dětinského vzteku toho lemura zavraždil."

Artemis se zase sebral a posadil se na židli u postele. Uchopil matčinu ruku tak jemně, jako by to bylo ptáče.

„Ne. Dětinským vztekem jsem občas trpěl, to víte moc dobře, ale obvykle dlouho netrval. Intelekt, jaký mám já, se nenechá dlouho přemáhat emocemi."

„Ale říkal jsi, že jsi to zvíře zabil."

Artemis si zamnul spánek. „Ano, zabil. Ne že bych držel přímo v ruce nůž, ale jako by se stalo. Zabil jsem ho."

Jak přesně?"

„Byl jsem mladý... mladší," zamumlal Artemis, kterému bylo to téma nepříjemné, „a v mnoha ohledech úplně jiný."

„Však my víme, jaký jsi byl, Artemisi," posteskl si Klusák. „Nemáš ponětí, jakou část mého rozpočtu spolykalo obléhání Fowl Manor."

Myrta naléhala na odpověď. Jak jsi toho lemura zabil? Jak ses ho vůbec zmocnil?"

„To bylo až směšně snadné," přiznal Artemis. „Navštívili jsme s Butlerem Rathdown Park a přitom jsme vypojili bezpečnostní zřízení. Večer jsme se tam pak vrátili a lemura sebrali."

„Takže ho zabil Butler. To mě překvapuje; není to jeho styl."

Artemis klopil oči. „Ne, Butler to neudělal. Prodal jsem lemura skupině Extinkcionistů."

Myrta se zhrozila. „Extinkcionistů! Artemisi, že to není pravda! To je hrůza."

„Byl to můj první velký obchod," řekl Artemis. „Dodal jsem jim ho do Maroka a oni mi zaplatili sto tisíc eur. Financoval jsem z toho celou arktickou expedici."

Myrta a Klusák nebyli schopni slova. Artemis tím vlastně řekl, jakou cenu má život. Myrta couvla od člověka, kterého ještě před chvilkou považovala za přítele.

„Celé jsem si to racionalizoval. Můj otec výměnou za lemura. Jak bych mohl volit jinak?" V Artemisových očích byla skutečná lítost. Já vím, bylo to hrozné. Kdybych mohl vrátit čas -"

A najednou se zarazil. *On* čas vrátit nemůže, ale zná jednoho démona čaroděje, který to umí. Je to šance. *Šance.*

Položil matčinu ruku zlehka na postel, pak se zvedl a začal přecházet sem a tam.

Plánovací hudbu, pomyslel si. *Potřebuji plánovací hudbu.*

Z rozsáhlého výběru hudby, který nosil v hlavě, si vybral Beethovenovu Sedmou symfonii a při přemýšlení ji v duchu poslouchal.

Dobrá volba. Vážná, ale povzbuzující. Inspiruje.

Artemis rázoval po koberci, skoro si ani neuvědomo-

val svoje okolí. Byl ponořený do svých nápadů a možností.

Myrta tuhle náladu poznala.

„Má nějaký plán," řekla Klusákovi.

Kentaur protáhl obličej, což nebylo tak těžké. „Proč mě to nepřekvapuje?"

Myrta využila toho, že Artemis nevnímá svět, a zavřela přilbu. Potřebovala s Klusákem mluvit soukromě. Došla k oknu a škvírou v záclonách vyhlédla ven do zahrady. Zapadající slunce se chvělo mezi větvemi stromů a trsy Jiřinek vypadaly jako červené a bílé ohňostroje.

Myrta si dopřála chvilku na toužebný povzdech a pak se soustředila na vzniklou situaci.

„Ono je tu v sázce víc než Artemisova matka," řekla.

Klusák vypnul televizi, aby ho Artemis neslyšel.

Já vím. Kdyby to propuklo znovu, mohla by to být pro skřítky katastrofa. Nezapomeň, že nám nezbyla žádná protilátka."

„Musíme vyslechnout Opal Koboi. Někde musí mít schované záznamy."

„Opal si svoje nejcennější postupy vždycky nosila v hlavě. Myslím, že jí ten požár v džungli udělal čáru přes rozpočet - jedním rázem ztratila všechny svoje dárce."

Laboratoře Koboi tehdy přilákaly madagaskarské lemury tak, že na Tsingy de Bemaraha instalovaly sonický box. Na jeho volání zareagoval prakticky každý lemur na Madagaskaru a pak je všechny smetl nešťastný požár po zásahu blesku. Naštěstí většina nakažených už lék dostala, ale ještě patnáct skřítků zemřelo v karanténách.

Artemis přestal přecházet a hlasitě si odkašlal. Byl připravený předestřít svůj plán a chtěl, aby mu skřítkové věnovali plnou pozornost.

„Náš problém má relativně jednoduché řešení," začal.

Klusák znovu zapnul televizi a na ploché obrazovce se objevila jeho tvář.

„Náš problém?"

„Ale Klusáku, nedělej, že nerozumíš. Tohle je skřítkovská epidemie, která zmutovala a rozšířila se i na lidi. Nemáte protilék a taky nemáte čas ho syntetizovat. Kdoví, kolik dalších případů magicidy je právě teď v inkubační době."

A já jsem jeden z nich, pomyslel si Artemis. *Použil jsem na matku kouzlo, takže jsem nejspíš taky nakažený.*

„Dáme sídlo do karantény" odpověděl Klusák. „Když nikdo na tvou matku nepoužije kouzlo, můžeme dalšímu šíření zabránit."

„Vážně pochybuji, že by moje matka byla první pacient. To by byla opravdu trochu moc velká náhoda. Určitě jsou jiné případy, a kdo ví jak daleko."

Klusák něco zahučel - to byl způsob, jakým uznával, že na tom něco je. „Tak povídej, Artemisi, jaké je to *relativně jednoduché řešenu"*

„Vrátím se zpátky v čase a zachráním toho lemura," prohlásil Artemis a usmál se, jako by právě navrhl příjemnou letní koupel.

Ticho. Úplné ticho, které nakonec přerušilo Husákovo přidušené zaržání.

„Vrátit se..."

„V čase..." dořekla nevěřícně Myrta.

Artemis se posadil do pohodlného křesla, sepnul špičky prstů před sebou a jednou kývl.

„Čekám na vaše argumenty."

Jak můžeš být tak samolibý?" žasla Myrta. „Po všech těch tragédiích, co jsme viděli, po těch katastrofách, které tvoje plány způsobily."

Já jsem odhodlaný, ne samolibý," opravil ji Artemis.

„Na okolkování není čas. Mojí matce zbývá pár hodin a Národu ne o mnoho víc."

Klusák ještě pořád lapal po dechu. „Umíš si představit, kolik schůzek ústavní komise bychom museli absolvovat jenom proto, aby nám dovolili to přednést na zasedání Rady?"

Artemis mávl rukou. „Není třeba. Četl jsem ústavu Národa. Lidí ani démonů se netýká. Jestli se Číslo Jedna rozhodne mi pomoct, technicky vzato nemáte legální pravomoc mu v tom zabránit."

Myrta se zapojila do debaty. „Artemisi, to je šílenství. Cestování v čase není zakázané jen tak pro nic za nic. Potenciální následky i toho nejmenšího zásahu můžou být katastrofální."

Artemis se nevesele usmál. „Ano, starý dobrý *časový paradox*. Když se vrátím v čase a zabiju svého dědečka, přestanu pak existovat. Ale já jsem stejně jako Gorben a Berndt přesvědčený, že jakékoli následky jsme už pocítili. Změnit můžeme jen budoucnost, ne minulost ani současnost. Jestli se vrátím, tak už jsem tam byl."

Myrta mluvila vlídně; bylo jí Artemise líto. Angelini-na nemoc jí bolestně připomněla poslední dny její vlastní matky.

„Nemůžeme zasahovat, Artemisi. Musíme lidi nechat žít vlastní život."

Artemis věděl, že pro zdůraznění svého příštího argumentu by měl vstát a teatrálně přednést své obvinění, ale nedokázal to. Právě se chystal provést ten nejkrutější trik svého života, a to vůči své nejbližší přítelkyni, a pocit viny byl téměř nesnesitelný.

„Ty už jsi zasáhla, Myrto," řekl a přinutil se jí podívat do očí.

Při těch slovech se Myrta zachvěla. Zvedla si hledí. Jak to myslíš?"

„Vyléčila jsi mou matku. Vyléčila jsi ji a zničila."

Myrta o krok couvla a zvedla dlaně, jako by se bránila ránám.

Já? Jak... co to říkáš?"

Artemis už teď nemohl couvnout a svůj provinilý pocit zakryl náhlým výbuchem hněvu.

„Vyléčila jsi po tom obléhání mou matku. To od *tebe* musela tu magicidu dostat."

Klusák přispěchal své přítelkyni na pomoc. „To není možné, to léčení proběhlo před mnoha lety. A magicida má tříměsíční inkubační dobu a ta se nikdy nemění o víc než o pár dní."

„A *nikdy* nezasahuje lidi," odsekl Artemis. „Tohle je nový kmen. Nemáš vůbec ponětí, jak se chová."

Myrtina tvář byla povadlá šokem a pocitem viny. Věřila Artemisovým slovům, ačkoli Artemis sám věděl, že se jeho matka nakazila od něj, když jí upravoval paměť.

To znamená, že ji má i otec. Od koho jsem se nakazil já? A proč nejsem nemocný?

Otázek byla spousta, jenže *teď* nebyla vhodná doba na to je řešit. *Teď* potřeboval získat protilátku, a aby si zajistil pomoc skřítků, musel docílit toho, aby se cítili vinni.

„Ale já jsem čistá," protestovala Myrta. „Dělali mi testy."

„Tak musíš být nosič," prohlásil Artemis zkrátka. Obrátil se ke kentaurovu obrazu. Je to možné, ne?"

Klusáka šokovalo, jak bez obalu Artemis mluví. Jestli to opravdu je nový kmen, tak ano, je to možné..." připustil. „Ale z nějakých nepotvrzených předpokladů nemůžeš dělat závěry..."

„Normálně bych souhlasil. *Normálně* bych si mohl dovolit přepych času a objektivity. Jenže moje matka umírá, takže nemám ani jedno, ani druhé. Já se musím vrátit a zachránit lemura, a vám čest velí mi pomoct,

a když mi nepomůžete, tak mi aspoň musíte slíbit, že mi v tom nebudete bránit."

Skřítkové mlčeli. Myrta zoufale obracela v hlavě, co zřejmě udělala, a Klusák hledal ve svém výjimečném mozku nějakou odpověď na Artemisovy argumenty. Žádnou nenašel.

Myrta si sňala přilbu a nejistě došla k posteli Angeliny Fowlové. Nohy měla podivně necitlivé a ten pocit se šířil.

„Moje matka zemřela - otrávili ji lidé. Byla to nehoda, ale to ji nezachránilo." Z očí jí tekly slzy. „Chtěla jsem ty lidi najít a pozabíjet. Nenáviděla jsem je." Myrta nešťastně sepnula ruce. „Strašně mě to mrzí, Artemisi. Nevěděla jsem to. Kolik dalších jsem nakazila? Musíš mě nenávidět."

Vezmi to zpátky, pomyslel si Artemis. *Řekni pravdu, nebo vaše přátelství už nikdy nebude jako dřív.* A pak: *Ne. Buď silný. Maminka musí žít.*

„Necítím nenávist, Myrto," řekl Artemis tiše. *Leda tak k sobě, ale musím v tom klamu pokračovat.* „Samozřejmě že za nic z toho nemůžeš, ale musíš mě nechat se tam vrátit."

Myrta kývla a pak si otřela oči. „Nejenom že tě nechám, já tě doprovodím. Jedny dobré oči a rychlá ruka s pistolí se můžou hodit."

„Ne, ne, ne!" hulákal Klusák a s každým záporem víc zesiloval televizi. „Nemůžeme jen tak měnit minulost, kdy nás napadne. Možná by Myrta mohla zachránit svou matku, nebo vzkřísit velitele Břízného! To naprosto nepřichází v úvahu."

Artemis na něj ukázal prstem. „Tahle situace je výjimečná," řekl. „Tady hrozí vypuknutí epidemie a my tomu můžeme zabránit. A nejen to, můžeme zachránit druh považovaný už za vyhynulý. Já jsem sice způsobil

smrt jednoho lemura, ale Opal Koboi přilákala ty ostatní, které pak zabil požár. Skřítkové jsou právě tak vinni jako já. Odebírali jste mozkomíšní mok živým tvorům, abyste se zachránili."

„By-byli jsme v zoufalé situaci," prohlásil Klusák a vyděsilo ho, že se přitom zakoktal.

„Přesně," kývl triumfálně Artemis. „Byli jste ochotní udělat cokoliv. Vzpomeň si, jaký *tohle* byl pocit, a ptej se sám sebe, jestli to chceš prožívat znova."

Klusák sklopil oči a vzpomněl si na tu dobu. To byla pro skřítky doslova noční můra. Použití magie bylo dočasně zakázáno a lemuři byli už vyhynuli, když soud nařídil Opal Koboi odhalit zdroj své protilátky. On se tehdy téměř beze spánku snažil najít alternativní lék, ale marně.

„Mysleli jsme, že jsme neporazitelní. Jediná nemoc, která zbyla, byl člověk." Kentaur se rozhodl. „Ten lemur musí být živý," prohlásil. „Mozkomíšní mok se dá po krátkou dobu skladovat, ale jak začne být inertní, je k ničemu. Vyvíjel jsem tehdy takový kontejner, ale..."

„Tentokrát se ti to povede," ujistil ho Artemis. „Budeš mít živý subjekt a laboratorní podmínky. Můžeš nakloňovat samici."

„Klonování je obecně vzato ilegální," uvažoval Klusák. „Ale v případě vymírajících druhů už byly uděleny výjimky..."

Myrtě zapípala přilba a upozornila ji na plavidlo přistávající před domem. Spěchala k oknu a spatřila, jak lehké chvění vrhá stín na cestu.

Ten pilot je určitě nováček, pomyslela si podrážděně. *Nezapnul stínová světla.*

„Transportér je tady," informovala Artemise.

„Řekni pilotovi, ať zaparkuje vzadu, v některé ze stájí. Doktorova asistentka telefonuje z otcovy pracovny.

Nechci, aby si vyšla na procházku a zakopla o neviditelný skřítkovský letoun."

Myrta instrukce předala a oba napjatě čekali, až transportér domanévruje za dům. Připadalo jim to jako celá věčnost. Ticho v pokoji přerušovalo jen sípavé Angelinino dýchání.

„Číslo Jedna to možná nedokáže," varoval Klusák skoro sám pro sebe. Je to mladý čaroděj a téměř netrénovaný. A cestování v čase je nejobtížnější magie vůbec."

Artemis neřekl nic. Nebylo proč. Všechny své naděje vkládal do Č.l.

Buď to dokáže, nebo matka umře.

Vzal Angelinu za ruku a palcem pohladil kůži suchou jako pergamen.

„Vydrž, maminko," zašeptal. „Budu pryč jenom vteřinku."

A PROHLAŠUJI VÁS TÍMTO

Malý démon známý jako Č.1, který se kolébal dolů z můstku policejního transportéru, byl podivná postava. Bylo to malé, podsadité stvoření s šedým krunýřem a krátkými končetinami; vypadal trochu jako miniaturní nosorožec na zadních, až na tu hlavu. Ta ze všeho nejvíc připomínala chrlič.

Kdybych tak měl ocas, myslel si Č.l. On tedy ve skutečnosti ocas měl, ale jen krátký, takže nebyl dobrý skoro k ničemu jinému než k tomu, aby s ním dělal vějíře ve sněhu v zábavním parku s umělým počasím, oblíbené atrakci města Jistoty.

Č.l se utěšoval konstatováním, že se mu ocas přinejmenším nemůže připlést do toalety. Někteří z démonů z Hybrasu měli problém zvyknout si na sedátka v recyklovacích zařízeních. Slyšel o tom dost děsivé příběhy. Prý jen tenhle měsíc bylo potřeba trojí pohotovostní scelování.

Přechod z Bezčasí do normálního času byl pro všechny démony obtížný, ale celkem vzato, pozitiva převažovala nad negativy. Omezení zavedená starým kmenovým vůdcem se teď rušila. Démoni směli jíst vařené jídlo, když měli chuť. Rodinné jednotky zase přicházely do módy. I ti nejbojovnější démoni byli mnohem klidnější, když měli poblíž matky. Bylo ovšem těžké setřást deset tisíc let nenávisti k lidem a mnozí ze samců podstu-

povali psychoterapii nebo brali uklidňující léky, aby neskočili do transportéru na povrch a neuhryzli nohu prvnímu člověku, kterého uvidí.

Č.l ovšem nikomu nohy ani jiné končetiny hryzat nehodlal. Byl mezi démony svým způsobem anomálie. Č.l miloval všechny, dokonce i lidi, obzvlášť Artemise Fowla, který je všechny zachránil od smrtelné nudy v Bezčasí a především od Opata Leona, psychopatického bývalého vůdce kmene.

Takže když do Sekce Osm přišla zpráva, že ho Artemis Fowl potřebuje, uvelebil se Č.l ve služebním transportéru, zapnul si pásy a žádal, aby ho dopravili na povrch. Velitelka perutě Vinyája souhlasila, protože kdyby *nesouhlasila,* mohl by tenhle neopeřený čaroděj začít trucovat a to by mohlo vést k nejrůznějším magickým nepříjemnostem. Jednou v takovém záchvatu vzteku omylem roztříštil zvětšovací stěnu obrovského městského akvária. Dodneška skřítkové nacházeli mřenky ve svých toaletních rybníčkách.

Můžeš letět, řekla mu Vinyája, *ale jenom když si sebou vezmeš jednotku stráží, co tě budou celou cestu držet za ručičku.*

Tím ovšem nemyslela doslova, aby ho *drželi za ručičku,* jak Č.l zjistil, když se pokusil chytit kapitána stráže.

„Ale komandérka Vinyája to říkala," namítal.

Jdi s tou rukou někam, démone," odsekl kapitán. „Při mojí hlídce se za ručičky držet nebude."

A tak se zdálo, že Č.l se blíží k Fowl Manor sám, ačkoli kolem něj kráčel tucet skřítků chráněných štíty. Asi v polovině cesty se vzpamatoval a zakryl svůj skutečný vzhled tvaroměnným kouzlem. Člověk, který by se na cestu podíval teď, by spatřil malého chlapce ve vlajícím květovaném rouchu, jak míří k hlavnímu vchodu.

Tenhle obrázek viděl Č.l v jednom lidském filmu z minulého století a považoval ho za dostatečně málo hrozivý.

Právě když Č.l došel ke vchodu, objevila se v něm náhodou slečna Booková. Když ho uviděla, zarazila se. Popostrčila si brýle, jako by jí do očí přenášely nějaké zkreslené obrazy.

„Ahoj, chlapečku," řekla s úsměvem, i když ta veselost by ji byla nejspíš rychle přešla, kdyby tušila, že jí na hlavu míří dvanáct plazmových pušek.

„Ahoj," odpověděl vesele Č.l. Já mám všechny rád, tak se mě nemusíte bát."

Slečně Bookové trochu zamrzl úsměv. „Bát se? Jistěže se nebojím. Hledáš někoho? Hraješ si na něco?"

Rozhovor přerušil Artemis, který se objevil ve dveřích.

„Ale... Ferdinande, co tu děláš?" prohlásil a rychle vedl Č.l kolem ošetřovatelky dovnitř. „To je Ferdinand, syn našeho zahradníka," vysvětloval. „Rád se předvádí. Zavolám jeho otce, aby si ho vyzvedl."

„Dobrý nápad," prohlásila pochybovačně slečna Booková. Já vím, že pokoj vaší matky je zavřený, ale stejně ho nepouštějte nahoru."

Jistěže ne," uklidnil ji Artemis. „Pošlu ho ven zadem."

„Dobře," kývla ošetřovatelka. „Potřebuju se jenom nadechnout čerstvého vzduchu a pak se přijdu zase podívat na vaši matku."

„Nemusíte spěchat," řekl Artemis. Já se v těch přístrojích vyznám."

Pár jsem jich vymyslel, dodal v duchu.

Jen slečna Booková zmizela za rohem, vedl Artemis svého přítele démona do schodů.

Jdeme nahoru," protestoval mírně Č.l. „Neříkala ti ta mladá dáma, že mě nemáš pouštět nahoru?"

Artemis povzdechl. Jak dlouho už mě znáš, Číslo Jedna?"

Č.l poťouchle zakýval hlavou. „Aha, chápu. Artemis Fowl nikdy nedělá to, co se mu řekne."

Myrta uvítala Č.l na schodech, ale odmítla ho obejmout dřív, než se zbaví svého tvaroměnného kouzla.

Já tyhle věci nesnáším," vysvětlovala. Je to jako objímat mokrou houbu."

„Ale já jsem rád Ferdinand," načuřil se Č.l. „Lidé se na mě usmívají."

Artemis ho ujistil, že v jeho pracovně je určitě nikdo nemůže sledovat, a tak démon čaroděj počkal, až se za nimi zavřou dveře, a pak lusknutím prstů kouzlo zahnal. Ferdinand se rozplynul v hejnu jiskřiček a zůstal tu jen malý šedý démon, který se usmíval od ucha k uchu.

Myrta ho pevně objala.

Já věděla, že přijdeš. Zoufale tě potřebujeme."

Č.l se přestal usmívat. „Aha, ano, Artemisova matka. Potřebuje magické léčení?"

„To je to poslední, co potřebuje."

Když Číslu Jedna vysvětlili situaci, okamžitě souhlasil, že jim pomůže.

„Máš štěstí, Artemisi," prohlásil malý démon a zavrtěl svými osmi prsty. „Dělám si čarodějnický diplom a minulý týden jsme v kurzu zrovna probírali cestování časem."

„Moc vás ve třídě asi není, co?" podotkl suše Artemis.

Jenom já," připustil Č.l. „A samozřejmě Qwan, můj učitel. Říká, že jsem ten nejmocnější čaroděj, jakého kdy viděl."

„Dobře," kývl Artemis. „Takže přenést nás všechny do minulosti by pro tebe neměl být problém."

Klusák promítl svůj obličej na pět různých Artemisových obrazovek. *„Všechny?"* prskala každá ta hlava. „Všechny? Číslo Jedna s sebou vzít nemůžete."

Artemis neměl chuť se hádat. „Potřebuju ho, Klusáku. Nebudeme o tom diskutovat."

Klusák vypadal, jako že obrazovky hlavou prorazí. „O tom tedy rozhodně *budeme diskutovat.* Myrta je dospělá - může se rozhodovat sama - ale Číslo Jedna je skoro ještě dítě. Nemůžeš ho ohrožovat na nějaké svojí výpravě. Na toho malého démona se upínají velké naděje. Budoucnost skřítkovských rodin."

„Nikdo z nás žádnou budoucnost mít nebude, jestli nás Číslo Jedna neodnese do minulosti."

„Nechtě toho, prosím," ozval se Č.l. „Z toho hádání se mi motá hlava. A není na to čas."

Artemis byl rudý ve tváři, ale držel jazyk za zuby, na rozdíl od Klusáka, který dál hulákal, přinejmenším ale ztlumil obrazovky.

„Klusák se potřebuje vyřvat," vysvětlovala Myrta, „jinak ho bolí hlava."

Ti tři čekali, až se kentaur uklidní, a pak Č.l. promluvil: Já s tebou stejně nikam nemůžu, Artemisi. Tak to totiž nefunguje."

„Ale přenesl jsi nás z Bezčasí."

„To udělal Qwan. To je mistr; já jsem jen učeň. A krom toho, do Bezčasí jsme se nechtěli vracet. Jestli se ale vy chcete vrátit sem, musím tady zůstat jako ukazatel."

„Vysvětli mi to," požádal Artemis podrážděně.

Č.l doširoka rozpřáhl paže. Já jsem maják," prohlásil. „Zářící supernova síly. Každé kouzlo, které vyšlu do éteru, to přitáhne zpátky ke mně. Pošlu vás do minulosti a vy se ke mně vrátíte jako štěňata na vodítku." Č.l se zamračil, protože mu to přirovnání nepřišlo dost dobré. „Takovém tom navíjecím vodítku."

Jo, my to chápeme," řekl Artemis. Jak dlouho ti to kouzlo bude trvat?"

„Asi tak dlouho, jako vám dvěma se svléknout."

„Čššše," málem se Artemis zalkl překvapením.

„D'Arvit," zaklela Myrta.

„Myslím, že všichni víme, co znamená D'Arvit," podotkl Č.l. „Ale *čššše* není slovo. Leda bys měl na mysli *číše,* což znamená pohár nebo také kalich. Nebo možná jsi mluvil slovensky, a potom by to mohlo být *cože,* ve smyslu otázky nebo výrazu překvapení." Č.l mrknul. „To mi připadá pravděpodobnější."

Artemis se naklonil k démonovu kornoutovitému uchu. „Proč si máme svlékat šaty?"

„To je dobrá otázka," přidala se Myrta do druhého ucha.

„To je docela jednoduché," vysvětloval Č.l. „Nejsem tak zkušený jako Qwan. A dokonce i při tom posledním přenosu, který řídil Qwan, se vám dvěma povedlo vyměnit si oko, což bylo nejspíš tím, že se někdo pokoušel krást kouzlo. Když si tam vezmete oblečení nebo zbraně, mohly by se stát vaší součástí." Démon zvedl prst. „První lekce časových přenosů," prohlásil: „Co nejjednodušeji. Budete potřebovat všechno svoje soustředění jen na to, abyste dali znova dohromady svoje těla. A to navíc budete muset myslet ještě i za toho lemura."

Č.l si všiml, jak rozpačitě se Artemis a Myrta tváří, a zželelo se mu jich.

„No, jednu věc si snad nechat můžete, když to jinak nejde. Nějaký malý kus oblečení, ale dejte pozor, aby byl ve vaší oblíbené barvě, protože ho možná budete nosit dost dlouho."

I když Artemis a Myrta věděli, že na stud není čas, oba se červenali. Myrta svoje rozpaky zakryla tak, že ze sebe svůj chvějivý oblek strhala co nejrychleji.

„Trikot si nechám," řekla bojovně, jako by vyzývala Č.l, ať zkusí něco namítat. Trikot vypadal asi jako plavky, ale na ramenou a na zádech měl vycpávky v místech, kam přiléhal postroj s křídly. Byly tu také tepelné a kinetické panely, které mohly absorbovat energii svého nositele a z ní napájet oblek.

„Dobře," souhlasil Č.l. „Ale doporučoval bych odstranit vycpávky a všechnu elektroniku."

Myrta kývla a odtrhla všechno, co přidržovaly na místě suché zipy.

Artemis posbíral Myrtiny věci.

„Přilbu a oblek ti uložím do sejfu, abychom měli jistotu, že se jim nic nestane. Nemusíme riskovat techniku Národa."

„Teď uvažuješ jako kentaur," pochvaloval si Klusák.

Uložit skřítkovské vybavení trvalo jen minutku. Když se Artemis vrátil, pečlivě si svlékl košili a kalhoty a pověsil je do skříně. Mokasíny postavil na poličku do botníku vedle několika podobných černých párů a jednoho hnědého, pro neformálnější příležitosti.

„Pěkné prádlo," hihňal se Klusák na obrazovce; na okamžik zapomněl i na vážnost situace.

Artemis měl na sobě červené boxerky Armani, které měly přibližně stejnou barvu jako jeho tvář.

„Můžeme se do toho dát?" odsekl. „Kam si máme stoupnout?"

„Tam, kde potřebujete být," odpověděl Č.l prostě. Je pro mě mnohem jednodušší, když startujete a přistáváte na stejném místě. Protáhnout vás červí dírou rychlostí vyšší, než je rychlost světla, je dost těžké, i když si nebudu muset ještě lámat hlavu s místem."

„Na správném místě jsme," prohlásil Artemis. „Potřebujeme být tady."

„A taky musíš vědět, *kdy* se tam potřebuješ dostat,"

radil dál Č.l. „Časové koordináty jsou stejně důležité jako místní."

Já vím kdy."

„Tak dobře," zamnul si Č.l ruce. Je načase vás tam poslat."

Myrta si na něco vzpomněla. „Neprovedla jsem Rituál," uvědomila si. „Mám málo kouzla, a když nemáme zbraně, může to být problém. Nemáme žalud."

„A záhyb řeky taky ne," dodal Artemis.

Číslo Jedna se poťouchle usmál. „To by *mohl* být problém. Leda..."

Spirálová runa na démonově čele červeně zažhnula a začala se otáčet jako ruské kolo. Bylo to hypnotizující.

„Páni," řekla Myrta „To je ale..."

Pak ze středu runy vyletěl karmínový paprsek kouzla a obklopil Myrtu kuklou světla.

„Teď jsi plná až po okraj," prohlásil Č.l a hluboce se poklonil. „Děkuji mnohokrát veleváženému publiku. Nezapomeňte na spropitné pro skřety a sázejte žaludy!"

„Páni," opakovala Myrta, když ji přestaly brnět špičky prstů. „To je dobrý trik."

„Lepší, než tušíš. To je moje vlastní unikání magie. Koktejl Číslo Jedna, jestli chceš. Teď jsi maják v proudu času."

Artemis rozpačitě přešlápl. Jak dlouho tam můžeme zůstat?"

Číslo Jedna se zadíval ke stropu a v duchu počítal. „Tři sta let... ne, ne, tři dny. Myrta vás může přitáhnout zpátky kdykoli během té doby prostě tím, že se otevře mému kouzlu, ale po třech dnech to spojení zeslábne."

„Dá se proti tomu něco dělat?"

„Podívej, fakta jsou jasná. Já jsem možná všemocný, jenže v tomhle jsem nováček, takže je velmi důležité,

abyste startovali z místa, kde jste přistáli. A když to pro táhnete přes tři dny, tak uvíznete v minulosti."

„Kdybychom se rozdělili, nemohla by se pro mě Myrta vrátit?" uvažoval Artemis.

„Ne, to by nemohla," zavrtěl hlavou ČI. „Nedokázali byste se sejít na místě, se kterým ani jeden nemáte zkušenost. Zkrátka jednou a dost. Na to, abych vás během té cesty udržel pohromadě, budu potřebovat všechno, co ve mně je. Kdybychom to opakovali, vaše atomy by ztratily paměť a zapomněly by, kam mají letět. Oba dva jste už byli v časovém proudu dvakrát. Předměty můžu přenášet tam a zpátky, jak dlouho budete chtít, ale živé bytosti se rozpadají, když s nimi není v proudu čaroděj a nechrání je."

Myrta položila velice případnou otázku: „Číslo Jedna, už jsi to někdy dělal?"

„No jistě," kývl démon. „Několikrát. Na simulátoru. A dva hologramy to přežily."

Artemisovým odhodláním to téměř nehnulo. „Dva přežily. Ty poslední dva?"

„Ne," připustil ČI. „Ty poslední dva uvízly v časové červí díře a sežrali je kvantoví zombie."

Myrta cítila, jak ji brní špičky uší, a to bylo špatné znamení. Uši elfů vycítí nebezpečí.

„Kvantoví zombie? To si děláš legraci."

Já to Qwanovi taky říkal. On ten program navrhoval."

„To není podstatné," prohlásil zostra Artemis. „Nemáme jinou možnost než letět."

„Dobře," prohlásil Č.1 a protáhl si prsty. Přikrčil se v kolenou a celou vahou se opřel o špičku ocasu.

„Postoj síly," vysvětlil. „V téhle pozici se mi pracuje nejlíp."

„Slámovi Hrabošovi taky," vrčel Klusák. „Kvantoví zombie. Tak *tenhle* program musím dostat do ruky." Ko-

lem démona čaroděje se začala sbírat červená mlha, mezi rohy mu přeletovaly maličké blesky.

„Nabíjí se," vysvětloval Klusák z obrazovek. „Každou chvilku startujete. Pamatujte si - nedotýkat se ničeho, čeho nemusíte. S nikým nemluvte. V minulosti mě nekontaktujte. Nemám chuť přestat existovat."

Artemis kývl. Já vím. Co nejméně ovlivňovat svět, pro případ, že by na tom časovém paradoxu něco bylo."

Myrta už by byla ráda na cestě. „Dost vědy. Prostě nás odstřel do minulosti. My tu opici přineseme zpátky."

„Lemura," opravili ji zároveň Artemis a Klusák.

Č.l zavřel oči. Když je znova otevřel, byly čistě šarlatové.

„Tak můžeme," prohlásil konverzačním tónem.

Artemis zamrkal. Čekal, že Hlas síly bude trošku méně pisklavý.

„Víš to jistě?"

Č. 1 si povzdechl. Já vím. To ten hlas, co? Není dost drsný. Qwan vždycky říká - míň funět, víc dunět. Věřte mi, jsem připravený. Vezměte se za ruce."

Artemis a Myrta stáli vedle sebe ve spodním prádle a opatrně si propletli prsty. Křižovali spolu čas i prostor, přežili vzpoury a bojovali s šílenými despoty. Kašlali krev, přicházeli o prsty, vdechovali permonické výpary a vyměnili si oči, ale přes to všechno je přivádělo do rozpaků držet se za ruce.

Č.l věděl, že by neměl, ale neodpustil si závěrečný vtip. „A prohlašuji vás tímto..."

Ani jednomu z těch dvou to nepřipadalo zábavné, ale než stačili víc než se zamračit, vylétly z očí Č.l dva rudé blesky síly a odpálily jeho přátele do proudu času.

„Za muže a elfku," dokončil svůj vtip a zahihňal se.

Klusák na obrazovce odfrknul. „To se směješ, abys zamaskoval nervozitu, co?"

„Přesně tak," potvrdil ČI.

Tam, kde stáli Myrta a Artemis, byly teď jejich blikající kopie, ústa otevřená, jak se chystali protestovat proti démonově poznámce.

„Tyhle nehmotné obrazy mě vážně děsí. To je, jako by byli mrtví."

Klusák se otřásl. „Neříkej to. Jestli jsou mrtví oni, tak jsme možná mrtví všichni. Kdy se vrátí?"

„Za deset vteřin."

„A když ne za deset vteřin?"

„Tak nikdy."

Klusák začal počítat.

ARTEMIS KONTRA ARTEMIS

Když suchozemský tvor padne do vody, je chvíli zmatený a nezáleží na tom, zda to je zvíře, člověk nebo skřítek. Hladina se prolomí a všechny smysly jsou náhle šokované. Chlad bo dá, pohyby se zpomalí a oči se naplní šmouhami barev a pukáním bublinek. A proud času vypadá jako tenhle okamžik, ale prodloužený.

To ovšem neznamená, že putování časem je stále stejné. Cesta se nikdy neopakuje. Démon čaroděj Qwan, nejzkušenější cestovatel časem mezi skřítky, jehož autobiografie *Qwan: Můj čas je teď* se stala bestsellerem, píše, že „Putovat proudem času je jako letět permonickými útrobami. Jsou tam velice příjemné, volně průchodné úseky, jenže pak zahnete za roh a tam je cesta zablokovaná a páchne. Problém je v tom, že časový proud je do značné míry emocionální pojem, vstřebává do sebe nejrůznější pocity ze skutečného času, který obtéká. Když narazíte na nějakou odporně páchnoucí břečku, můžete se vsadit, že lidé něco zabíjejí."

Artemise a Myrtu to táhlo nechutně smrdutým úsekem, který odpovídal zničení celého ekosystému v Jižní Americe. Vnímali hrůzu zvířat, dokonce cítili spálené dřevo. Artemis také cítil, že se Myrta ztrácí ve víru emocí. Skřítci jsou ke svému okolí mnohem citlivější než lidé. Jestli se Myrta přestane soustředit, její atomy se rozpadnou a proud je pohltí.

Soustřeď se, Myrto, vysílal Artemis do proudu. *Pamatuj, kdo jsi a proč jsme tady.*

Bylo to pro ně oba obtížné. Jejich částicová paměť už byla oslabená cestou do Bezčasí a zpět a pokušení rozplynout se v proudu bylo silné. Artemis si ve vědomí vyvolal obrázek své matky, aby podpořil své odhodlání.

Vím, kdy a kde chci být, myslel si. *Přesně kdy a kde...*

FOWL MANOR, téměř před osmi LETY

Artemis a Myrta opustili proud času a vstoupili do pracovny desetiletého Artemise. Fyzicky to nebyl žádný náročný zážitek, asi jako skočit z nízké zdi na tlustý koberec, ale po emocionální stránce byla tahle konkrétní cesta desetiminutové bombardování těmi nejhoršími vzpomínkami jejich životů. Časový proud: cesta se nikdy neopakuje.

Myrta minutu plakala pro svou matku, ale vytrvalé odbíjení vysokých sloupkových hodin jí konečně připomnělo, kde a kdy je. Roztřeseně vstala a rozhlédla se. Uviděla Artemise, jak se potácí k šatníku. Pohled na něj ji trochu rozveselil.

„Ty ses do toho tentokrát obul," prohlásila.

Artemis se hrabal v oblečení.

„Nic mi samozřejmě nebude," mumlal. „Všechno je to malé."

Myrta se kolem něj protáhla. „Pro mě ne," prohlásila a sundala z tyče tmavý oblek.

„Můj první oblek," prohlásil Artemis s láskou. „Na rodinnou vánoční fotografii. Vůbec jsem ho neuměl nosit. Vzpomínám si, že na všech zkouškách jsem se pořád vrtěl. Je zakázkový, od Zegni."

Myrta strhla ochranný igelitový obal. „To je fuk, hlavně když sedne."

Teprve v té chvíli se Artemis vzpamatoval natolik, že mu došlo, co to Myrta říkala.

Jak jsi to myslela, že jsem se do toho obul?"

Myrta přivřela dveře šatníku tak, aby zrcadlo na nich směřovalo k Artemisovi.

„No tak se podívej," řekla.

Artemis se podíval. V zrcadle uviděl vysokého štíhlého chlapce, jehož hlava se skoro ztrácela pod hřívou vlasů dlouhých až k ramenům, a dokonce i na bradě mu rašilo strniště.

„Aha. Vidím."

„No to mě překvapuje," podotkla Myrta. „Přes ty vlasy."

„Urychlené stárnutí. Vedlejší účinek časového proudu," teoretizoval bez znepokojení Artemis. „Až se vrátíme, mělo by to proběhnout zase obráceně." Odmlčel se a prohlédl si Myrtin odraz. „Možná by ses taky měla podívat do zrcadla. Já nejsem jediný, kdo se změnil."

Myrta ho odstrčila loktem stranou; byla si jistá, že si z ní dělá legraci, jenže pousmání jí na rtech zamrzlo, když spatřila tu elfku v zrcadle. Byla to její tvář, ale jiná, bez několika jizev a několika desítek let.

Jsem mladá," zajíkla se. „Mladší."

„Tím se neznepokojuj," prohlásil Artemis rázně. Je to dočasné. Tohle všechno je jenom tak jako. Moje fyzická zralost, tvoje mládí. Za chvilku budeme zpátky v proudu."

Ale Myrta se znepokojovala. Věděla, jak k tomu došlo.

Myslela jsem na maminku. Na naše poslední společné hodiny. Na to, jaká jsem tehdy byla.

A tak se tedy i změnila.

To jsem tomu dala. Vypadám jako čerstvě po Akademii. V lidském měřítku sotva starší než Artemis.

A z nějakého důvodu ji ta myšlenka zneklidnila.

„Oblékni si nějaké kalhoty," utrhla se na něj a zapnu-

la si nažehlenou bílou košili až ke krku. „Pak můžeme probírat tvoje teorie."

Artemis své nově získané centimetry navíc použil k tomu, aby se natáhl a sundal ze skříně velkou krabici. Uvnitř bylo pečlivě poskládané oblečení určené pro jeden z dobročinných obchodů Angeliny Fowlové.

Hodil Myrtě stříbrnou paruku.

„To je z jednoho maškarního večírku," vysvětlil. „Pokud si vzpomínám, maminka šla za navigátorku kosmické lodi. Zakryj si ty špičaté uši."

„S kloboukem by to bylo jednodušší," prohlásila Myr-ta a narazila si paruku přes hnědé mikádo.

Je mi líto, ten tu není," povzdechl Artemis a vylovil z krabice starou teplákovou soupravu. „Tohle sice není zrovna Harrods, ale bude to muset stačit."

Artemisovy staré mokasíny Myrtě docela padly a on sám si v krabici našel otcovy sportovní boty, které se mu udržely na nohou, když jim vycpal špičky.

„Vždycky je dobré být oblečený, když jeden krade opice," podotkla Myrta.

Artemis si ohrnul rukávy u teplákové bundy. „Vlastně bychom se ani oblékat nemuseli. Jenom pár minut počkáme, než moje matka málem načapá Butlera, jak se plíží po schodech s lemurem. Vzpomínám si, že tenkrát nenápadně strčil klec do dveří a já jsem ji pak odnesl nahoru. Jen se tady ta klec objeví, popadneme ji, shodíme tohle směšné šatstvo a vypřejeme si návrat k Číslu Jedna."

Myrta se podívala sama na sebe do zrcadla. Vypadala jako prezidentský osobní strážce z jiné planety. „Zní to hrozně jednoduše."

„Ono to bylo jednoduché. Nebo bude. Butler do pracovny ani nevkročil. Stačí, když tu počkáme."

„A jak jsi našel tuhle konkrétní chvíli?"

Artemis si odhrnul z čela hustý pramen vlasů a odkryl smutné nestejné oči.

„Poslouchej," řekl a ukázal nahoru ke stropu.

Myrta si zastrčila pramen stříbrných vlasů za ucho a naklonila hlavu ke straně, aby správně zaměřila svůj vynikající sluch. Slyšela tikání stojacích hodin, bušení srdce obou poutníků v čase, ale především pronikavý, hysterický hlas.

„Matka," řekl Artemis, oči sklopené. „To bylo poprvé, co mě nepoznala. Teď zrovna vyhrožuje, že zavolá policii. Za chvilku se rozběhne dolů k telefonu a narazí na Butlera."

Myrta to chápala. Na takovýhle okamžik žádný syn nemůže zapomenout. Znova ho najít muselo být pro Artemise snadné a bolestné.

Jasně si na to vzpomínám. Zrovna jsme se vrátili z Rathdown Parku, z té soukromé zoo, a já jsem si říkal, že bych se měl podívat, jak jí je, než poletíme do Maroka. Za měsíc od téhle chvíle už se nebude schopná sama o sebe postarat."

Myrta mu stiskla předloktí. „To je v pořádku, Artemisi. To je všechno minulost. Za pár minut bude tvoje matka zase na nohou a bude tě milovat jako dřív."

Artemis zachmuřeně kývl. Věděl, že to je asi pravda, ale také věděl, že téhle ošklivé vzpomínce nikdy neunikne.

Nahoře se hlas Angeliny Fowlové přesunul z její ložnice ke schodům a ostře doznával.

Artemis přitáhl Myrtu ke stěně.

„Butler teď už bude na schodech. Měli bychom pro všechny případy zůstat ve stínu."

Myrta si nemohla pomoci - byla nervózní. „Víš jistě, že zůstane venku? Když jsem naposled setkala s Butlerem jako nepřítelem, stálo za mnou celé LEPReko. Vů-

bec se mi nelíbí představa, že bych se s ním měla střetnout vyzbrojená jenom stříbrnou parukou."

„Uklidni se, kapitánko," prohlásil Artemis a aniž chtěl, znělo to shovívavě. „Zůstane venku, viděl jsem to na vlastní oči."

„Co jsi viděl na vlastní oči?" zeptal se Butler, který se objevil za jejich zády ve dveřích z přilehlé ložnice.

Artemis cítil, jak mu ve špičkách prstů pulzuje krev. Jak je to možné? Takhle se to přece nestalo. Artemis nikdy nebyl adresátem Butlerova zlého pohledu a poprvé chápal, jak umí být jeho osobní strážce děsivý.

„Vy dva jste si koukám přivlastnili fowlovský šatník," pokračoval Butler, aniž čekal na odpověď na svou otázku. „Tak co, budete dělat rámus, nebo půjdete potichu? Napovím vám: správná odpověď *mi půjdeme potichu."*

Jediný únik je kouzlo, uvědomila si Myrta.

Prudce trhla bradou, aby přivolala svou skřítkovskou moc. Když nemůže Butlera omráčit, *mesmerizuje* ho.

„Ustup, člověče," zazpívala hlasem plným hypnotizujícího kouzla. Jenže *mesmer* je útok na dvou frontách, sluchové a zrakové. Butler slyšel magická slova, ale oční kontakt byl ve stínech přerušovaný.

„Cože?" řekl překvapeně. Jak jsi..."

Mohutný bodyguard zažil působení drog tolikrát, že si uvědomil, jak ho opouští vůle. Ty dvě děti ho nějak omamují. Zapotácel se a couvl, ramenem narazil do veřejí.

„Spi, Butlere," řekla ta malá v kosmické paruce.

Ona mě zná?

Tak to bylo vážné. Ti dva to tady prozkoumali, a přesto se rozhodli se sem vloupat.

Musím je neutralizovat, než se složím, pomyslel si Butler. *Když budu mimo, zůstanou pan Artemis a paní Fowlová bez ochrany.*

Měl dvě možnosti: Padnout na ty malé lupiče, nebo je uspat šipkami z pistole, kterou u sebe měl připravenou na plánovaný únos zvířete z Rathdown Parku.

Rozhodl se pro druhou možnost. Šipky s uspávacím prostředkem ty dva přinejmenším nezadusí ani jim nepolámou kosti. Butler měl trochu výčitky svědomí z toho, že hodlá uspat dvě děti, ale jen trochu; koneckonců, pracoval pro Artemise Fowla a věděl, jak mohou být děti nebezpečné.

Ta s kosmickou parukou vystoupila ze stínu a Butler jasně viděl její oči. Jedno modré, jedno hnědé.

„Spi, Butlere," řekla znovu tím melodickým, mnohovrstevným hlasem. „Nemáš těžká víčka? Spi."

Ona mě hypnotizuje! uvědomil si Butler. Vytáhl pistoli prsty, které mu připadaly jako namočené do roztavené gumy a pak obalené v kovových kuličkách.

„Ty spi," zamumlal a střelil dívku do boku.

Myrta nevěřícně hleděla na podkožní šipku, která jí trčela z nohy.

„Už zas," zasténala a zhroutila se na podlahu. Butlerovi se okamžitě rozjasnilo v hlavě.

Druhý vetřelec se nepohnul ani o centimetr.

Z těch dvou je profesionálka ta malá holka, pomyslel si Butler a zvedl se. *To by mě zajímalo, k čemu je jí užitečný tenhle vlasatec.*

Artemis rychle pochopil, že nemá jinou možnost než prozradit, kdo je, a udělat si z Butlera spojence.

To bude těžké. Nemám žádný důkaz, jen vzdálenou podobu se svým mladším já.

Ale musel to zkusit, jinak se jeho plán rozsype docela.

„Poslyš, Butlere," začal. „Musím ti něco říct..."

Butler nepřipustil jediné další slovo. „Ne, ne, ne," prohlásil rázně a střelil Artemise do ramene. „Už ani slovo od žádného z vás."

Artemis šipku vytrhl, ale pozdě; nádobka se sedativem byla prázdná.

„Butlere!" vyjekl a padl na kolena. „Ty jsi mě střelil."

„Každý ví, jak se jmenuju," povzdechl bodyguard a sehnul se, aby si vetřelce přehodil přes rameno.

„To mě zajímá," prohlásil desetiletý Artemis Fowl a pozorně si prohlížel ty dvě postavy v kufru bentleye. „Tady se stalo něco hodně zvláštního."

„Kdepak zvláštního," prohlásil Butler a zkontroloval dívce puls. „Do sídla se nějak vloupali dva zloději."

„Překonali všechna bezpečnostní opatření. Na senzorech pohybu vůbec nic?"

„Nic. Narazil jsem na ně během rutinní prohlídky. Schovávali se ve stínu a na sobě měli vyřazené oblečení z vašeho šatníku."

Artemis si poklepal na bradu. „A jejich šaty jsi, říkáš, nenašel."

„Ani nitku."

„Což by znamenalo, že se sem vloupali a obešli všechna bezpečnostní opatření ve spodním prádle."

„To je zvláštní," připustil Butler.

Artemis vytáhl z kapsy saka malou baterku a posvítil si s ní na Myrtu. Pramínky její stříbrné paruky se rozsvítily jako diskokoule. „Na téhle je něco zvláštního. Strukturu kostí má vysloveně nezvyklou. Lícní kosti má vysoké - snad slovanské - a čelo široké a dětské. Ale poměr lebky k trupu je dospělý, ne dětský."

Butler se hrdelně uchechtl. „Takže jsou to mimozemšťani?"

„Ten mladík je člověk, ale ona je něco jiného," uvažoval Artemis nahlas. „Možná je geneticky vylepšená." Paprskem světla jí přejel po tváři. „Podívej se na tohle. Uši jsou špičaté. Opravdu překvapující."

Artemis cítil, jak mu brní čelo vzrušením. Tady se něco děje. Něco důležitého. Z téhle situace se určitě dají získat slušné peníze.

Rázně si zamnul dlaně. „No nic. Teď se tím nemůžu nechat rozptylovat. Z dlouhodobého hlediska nám tenhle zvláštní tvor může hodně vydělat, ale teď potřebuju získat toho lemura."

Butler byl nešťastný, ale zamaskoval to tím, že zabouchl kufr. „Doufal jsem, že bychom na tu opici mohli třeba zapomenout. Mám výcvik v několika bojových uměních, ale opičí obrana není ani v jednom."

Je to lemur, Butlere. A já vím, že považuješ tuhle operaci za věc pod naši úroveň, jenže tady je v sázce otcův život."

„Samozřejmě, Artemisi. Rozhodujete vy."

„Přesně. Takže plán je tenhle. Pojedeme do Rathdown Parku podle plánu a až dokončíme ten obchod s Extinkcionisty, můžeme se věnovat našim dvěma hostům. Předpokládám, že budou v kufru v bezpečí."

Butler se ušklíbl. „To si děláte legraci?"

Ale Artemis se neusmál. „Možná sis toho nevšiml, Butlere, ale já si jen málokdy dělám *legraci."*

„To je pravda, mladý pane. Vtipálek zrovna nejste. Možná časem, ne?"

„Možná až najdu otce."

„Ano. Možná pak. No, ale k vaší otázce. Tohle je auto vašeho *otce* a v tomhle kufru bylo už víc vězňů, než kolik vy jste měl narozenin. Mafie, triáda, jakuza, Tijuanský kartel, Pekelní andělé. Jmenujte mi, který gang chcete, a pár z nich strávilo noc v tomhle kufru. Váš otec ho nechal speciálně upravit. Je tam klimatizace, světlo, které se nezahřívá, měkké pérování a dokonce i pitná voda."

Je zabezpečený? Nezapomínej, že naši zajatci se už vloupali do sídla."

Butler zavřel kufr. „Titanový zámek, zesílené dveře. Z toho cesta ven nevede. Ti dva tam zůstanou, dokud je nepustíme."

„Výborně," prohlásil Artemis a vklouzl na zadní sedadlo bentleye. Ještě moment, než vyřídím tuhle maličkost, a pak na ně zapomeneme a budeme se soustředit na lemura."

„Výborně," odpověděl Butler, a sám pro sebe dodal: „Opičárna. Ty miluju."

RAŤHDOWN PARK, HRABSŤVÍ WICKXOW, ÍRSKO

I když byla Myrta o pět kilo lehčí než Artemis, probrala se první. Byla ráda, že je vzhůru, protože se jí zdál hrozný sen. Když spala, narážela lokty a koleny o kovové stěny kufru a zdálo se jí, že je v policejní ponorce.

Ležela schoulená ve tmě, polykala a mrkala, aby překonala svou fobii. Její matka byla smrtelně zraněna v kovové krabici, a ona teď byla taky v jedné takové.

A právě myšlenky na matku Myrtu konečně uklidnily. Otevřela oči a pohledem i špičkami prstů začala zkoumat uzavřený prostor. Netrvalo jí dlouho najít světýlko umístěné v ocelové zdi. Zapnula ho a zjistila, že vedle ní leží Artemis a paží spočívá na kovovém víku kufru auta. Její vlastní vypůjčené boty se opíraly o lesklý oblouk nad kolem. Byli v nějakém vozidle.

Artemis zasténal, škubl sebou a otevřel oči.

„Prodejte akcie Phonetixu," vyhrkl, pak si vzpomněl na Butlera a na šipky. „Myrto. Myrto?"

Myrta ho poplácala po noze. „V pořádku, Artemisi," řekla gnómsky pro případ, že je v autě odposlouchávání. Jsem tady. Kde jinde bych mohla být?"

Artemis se otočil na bok, odhodil stranou husté dlou-

hé vlasy, které mu zakrývaly obličej, a odpověděl také skřítkovským jazykem.

„Dostali jsme stejnou dávku uspávadla, ale ty ses vzbudila dřív, i když jsi lehčí. Kouzlo?"

Světlo bylo umístěné tak, že polovina Myrtiny tváře byla v hlubokém stínu. „Ano. Koktejl Čísla Jedna je hodně silný."

„Dost silný na to, aby nás odsud dostal?"

Myrta minutku zkoumala povrch kufru, přejela prsty po každém svaru. Nakonec zavrtěla hlavou, až se stříbrná paruka zablyštěla. „Tady není jediné slabé místo. Dokonce i větrací otvor je úplně zapuštěný. Žádná cesta ven."

„Samozřejmě," řekl Artemis. Jsme v bentleyi. Kufr je ocelová schránka s titanovým zámkem." Zhluboka se nadechl chladného vzduchu. Jak se to mohlo stát? Všechno je jinak. Butler měl odložit klec do mé pracovny. Místo toho se vplíží dovnitř přes ložnici a oba nás uspí. Teď nevíme, kde jsme, ani kde je lemur. Už ho mají?"

Myrta přitiskla ucho na víko kufru. „Kde jsme, to ti můžu říct."

Venku bylo slyšet zvuky čenichajících a chrápajících zvířat. Jsme někde blízko zvířat. V parku, řekl bych, nebo v zoo."

„Rathdown Park!" vykřikl Artemis. „A to nám říká, že lemura ještě nemají. Plán a situace se změnily."

Myrta uvažovala. „Tuhle situaci už nemáme pod kontrolou, Artemisi. Možná je načase přiznat porážku a vrátit se domů, až nás tvoje mladší já odveze zpátky do vašeho sídla. *Možná v* budoucnosti objevíš nějaký lék."

Artemis tenhle návrh čekal. „Taky jsem o tom uvažoval. Ale lemur je pořád naše nejlepší šance a jsme od něj jen pár metrů. Jen mi dej pět minut na to, abych nás odsud dostal."

Myrta byla pochopitelně nedůvěřivá. „Pět minut? Dokonce i velký Artemis Fowl by mohl mít problém dostat se za pět minut z ocelové krabice."

Artemis zavřel oči a soustředil se. Snažil se ignorovat nepohodlné prostředí, vlasy, které ho šimraly na tvářích, i svědění strniště na bradě.

„Smiř se s tím, Artemisi," prohlásila Myrta netrpělivě. „Uvízli jsme tady. Dokonce i Sláma Hraboš by měl nejspíš s tím zámkem potíže, kdyby tudy náhodou šel."

Artemis škubl podrážděně obočím, že ho Myrta ruší, ale pak se mu na tváři rozlil úsměv, v tom ostrém světle trochu přízračný.

„Kdyby šel kolem Sláma Hraboš," zašeptal. Jaké jsou šance, že se to stane?"

„Nula," odpověděla Myrta. „Absolutně žádné. Na to bych vsadila svou penzi."

V té chvíli někdo zvenčí zaťukal na kufr auta.

Myrta obrátila oči v sloup. „Ne. Dokonce ani ty..."

Artemisův úsměv byl neuvěřitelně samolibý. Jak velkou máš penzi?"

Já tomu nevěřím. Já tomu *odmítám* věřit. To není možné."

Další ťukání, pak jemné škrábání a nadávka.

„Takový hodně hrdelní hlas," podotkl Artemis, „Úplně jako permonický."

„Mohl by to být Butler," namítala Myrta, podrážděná Artemisovým domýšlivým výrazem.

„A nadává gnómsky. To sotva."

Další kovové zvuky z vnějšího světa.

Břiiink. Cvak. Kliklik,

Víko kufru vylétlo do výšky a odhalilo kus hvězdnaté oblohy a siluetu obrovského sloupu, odrážející světlo. Dovnitř nakoukla rozcuchaná hlava, obličej ušpiněný blátem a ještě horšími věcmi. Tohle byla tvář, kterou mohla mi-

lovat leda tak matka, a i to jen pokud jí nesloužil zrak. Tmavé, blízko u sebe posazené oči mžouraly nad hustým vousem, který se trochu chvěl jako chaluhy v proudu. Zuby toho tvora byly veliké a hranaté a na přitažlivosti jim nepřidal ani velký hmyz, který se v nich svíjel.

Byl to samozřejmě Sláma Hraboš.

Permoník slízl hmyzího nešťastníka jazykem a způsobně ho sežvýkal.

„Střevlík," prohlásil s gustem. *„Leistus montanus.* Příjemný buket, důkladné zemité krovky, a když slupka praskne, doslova výbuch chuti na jazyku."

Polkl nešťastného tvora a pak si mohutně krknul, až mu rty pleskly o sebe.

„Nikdy nekrkejte, když tunelujete," poradil Artemisovi a Myrtě tak samozřejmě, jako by seděli u stolku v kavárně. „Hlína dolů, vzduch nahoru. To moc dohromady nejde."

Myrta Slámu dobře znala. Tohle jeho povídání mělo jen odvést pozornost, než se porozhlédne.

„A teď k *věci,*" prohlásil konečně permoník a zahodil mrtvý vous, kterým otevřel zámek. „Vypadá to, že jsem našel člověka a elfku zavřené v autě. Tak se sám sebe ptám - mám je pustit ven?"

„A jak sis odpověděl?" zeptal se Artemis se špatně ovládanou netrpělivostí.

Slámový oči jako černé oblázky rejdily v měsíčním světle sem a tam. „Takže Bláteníček rozumí gnómsky. Zajímavé. No, tak ti řeknu jedno, člověče. Pustím vás ven, až dostanu svoje peníze."

Aha, pomyslela si Myrta. *Ono jde o peníze. Ti dva se nějak domluvili.*

Myrta už své vězení snášela dost dlouho.

Sláma ještě není můj přítel, uvědomila si, *takže nemusím být zdvořilá.*

Přitáhla koleno k bradě, a aby mělo větší odpich, přidržela si ho rukama.

Sláma si uvědomil, k čemu se chystá. „Hele, elfko, pomalu, žádné -"

A dál se nedostal, protože v té chvíli se jeho tvář tvrdě potkala s víkem kufru. Permoník se po zádech skutálel do jámy, ze které vylezl, a hlasitě z něj vyletěly větry a hlína.

Myrta přelezla přes Artemise na čerstvý vzduch. Zhluboka, hltavě dýchala, hruď vypnutou, tvář obrácenou k nebi.

„Promiň," řekla mezi jednotlivými nádechy. Je to tam malé. A to já nemám ráda."

„Klaustrofobie?" zeptal se Artemis a vykulil se ven za ní.

Myrta kývla. „Mívala jsem ji. Myslela jsem si, že jsem ji už překonala. Ale v poslední době..."

V permonické jámě se začalo něco vrtět. Lítala odtamtud hlína a nadávky.

Myrta se rychle vzpamatovala a skočila do jámy. Popadla Slámu dřív, než stačil vyhákovat čelist a zmizet.

„Mohl by se hodit," zavrčela a postrkovala protestujícího permoníka po svahu jámy nahoru. „A protože nás už viděl, je to jedno."

„To je klešťový chvat!" vykřikl Sláma. „Vy jste od LEP-Reko!"

Zkroutil se dozadu a zachytil přitom Myrtinu paruku svými vousy. „A já vás *znám.* Myrta Krátká. *Kapitánka* Myrta Krátká. Jeden z ochočených rotvajlerů Julia Březného."

Najednou se permoníkovo už tak nakrabacené čelo zachmuřilo ještě víc.

„Ale to není možné."

Než stačil Artemis poradit Myrtě, ať se neptá, už to udělala.

„Proč to není možné, Slámo?"

Sláma neodpověděl, ale oči ho prozradily, protože provinile zalétly přes rameno k ošoupanému batohu. Myrta obratně permoníka obrátila a otevřela hlavní přihrádku batohu.

„Ale tomu říkám truhla pokladů," prohlásila, když batoh prohrábla. „Lékárnička, přídělové balíčky, lepicí kompanely. A hele, starý všenástroj." Pak poznala nápis vypálený laserem do rukojeti. „To je *můj* starý všenástroj!"

I přes ty roky přátelství se teď Myrta obořila na Slámu s téměř nepříčetným vztekem.

„Kdes to vzal?" hulákala. Jak jsi k tomu přišel?"

„Dárek," prohlásil Sláma nepřesvědčivě. „Od... od..." zamžoural na nápis na rukojeti „Od mojí matky. Vždycky mi říkala Myrto, že jsem... ehm... taky tak špičatý jako ty listy."

Takhle zuřit Artemis Myrtu ještě nikdy neviděl. „Řekni mi to, Hraboši. A pravdu!"

Sláma se chvilku chtěl prát. Poznalo se to podle toho, jak zkroutil prsty a vycenil zuby. Rychle ho to ale přešlo a navrch zase začala mít přirozeně pasivní permonická povaha.

„Všechno jsem to ukradl na Tara," přiznal. Jsem zloděj, ne? Ale na svou obranu musím říct, že jsem měl těžké dětství, což vedlo k nízkému sebevědomí, a to jsem promítal do ostatních a trestal jsem je tím, že jsem jim kradl majetek. Takže já jsem tady vlastně oběť. A já si to odpouštím."

Slámovo typické žvanění připomnělo Myrtě přítele, jímž se jí jednou stane, a její hněv se rozplynul tak rychle, jak přišel. Přejela po laserovém nápise prstem."

„To mi dala moje matka," řekla tiše. „Nejspolehlivější všenástroj, jaký jsem kdy měla. Pak jednou v noci v Ham-

burku se můj uprchlík zamkl v autě. Tak jsem sáhla po všenástroji a on byl pryč. K mému cíli se dostali lidé, já jsem ztratila svého prvního uprchlíka a velitel Břízný musel poslat celý tým techniků, aby to dal do pořádku. A celou tu dobu jsi to byl ty."

Sláma nic nechápal. „Celou tu dobu? Ale tohle jsem ukradl z pásu ve skříňce na Tara ani *ne před hodinou.* A *viděl* jsem vás tam. Co se to tu..." pak Sláma zamrkal a zatleskal chlupatými dlaněmi: „Ale u mojí zadnice. Vy cestujete časem."

Myrta si uvědomila, že řekla příliš. „To je nesmysl."

Permoník teď doslova tancoval. „Ne, ne, všechno to sedí. Mluvíte o *budoucích* událostech v *minulém čase.* Poslali jste mi zprávu, abych vás přišel tady a teď zachránit." Sláma se popadl za hlavu v předstírané hrůze. „To, co děláte, je mnohem nezákonnější než všechno, co kdy udělám já. Představte si tu odměnu, jakou dostanu, když vás předám Juliu Bříznému."

„Poslali zprávu?" ušklíbla se Myrta. „To je přece absurdní, nemyslíš, Artemisi?"

„Rozhodně," souhlasil Artemis. „Ale kdyby ti přece jen někdo chtěl poslat zprávu z budoucnosti, kam a kdy by ji tak asi měl poslat?"

Sláma ukázal palcem na Myrtu. „Za její skříňkou je rozvodná skříň. Vypadá, že se jí nikdo roky nedotkl. Nakouknul jsem tam, protože tam někdy bývá cenná technika. V téhle nebyla, ale byla tam obálka adresovaná mně. A uvnitř zpráva, že mám přijít sem na tohle místo a pustit vás."

Artemis se spokojeně usmál. „Předpokládám, že tam byla za naši záchranu nabídnutá nějaká ta odměna?"

Slámový vousy zapraskaly. „Velká odměna. Ne... *ohromující* odměna."

„Tak ohromující? No dobře, dostaneš ji."

„Kdy?" ptal se dychtivě Sláma.

„Brzo. Jen potřebuju, abys pro mě udělal ještě jednu službičku."

Já to věděl," skřípal permoník zuby. „Nikdy nepracuj, dokud neuvidíš prachy. Proč bych ti měl věřit?"

Artemis udělal krok vpřed a oči za oponou tmavých vlasů se nebezpečně přimhouřily. „Nemusíš mi věřit, Slámo. Měl by ses mě bát. Já jsem Bláteník z tvojí budoucnosti a můžu být taky v tvojí minulosti, když odmítneš spolupracovat. Našel jsem tě jednou, tak to rozhodně dokážu znova. Až se příště vloupáš do kufru auta, mohla by tě tam taky čekat flinta a služební odznak."

Sláma cítil, jak ho vousy brní obavou, a jeho vousy se jen málokdy mýlily. Jak říkávala jeho babička: *Věř vousům, Slámo. Věř vousům.* Tenhle člověk je nebezpečný a on už má problémů i bez něj dost.

„Tak jo, Bláteníčku," prohlásil nevrle. Ještě jednu věc. A pak ti doporučuju, abys pro mě měl pořádnou hromadu zlata."

„Budu. Neboj se, páchnoucí příteli."

To permoníka hluboce urazilo. „Neříkej *mi příteli.Je*nom mi řekni. Co. Potřebuješ. Udělat."

„Prostě se zachovej po své přirozenosti a vyhrab nám tunel. Potřebuju ukrást lemura."

Sláma kývl, jako by krádeže lemurů byly ta nejpřirozenější věc na světě.

„A komu ho krademe?"

„Mně."

Sláma se zamračil, pak mu to došlo. „Aha... cestování v čase přináší překvapivé obraty, co?"

Myrta zastrčila všenástroj do kapsy. „O tom mi něco povídej," prohlásila.

KAPITOLA VII:

POVÍDÁNÍ SE ZVÍŘATY

RAŤHDOWN PARK

Fowlovský bentley byl chráněný snímačem otisků prstů a zámkem, který vyžadoval osmimístný kód. Ten kód se měnil každý měsíc, takže Artemisovi pár vteřin trvalo, než se v duchu přetočil až o osm let zpátky a vzpomněl si na správnou řadu čísel.

Natáhl se přes béžové kožené polstrování předního sedadla a přitiskl palec ke druhému skeneru schovanému pod volantem. Z palubní desky se hladce vysunula přihrádka s pružinou. Nebyla velká, ale vešel se tam svazek bankovek, platinové kreditní karty a náhradní mobil vložený do nabíječky.

„Pistole ne?" zeptala se Myrta, když Artemis vylezl z auta, ačkoli Butlerova pistole by byla v jejích prstech trochu veliká.

„Pistole ne," potvrdil Artemis.

„No, s Butlerovou zbraní bych netrefila ani slona, i kdybych ji měla."

„Na slony dneska nejdeme," připomněl jí Artemis, teď už nemluvil gnómsky, protože byli z kufru venku. Jdeme na lemury. A vzhledem k tomu, že v tomhle konkrétním případě na naše protivníky střílet stejně nemůžeme, je možná lepší, že nejsme ozbrojení."

„Ani ne," zavrtěla hlavou Myrta. „Sice nemůžu střílet

ani na tebe, ani na lemura, ale vsadím se, že se těch *protivníků* objeví víc. Ty máš zvláštní dar si nadělat nepřátele."

Artemis pokrčil rameny. „Genialita vzbuzuje zášť. To je smutný životní fakt."

„Genialita a kradení," podotkl Sláma, který seděl na kraji kufru auta. „Věř zkušenému. Chytrého zloděje nemá rád nikdo."

Artemis bubnoval prsty o nárazník.

„Máme jisté výhody. Elfské kouzlo. Tunelovací nadání. A já mám skoro o osm let víc zkušeností s nekalostmi než ten druhý Artemis."

„S nekalostmi?" ušklíbla se Myrta. „No to říkáš hodně mírně. Takhle loupeže století, to by bylo přesnější."

Artemis přestal bubnovat. Jedna z tvých skřítkovských schopností je dar jazyků, viď?"

„Mluvím s tebou, ne?" pokrčila rameny Myrta.

„A kolika jazyky vlastně mluvíš dohromady?"

Myrta se usmála. Znala Artemisův nevypočitatelný mozek dost dlouho na to, aby si přesně uvědomovala, kam míří.

„Kolika chceš."

„Dobře," kývl Artemis. „Teď se musíme rozdělit. Ty vyrazíš do Rathdown Parku nad zemí, Sláma a já pod zemí. Když budeme potřebovat odvést pozornost, použij ten svůj dar."

„Bude mi potěšením," prohlásila Myrta a okamžitě zprůsvitněla, jako by byla z nejčistší vody. Poslední, co zmizelo, byl její úsměv.

Jako Kočka Šklíba.

Vzpomněl si na pár řádek z *Alenky v říši divů:*

„Ale já nechci jít mezi potrhlé lidi, "podotkla Alenka.

„ Ó, tomu se nevyhnete," řekla Kočka. „Zde jsme všichni potrhlí."

Artemis se podíval na páchnoucího permoníka, který hledal ve svém živém vousu zachycený hmyz. *Zde jsme také všichni potrhlí,* pomyslel si.

Myrta se blížila k hlavní bráně Rathdown Parku opatrně, i když měla štít. Příslušníci Národa si už jednou mysleli, že jsou pro Butlera neviditelní, a odnesli to šokem a modřinami. Ona strážce rozhodně podceňovat nebude, a když si představila, že je už zase jejím nepřítelem, žaludek se jí kysele stahoval nervozitou.

Lidské šaty ji škrábaly a nepříjemně jí poskakovaly na těle. Na štít nebyly stavěné a za pár minut se rozpadnou.

Chybí mi moje neutrino, pomyslela si, když se podívala na pancéřovaná vrata, za kterými čekalo temné neznámo. *A chybí mi Klusák a jeho satelitní spojení.*

Jenž Myrta byla srdcem dobrodruh, takže ji ani nenapadlo, že by to mohla vzdát.

Pracovat s jakýmkoli mechanismem je během štítové ochrany hodně těžké, takže Myrta ji na okamžik vypnula, jen aby otevřela dveře svým všenástrojem. Byl to starší model, ale Myrtina matka zaplatila pár ingotů navíc za vylepšení. Standardní všenástroj by otevřel jakýkoli zámek fungující na klíče. Tenhle uměl také elektronické zámky a dokonce deaktivoval i jednodušší alarmy.

Ale to by nemělo být potřeba, pomyslela si. *Pokud si Artemis vzpomíná, alarmy vypnul.*

To ji ale moc neuklidnilo. Artemis se na téhle misi už jednou spletl.

Ani ne za pět vteřin všenástroj vykonal svou práci a spokojeně vrněl jako kočka předoucí nad vlastní chytrostí. Těžké dveře se tiše otevřely při nejmenším dotyku a Myrta znovu rozbzučela štít.

Když vcházela do Rathdown Parku, měla takovou trému jako už dlouho ne.

Jsem zase zelenáč. Úplné dítě čerstvě po Akademii, uvědomila si. *Moje mysl je zkušená, ale tělo ji neposlouchá.*

A pak: *Radši bych měla tu opici rychle chytit, než na mě přijde adolescence.*

Mladší Artemis vypnul bezpečnostní alarmy cestou do institutu. S ředitelskou univerzální kartou byla hračka obejít všechna opatření. Předtím, když ho tu vodili a ukazovali mu park, položil několik složitých otázek na platnost evoluční teorie. Ředitel, zapálený evolucionista, se nechal jeho argumenty rozptýlit natolik, že mu Butler stačil vykrást kapsu. Jak měl strážce jednou kartu v ruce, vrazil ji prostě do bateriového karetního kloneru, který měl v kapse, a zapískal pár taktů z Mozarta, aby zakryl zavrčení přístroje.

O dvě minuty později byly všechny potřebné informace uložené v paměti klonem a Artemis najednou došel k názoru, že evoluční teorie přece jen nebude tak špatná.

„I když je v ní víc děr než v přehradě z ementálu," svěřil se Butlerovi cestou domů z Rathdown Parku. Tohle jeho přirovnání Butlera uklidnilo; byl to téměř vtip.

Téhož večera mladý Artemis strčil malou kameru do průduchu klimatizace v kufru bentleye.

Radši si na ty naše hosty dáme pozor.

Ta žena byla pozoruhodná. Vlastně *fascinující.* Šipky brzo ztratí účinky a bude zajímavé sledovat její reakci; mnohem zajímavější než reakci toho vlasatého teenagera, ačkoli jeho široké čelo naznačovalo inteligenci a rysy ve tváři jako by měly hodně společného s fowlovskými. Vlastně Artemisovi připomínal jednu starou fotku, na které byl jeho otec jako chlapec, v době, kdy pracoval v Jižní Americe na archeologických vykopávkách.

Možná, že ten zajatec je nějaký vzdálený bratranec a doufá, že když se teď otec ztratil, povede se mu ukousnout si taky kus z fowlovského koláče. Tohle se opravdu musí důkladně prozkoumat.

Kamera vysílala signál do Artemisova mobilu a on se tu a tam podíval na displej. Butler ho zatím vedl parkem ke kleci s lemurem.

„Soustřeďte se, Artemisi," káral ho strážce. Jeden podlý zločin po druhém."

Artemis vzhlédl od telefonu. „Podlý, Butlere? *Podlý?* Prosím tě, nejsme postavy z komiksu. Nemám ani pásku na oku, ani se zlověstně nesměju."

Ještě ne. Ačkoli tu pásku budete mít už brzo, jestli se nebudete soustředit na to, co máte dělat teď"

Procházeli perspexovým tunelem pod akváriem Rathdown Parku; ten umožňoval vědcům a občas i nějakému návštěvníkovi pozorovat druhy usídlené v nádrži o obsahu padesát tisíc hektolitrů. Nádrž se snažila co nejvěrněji napodobit přirozené prostředí svých obyvatel. Jednotlivé části měly různou teplotu a různou vegetaci; v některých byla mořská voda, v některých sladká, ale ve všech žili ohrožení nebo vzácní tvorové.

Na stropě zářily drobné žárovičky napodobující hvězdy a jediné další světlo byla bioluminiscence žraloka světlouna, který Artemise a Butlera sledoval tak dlouho, až narazil čumákem do perspexu.

Ale Artemise víc zajímal jeho mobil než světlounovy přízračně zářící fotofory.

Na displeji se děly věci téměř neuvěřitelné. Artemis se zastavil, aby mohl pořádně vnímat to, co viděl.

Vetřelci z Fowl Manor unikli z kufru bentleye za pomoci komplice. A to taky nebyl člověk.

Tady vstupujeme do úplně nového světa. Tihle tvo-

rové by mohli být výnosnější než lemur. Mám tenhle plán zrušit a soustředit se na ty ne-lidi?

Artemis si co nejvíc zesílil zvuk do sluchátek, ale mikrofon připojený ke kameře zachytil jen občasné útržky hovoru.

Většinou to byl nějaký cizí jazyk, ale něco z toho bylo přece jen anglicky a Artemis několikrát zachytil slovo *lemur*.

Možná má ten lemur větší cenu, než jsem tušil. To zvíře je návnada, která ty divné tvory přitahuje.

Uplynula minuta, během níž byl na obrazovce jenom ten podivný trpaslík, který se svým nápadně velkým zadkem uvelebil na okraji kufru. Pak se objevila ta žena a vzápětí zase zmizela - tam, kde předtím byla, zůstaly jen proslulé obří sloupy Rathdown Parku.

Artemis sevřel telefon pevněji.

Neviditelnost? Energie potřebná na vytvoření odrazného pole nebo na generování vysokofrekvenčních vibrací musí být neuvěřitelná.

Rychle projel menu telefonu a zvolil digitální termální zobrazení, což rozhodně nebyla standardní volba. Ulevilo se mu, když mu na displeji vykvetla teplými barvami silueta té ženy.

Výborně. Takže není pryč, jen je ji špatně vidět.

Jedno oko nespouštěl z displeje a zavolal na svého strážce.

„Butlere, příteli. Drobná změna plánu."

Strážce měl dost rozumu, než aby doufal, že plán lemur se ruší. „Ale vsadil bych se, že jdeme sledovat toho malého tvora."

„Tvory," opravil ho desetiletý Artemis. „Plurál."

Čtrnáctiletému Artemisovi se vůbec nelíbilo, co viděl. Uklidnil se tím, že o tom pohledu složil haiku.

Bledé, třaslavé koule
Víří zlověstný náklad Dvě
pleše v pytli

Sláma Hraboš tak poetickou náladu neměl. Přestal tunelovat a zahákoval si čelist zpátky.

„Mohl bys mi prosím přestat svítit tou baterkou na zadek? Mohl bych mít puchýře. My permoníci jsme extrémně fotosenzitivní, dokonce i na umělé světlo."

Baterku si Artemis vzal z pohotovostní sady v bentleyi a s její pomocí lezl za Slámou čerstvým tunelem k lemuří kleci. Permoník ho ujistil, že cesta je dost krátká, aby udržel hlínu a vzduch v sobě, dokud nebudou v cíli, a že tedy Artemis může bezpečně lézt hned za ním.

Artemis na pár vteřin odklonil baterku a pomyslel si, že puchýř na zadku je to poslední, co by chtěl vidět. Za chvíli se ale paprsek světla vrátil znova ke dvěma bledým roztřeseným polokoulím.

Jenom takovou otázku. Když všechno, co vytuneluješ, dokážeš udržet v sobě, tak proč musíš mít rozepnutý poklopec na zadku?"

Sláma prskal na stěny velké chuchvalce permonických slin, aby je vyztužil.

„Pro všechny případy," vysvětlil. „Mohl bych polknout zahrabaný kus kovu nebo pruh staré pneumatiky. To by pak muselo ven hned, ať už mám za zadkem otravného Bláteníka, nebo ne. A nemá cenu si přitom ještě zničit kalhoty, chápeš, troubo?"

„To asi nemá," připustil Artemis a pomyslel si, že vzhledem k tomu, jaká ostře nabitá zbraň na něj míří, spolkne pro jednou i oslovení *troubo*.

„A stejně," prohlásil permoník a vyplivl na stěnu další chuchvalec, „měl by sis toho považovat. Není moc li-

dí, co viděli permoníka pracovat se slinami. To je takové starodávné umění. Nejdřív -"

Já vím, já vím," přerušil ho netrpělivě Artemis. „Nejdřív tuneluješ a pak vyztužíš stěny slinami, které při kontaktu se vzduchem ztuhnou, samozřejmě za předpokladu, že nejsou ve tvé puse. A taky ty sliny svítí -neuvěřitelný materiál."

Slámův zadek se překvapením zakolébal. Jak to, že znáš tahle tajemství?"

„Řekl jsi mi to, nebo spíš řekneš mi to. Cestování časem, pamatuješ?"

Permoník se ohlédl přes rameno, oči mu ve světle slin rudě žhnuly. Jak moc se skamarádíme?"

„Hodně. Najmeme si spolu byt a ty si po krátkých bouřlivých námluvách vezmeš mou sestru a pojedete na líbánky do Vegas."

„Miluju Vegas," prohlásil Sláma toužebně. Pak dodal. Jsi pěkně jedovatý. Docela chápu, že se my dva můžeme skamarádit. Ale i tak si nech svoje poznámky pro sebe, nebo uvidíme, jak vtipný budeš, až schytáš dávku tunelového odpadu."

Artemis těžce polkl a odvrátil baterku od Slámová zadku.

Plán byl jednoduchý. Prohrabou se pod příslušnou sekci parku a počkají pod lemuří klecí, až je Myrta zavolá přes policejní komunikátor krátkého dosahu, který měl Artemis přilepený k tváři; ten taky patřil ke Slámově kořisti. Dál byl plán proměnlivý. Buď oni dva vylezou nahoru a popadnou lemura, zatímco Myrta způsobí pozdvižení mezi zvířaty, a nebo, pokud mladší Artemis už lemura sebral, Sláma vytuneluje díru pod Butlerem, takže Myrta snadno chlapce o jeho kořist připraví.

Všechno je to hrozně jednoduché, pomyslel si Artemis. *A to je u mě neobvyklé.*

„Tak jo, Bláteníčku," prohlásil Sláma a vyhrábl plochými prsty díru ve tvaru žárovky. Jsme tu. X označuje tu opici."

„Lemura," opravil ho Artemis automaticky. „Víš jistě, že dokážeš rozeznat pach tohohle konkrétního zvířete od všech těch ostatních?"

Sláma se naoko urazil. Položil si ruku na srdce. *Ji?Jistý? JÁ* jsem permoník, člověče. Permonický nos rozezná trávu a jetel. Černé vlasy od hnědých. Psí hovínko od vlčího."

Artemis obrátil oči v sloup. „To má, předpokládám, znamenat ano."

„Správně. Když budeš takhle pokračovat, můžu se ještě rozhodnout, že si tvoji sestru nevezmu."

„Kdybych nějakou sestru měl, byla by z toho určitě zoufalá."

Krčili se v díře několik minut a hlínou k nim doléhalo noční chrápání a vrčení zvířat. Nějakou podivnou anomálií se stalo, že jak zvuky jednou pronikly dovnitř, odrážely se od stěn a jejich vlny se zesilovaly. Bylo to doslova jako sedět v jámě lvové.

A jako by to samo o sobě nebylo dost znepokojivé, všiml si Artemis, že permoníkovy tváře jasně růžově žhnou. Všechny.

„Problém?" zeptal se a nedokázal tak docela zamaskovat nervózní chvění.

„Už jsem ten plyn držel moc dlouho," odpověděl permoník se zaťatými zuby. „Už brzo půjde ven. Máš problémy s dutinami?"

Artemis zavrtěl hlavou.

„Škoda," řekl Sláma. „Tohle by je hned vyčistilo."

Jen odhodlání zachránit matku zabránilo v té chvíli Artemisovi prchnout.

Naštěstí pro Artemisovy nosní průchody mu Myrta

v té chvíli pípla na komunikátor. Byl to základní vibrační model, který vysílal zvuky přímo Artemisovi do ucha, aniž by se cokoli ozvalo navenek. Artemis slyšel Myrtina slova, ale ne její hlas. Komunikátor dokázal vydávat jen robotické zvuky.

„Na místě. Přepínám."

Artemis položil prst na komunikátor a uzavřel tak okruh, který mu umožňoval mluvit.

„Rozumím. Jsme přímo pod cílovou klecí. Vidíš protistranu?"

„Ne. Vizuál nemám. Ale lemura vidím. Zřejmě spí na nízké větvi. Můžu na něj snadno dosáhnout."

„Ne, Myrto. Drž pozici. My se o cíl postaráme. Ty dávej pozor na moje mladší já."

„Rozumím. Nezdržuj se tam, Arty. Nahoru, dolů a zpátky k autu."

Arty?

Artemise překvapilo, jak ho to Myrta oslovila. Tak mu zdrobněle říkala jeho matka.

„Rozumím. Nahoru, dolů a zpátky."

Arty?

Sláma mu naléhavě poklepal na rameno. Jen budeš moct, Bláteníku. Nejlíp hned."

„Tak dobře. Jdi na to. A snaž se být zticha."

Sláma změnil polohu, namířil temeno hlavy na strop chodby a přikrčil se.

„Na ticho je pozdě," zavrčel. „Hoď si bundu přes obličej."

Artemis měl sotva čas ho poslechnout, když Sláma s hromovým zaburácením odpálil plyny a hlínu, takže chlapce zasypaly nestrávené chuchvalce. Skořápka permonických slin popraskala na tisíci míst a Slámu to vyneslo na rozvířeném sloupci energie, takže snadno prorazil až na povrch.

Jakmile se prach trochu usadil, Artemis se za ním vyškrábal do klece. Sláma narazil na nízký strop a byl v bezvědomí, krev mu slepovala už tak zacuchané vlasy a poklopec na zadku mu povlával jako větrný pytel, jak z jeho útrob odcházely poslední zbytky tunelového odpadu.

Klec s nízkým stropem?

Lemur ve vedlejší kleci se zřejmě výborně bavil vším tím zmatkem a poskakoval nahoru a dolů po olámané větvi vražené mezi mříže.

Ve vedlejší kleci, uvědomil si Artemis. *Nejsme v lemurově kleci. Ale v jaké kleci tedy jsme?*

Než měl čas to zjistit, na spánku mu píplo a nevzrušený robotický hlas mu odříkal do ucha. „Odtáhni odtamtud Slámu, Arty. Okamžitě se vraťte dolů."

Co se děje? divil se Artemis. *Co je v téhle kleci?*

Pak do něj vrazila dvěstěkilová ugandská horská gorila a nedokončená myšlenka zůstala viset ve vzduchu jako komiksová bublina.

Mladý Artemis a Butler to všechno sledovali štěrbinovými okny maskované skrýše, která ležela před klecemi. Ta skrýš byla ukrytá ve skále za vodní nádrží a umožňovala podrobně studovat zvířata, aniž by to rušilo jejich přirozený denní rytmus. Ředitel byl tak laskav, že sem Artemise odpoledne na chvíli pustil.

Jednou možná budeš moci z téhle židle ovládat termální kameru a všechno tohle vybavení," řekl přitom.

„Třeba i dřív," odpověděl mu tehdy Artemis.

„A jejej," prohlásil Butler; proneseno jeho chraplavým hlasem to znělo nepatřičně jemně. „To tedy muselo bolet." Sáhl do kapsy pro šipkovou pistoli. „Asi bych měl nabídnout pomocnou ruku, nebo aspoň šipku."

Butler se svými šipkami nezahálel. Vzadu v úkrytu leželi v bezvědomí na kavalcích dva noční strážci.

Štěrbinovým okénkem viděli zřetelně, jak vetřelcem mužského pohlaví jako hadrovou panenkou cloumá obrovská gorila. Třetí postava v kleci se zhroutila a zdálo se, že jí otřásá silný záchvat plynatosti.

Neuvěřitelné, pomyslel si Artemis. *Dnešek je plný překvapení.*

Klepl několikrát do klávesnice počítače a přesměroval kameru s termálním zobrazením.

„Myslím, že šipka nebude potřeba," prohlásil. „Řekl bych, že pomoc už je na cestě."

A skutečně, skvrna záře s červeným jádrem skákala po dlážděné cestičce a přikrčila se u gorilí klece.

„Tak tohle by mohlo být zajímavé," uvažoval nahlas desetiletý Artemis.

Myrta byla přinucená jednat. Předtím se diskrétně schovávala za širokým kmenem importovaného baobabu, štít vypnutý, aby šetřila kouzlem, a vyhlížela mladého Artemise. Pak Sláma vyrazil díru v zemi do špatné klece. Vyletěl v minitornádu odpadu, odrazil se od stropu a několika stěn jako míček v komiksu a zhroutil se na podlahu.

Obyvatel klece, šedočerný gorilí samec, okamžitě vyletěl, probuzen z hlubokého spánku. Oči měl doširoka otevřené, ale rozostřené, a cenil žluté zuby.

Zůstaň dole, Artemisi, pomyslela si Myrta. *Zůstaň v té díře.*

Ale kdepak. Artemis se vyškrábal nahoru a i tak jednoduchý výstup zvládal hodně opatrně. Časový proud mu na obratnosti nepřidal. Jak sám často říká, fyzická aktivita není jeho nejsilnější stránka. Myrta přitiskla palec na komunikátor.

„Odtáhni odtamtud Slámu, Arty," křikla. „Okamžitě se vraťte dolů."

Bylo pozdě. Gorilí samec usoudil, že ti vetřelci jsou hrozba a je potřeba se s nimi vypořádat. Vykulil se z hnízda z větví a kůry, přistál na osmi kloubech, až se mu chlupy na pažích zavlnily.

Myrta už v běhu rozvibrovala štít; zanechávala za sebou stříbrné proužky, jak se jí rozpadala paruka.

Gorila zaútočila, popadla překvapeného Artemise Fowla za ramena, zařvala mu do tváře - hlavu zakloněnou, zuby jako past na medvěda.

Myrta byla u brány, zrušila štít, vytáhla z kapsy všenástroj a vrazila jeho konec do zámku. Zatímco čekala, až všenástroj zapracuje, hodnotila situaci v kleci.

Sláma se probral a zvedl se na lokty; omámeně potřásal hlavou. Ještě chvilku potrvá, než bude schopen jakékoliv pomoci, pokud se vůbec uráčí pomoci cizímu člověku.

Kromě toho to bylo jedno: za chvilku už bude pro Artemise pozdě.

Všenástroj pípnul a dveře klece se otevřely. Od nich vedla úzká cestička, překonala vodní příkop a zařízla se mezi keře.

Myrta ji bez zaváhání přeběhla, mávala přitom rukama, křičela a všemožně na sebe upozorňovala.

Gorila funěla a frkala a přitiskla si Artemise k hrudi - varovala Myrtu, ať se nepřibližuje. Artemisovi padla hlava stranou, oči měl přivřené.

Myrta se zastavila tři metry od zvířete, spustila paže a sklopila pohled. Nehrozivý postoj.

Gorila na ni párkrát předstíraně zaútočila, dodusala až na půl metru k Myrtě a pak se k ní pohrdlivě obrátila zády. Frkala a poštěkávala a Artemise si stále tiskla k hrudi. Ten měl vlasy slepené krví a z koutku levého oka mu stékal červený pramínek. Jednu ruku měl zlomenou, rukáv teplákové bundy se nadouval krví.

Myrta byla šokovaná. Zděšená. Měla chuť se rozplakat a utéct. Její přítel byl zraněný a možná mrtvý.

Vzpamatuj se! přikázala *si. Jsi starší, než vypadáš.*

Jedním z kouzelných schopností skřítků je dar jazyků, a do něj patří i základní ovládání některých složitějších zvířecích řečí. Nikdy si například nepopovídá s delfínem o globálním oteplování, ale uměla dost na základní komunikaci.

U goril je řeč těla stejně důležitá jako to, co se říká. Myrta se přikrčila, opřela se klouby prstů o zem, vystrčila lokty a nahrbila páteř. Tohle byl přátelský postoj. Pak našpulila rty a několikrát zahoukala. „Nebezpečí!" říkalo to houkání. „Nebezpečí je blízko!"

Gorila se komicky zprudka obrátila, ohromená faktem, že to divné stvoření mluví jako gorila. Cítila, že v tom je nějaký trik, nemohla ale přijít na to jaký. A když nevíte, je nejlepší si zabušit do hrudi.

Samec pustil Artemise, zvedl se na zadní do výšky, vystrčil bradu a prsa a začal se otevřenými dlaněmi bušit do hrudníku.

Já jsem tady král. Nezahrávej si se mnou, říkal tím jasně.

To byla sice dobrá rada, jenže Myrta neměla na vybranou.

Vrhla se vpřed a celou dobu houkala; občas přidala i nějaké to vyděšené zaječení. Pak, navzdory radám každého odborníka na divoká zvířata, co kdy držel v ruce kameru, se podívala zvířeti přímo do očí.

„Leopard!" zahýkala a přidala k hlasu trochu skřítkovského *mesmeru.* „Leopard!"

Gorilí vztek vystřídal nejdřív otupělý zmatek a potom hrůza.

„Leopard!" hýkala Myrta. „Šplhej!"

Gorila, která se v té chvíli zdaleka nepohybovala tak

plavně jako obvykle, odklopýtala na druhý konec klece; pohybovala se jako pod vodou, smysly otupené *mesmerem.* Rozrážela přitom stromy a jiný porost a zanechávala za sebou kapky mízy na polámaných pahýlech a zdupanou trávu. Za chvilku už zvíře zmizelo hluboko v temných zákoutích svého umělého životního prostředí.

Shora z větví se ozývalo vyděšené drmolení.

Později bude mít Myrta výčitky svědomí, že proti zvířeti použila kouzlo, jenže teď na nějaké pocity viny neměla čas. Artemis byl těžce zraněný, možná i smrtelně.

Gorila upustila Ártemise jako zdechlinu. Ležel tam tiše, jako mrtvý.

Ne. Tohle si nemysli.

Myrta se vrhla ke svému příteli, poslední metr už sklouzla po kolenou.

Je to zlé. Moc zlé.

Artemisova tvář byla bledá jako křída. Dlouhé černé vlasy měl slepené krví a pod víčky byly vidět dva půloblouky bělma.

„Mami," vydechl.

Myrta vztáhla ruce; kolem špiček prstů jí už tančilo kouzlo a vystřelovalo v drobných gejzírkách jako miniaturní výbuchy na slunci.

Zarazila se dřív, než kouzlo mohlo přeskočit na Artemisovo tělo.

Když Artemise vyléčím, neodsoudím ho zároveň k záhubě? Je moje kouzlo znečištěné magicidou?

Artemis sebou slabě škubl a Myrta doslova slyšela, jak mu v rukávu skřípou kosti o sebe. Krev už měl i na rtech.

Umře, když mu nepomůžu. Když ho vyléčím, je aspoň šance.

Myrtě se chvěly ruce a pohled měla rozostřený slzami.

Vzpamatuj se. Jsi profesionálka.

Moc profesionálně si ale nepřipadala. Spíš jako holčička, která si nabrala víc, než na co stačí.

Tvoje tělo klame tvou mysl. Ignoruj to.

Myrta uchopila zlehka Artemisovu tvář do dlaní.

„Hoj," zašeptala, skoro vzlykla.

Kouzelné jiskérky poskočily jako pes odpoutaný z vodítka, pronikaly do Artemisových pórů, spojovaly kosti, hojily kůži, zastavovaly vnitřní krvácení.

Náhlý přechod od bran smrti k plnému zdraví byl pro Artemise tvrdý. Otřásal se a škubal sebou, zuby mu drkotaly, vlasy se naježily jako po zásahu elektrickým proudem.

„No tak, Artemisi," sklonila se nad ním Myrta jako plačka. „Vzbuď se.'"

Několik vteřin nepřišla žádná reakce. Artemis vypadal jako zdravá mrtvola, ovšem to bylo u něj normální. Pak otevřel nestejné oči a víčka se mu třepotala jako kolibri křídla, jak se jeho systém vzpamatovával. Kašlal a otřásal se, ohýbal prsty na rukou i na nohou.

„Myrto," řekl, když se mu rozjasnilo před očima. Usmíval se upřímně a vděčně. „Zase už jsi mě zachránila."

Myrta se smála a plakala zároveň, slzy kapaly Artemisovi na hruď.

„Samozřejmě že jsem tě zachránila," řekla. „Neobešla bych se bez tebe." A protože byla tak šťastná a povzbuzená kouzlem, sklonila se a Artemise políbila. Kolem místa doteku se roztančily jiskřičky jako malé ohňostroje.

Desetiletý Artemis sledoval jedním okem drama v gorilí kleci.

„Troglodytes gorilla," podotkl k Butlerovi. „To jméno jí dal doktor Thomas S. Savage, americký misionář v západní Africe, který první gorilu vědecky popsal v roce 1847."

„A nepovídejte," zabručel Butler, kterého víc zajímalo, na jakou vzdálenost dokáže gorila kousnout, než jak se správně vědecky jmenuje.

Využili rozruchu a vyklouzli z umělé skrýše přes malé nádvoříčko k lemuří kleci, která byla vedle té gorilí.

Podivní příchozí měli dost práce sami se sebou a nevšimli si jich, když si kartou otevřeli zámek klece.

„Koukni na ty dva. Takhle ztrácet čas. Nikdo mě nikdy neuvidí, že bych dělal něco takového."

Butler frknul, jak to obvykle dělal, než pronesl nějaký suchý vtip.

„Většina lidí vás nikdy neuvidí dělat cokoli, Artemisi,"

Artemis si dopřál uchichtnutí. Byl to zajímavý den a on měl potěšení z výzev, které mu přinesl.

„Tak jsme tu," řekl Artemis tiše. „Poslední hedvábný lemur sifaka na světě. Primát za sto tisíc eur."

Lemur seděl vysoko na madagaskarské palmě, držel se větví dlouhými chápavými prsty a proti nim postaveným palcem. Kožich měl sněhobílý, s hnědou skvrnou na hrudi.

Artemis ukázal na zvíře. „Ta barva je důsledek značkování z pachové žlázy mezi jícnem a hrudní kostí."

„Hm," zabručel Butler, kterého to zajímalo ještě trochu míň než vědecké jméno gorily. „Pojďte to zvíře chytit a zmizet odsud, než se ti naši přátelé ve vedlejší kleci vzpamatují."

„Myslím, že ještě chvilku času máme."

Butler si prohlížel ty neznámé ve vedlejší kleci. Bylo překvapující, že ten muž ještě není rozervaný na cáry, ale ta žena se prostě kdoví jak objevila, jako by spadla z nebe, a gorilu zahnala. Na Butlera to udělalo dojem. Ta holka má nějaké to eso v rukávu. A rozhodně disponuje pozoruhodnou technikou. Možná má v tom oblečení nějaký maskovací software, což by vysvětlovalo ty ji-

skřičky. Věděl, že Američané vyvíjejí maskovací oděv, který by byl použitelný v jakémkoli terénu. Jeden z jeho vojenských kontaktů mu poslal odkaz na video, které uniklo na internet.

V kleci byl ještě jeden tvor, ten chlupatý, který první dva pustil z bentleye a přitom otevřel zámek, který vůbec neměl jít otevřít. Ten tvor nebyl ani člověk, ani zvíře, taková obhroublá zakrslá figura, kterou jakási síla poháněla pod zemským povrchem a která teď trpěla ochromujícím záchvatem větrů. To *něco* nějak dokázalo během pár minut vyhrabat třicetimetrový tunel. Nebýt faktu, že klece byly modulární a stěny se překrývaly, byl by ten tvor ve stejné kleci jako lemur. Takhle se vynořil přímo pod lemurem, který byl ale ve vedlejší kleci.

Butler věděl, že by Artemis strašně rád studoval ty divné tvory, ale teď na to nebyla vhodná chvíle. Nevěděli o nich vůbec nic, a lidé, kteří nic nevědí, velmi často zemřou neosvíceni.

Osobní strážce vytáhl pistoli se šipkami, ale Artemis rozeznal zvuk pistole vytahované z pouzdra a zavrtěl ukazováčkem.

„To je až poslední možnost. Nechci, aby si náš malý přítel cestou dolů zlámal vaz. Nejdřív ho zkusíme přesvědčit po dobrém."

Artemis vytáhl z kapsy malý uzavřený sáček, ve kterém byl nějaký jantarově žlutý gel s hnědými a zelenými skvrnkami.

„Můj vlastní koktejl," vysvětlil. „Sifakové patří do skupiny Indriidae, což, jak jistě víš, je rodina čistě vegetariánská."

„No, kdo by tohle nevěděl?" žasl Butler, ale pistoli do pouzdra nevrátil.

Artemis otevřel sáček a z něj se začalo linout sladké, silné aroma až vzhůru k lemurovi.

„Koncentrát z mízy, a v něm potpourri africké vegetace. Tomuhle by žádný lemur neodolal. Ale pokud bude mozek tohohle konkrétního primáta silnější než jeho žaludek, tak střílej. Jednu ránu, buď tak hodný, a vyhni se hlavě. Jen ta jehla by nejspíš stačila tu drobnou lebku rozbít."

Butler by se byl ušklíbl, jenže lemur se už dal do pohybu. Plížil se po větvi a natahoval špičatý nos, aby zachytil vůni. Vystrkoval růžový jazýček, jako by ji chtěl ochutnat.

„Hmm," zamručel strážce. „Na lidi by ten koktejl asi nefungoval, co?"

„Zeptej se mě znova za šest měsíců," odpověděl Artemis. „Dělám nějaké experimenty s feromony."

Lemur už utíkal, hypnotizovaný tou nádhernou vůní. Když došel na konec větve, seskočil na zem a blížil se teď po dvou nohách, prsty vztažené k sáčku.

Artemis se usmál. „A je to."

„Možná není," odpověděl Butler. Ten dlouhovlasý chlapec ve vedlejší kleci byl už na nohou a ta žena vydávala hrozně divné zvuky.

Aura magie kolem Myrty a čtrnáctiletého Artemise vyprchala a s ní i ten snový trans, který předtím obklopoval Artemisův mozek.

Okamžitě se vzpamatoval. Myrta ho políbila. Artemis zacouval, vyskočil a rozpřáhl ruce, aby se mu přestala točit hlava.

„Ahm, díky," řekl rozpačitě. „To jsem nečekal."

Myrta se usmála; také jí bylo trochu trapně. „Artemisi, jsi v pořádku? Ještě jedno léčení a nebudeš nic než hromada jizev sešitých magií."

Artemise napadlo, že by bylo hezké tady zůstat a jen si takhle povídat, jenže ve vedlejší kleci unikala jeho budoucnost s jeho minulostí.

Okamžitě pochopil, co se stalo. Slámův nos je zavedl na správné místo, jenže klece byly postavené jako kostky, které do sebe vzájemně zapadaly, a tak byl lemur sice nad nimi, ale přitom v jiné kleci. Tohle si měl pamatovat, jestli tady už byl. Artemis si ale nevzpomínal, že by do hlavního komplexu vůbec vstoupil. Pokud on věděl, ředitel parku nechal lemura přinést do zvláštní pozorovací místnosti. To bylo divné.

„Dobře, dobře," prohlásil, „už vím, kde jsme..."

Přemýšlel nahlas, uklidňoval si mozek, snažil se zatím na ten polibek zapomenout. O tom bude přemýšlet později.

Promnul si oči, aby se zbavil červených jiskřiček, a pak se obrátil tak rychle, jak mu to jen dovolovala závrať způsobená léčením. Tam bylo jeho mladší já a lákalo hedvábného lemura sifaku na sáček jantarové pasty.

Určitě míza. Možná ještě spár větvičkami a listy. No nebyl já jsem chytrý kluk?

Bylo potřeba okamžitě něco udělat. Nějak zasáhnout. Artemis si mnul oči, jako by mu to mohlo pomoci lépe myslet.

„Slámo, dokážeš tunelovat?"

Permoník otevřel ústa, aby odpověděl, ale místo toho se pozvracel.

„Nevím," řekl nakonec. „Hlava se mi dost motá. A žaludek taky. Ta rána se mnou hodně zamávala." Jeho břicho vydalo zvuk jako závěsný motor. „Pardon. Asi budu muset..."

A opravdu *musel.* Sláma zalezl do kapradí a vyhodil zbytek obsahu žaludku. Několik listů na místě zvadlo.

Ten je k ničemu, pomyslel si Artemis. *Potřebuju zázrak, jinak je lemur mrtvý a ztracený.*

Popadl Myrtu za ramena. „Zbylo ti trochu kouzla?"

„Trochu, Artemisi. Pár jiskřiček.'"

„Můžeš mluvit se zvířaty?"

Myrta škubla bradou doleva, až jí v krku cvaklo, aby zkontrolovala zásoby.

„To by šlo, až na trolly. Ti na tenhle trik neskočí."

Artemis kývl a něco si pro sebe mumlal. Přemýšlel.

„Tak dobře. Dobře. Potřebuju, abys ode mě toho lemura zahnala. Myslím od mladšího mě. A potřebuju zmatek. Dokážeš to?"

„Můžu to zkusit."

Myrta zavřela oči, zhluboka se nadechla nosem, až naplnila plíce, pak zaklonila hlavu a zavyla. Byl to neuvěřitelný zvuk. Lvi, lidoopi, vlci a orli. Ti všichni tam byli. Vytí občas přerušilo staccatové štěbetání opic a syčení tisíce hadů.

Starší Artemis couvl, instinktivně vyděšený. Nějaká primitivní část jeho mozku tu zprávu interpretovala jako strach a bolest. Měl husí kůži a musel bojovat se všemi svými pudy, aby neutekl a někde se neschoval.

Artemis mladší se natáhl po lemurovi a přidržoval mu pod čenichajícím nosem sáček. Lemur se opřel bříšky prstů o Artemisovo zápěstí.

Mám ho, pomyslel si malý Ir. *Peníze na výpravu jsou moje.*

Pak ho zasáhla vlna zvuku jako vichr stupně deset. Mladý Artemis potácivě couvl a sáček pustil. Najednou byl iracionálně vyděšený.

Něco mě chce zabít. Ale co? Všechna zvířata na světě, podle toho, jak to zní.

Také veškeré obyvatele parku to náležitě vyděsilo. Ječeli a křičeli, třásli klecemi, vrhali se na mříže. Opice se opakovaně pokoušely přeskočit vodní příkopy obklopující jejich ostrovy. Osmisetkilový sumaterský nosorožec útočil na těžká vrata svého výběhu, až veřeje při

každém útoku zachřestily. Vlk rudohnědý vrčel a chňapal, rys pardálový syčel a sekal tlapou do prázdna a sněžný leopard si honil ocas, škubal hlavou a úzkostně mňoukal.

Butler se prostě musel podívat.

„To ta žena," prohlásil. „Dělá nějaký zvuk. Ta zvířata to dráždí. I mě to trochu znepokojilo."

Artemis nespustil oči z lemura. „Víš, co máš dělat," řekl.

Butler to věděl. Pokud něco brání dokončení mise, je třeba tu překážku odstranit. Rázně došel k mřížím, vrazil mezi pletivo hlaveň pistole a střelil šipkou tu ženu do ramene.

Zapotácela se a její fantastický orchestr zvířecích zvuků dozněl.

Butler se otřásl výčitkami svědomí tak, že málem klopýtl, když se vracel k Artemisovi. Už dvakrát to děvče uspal, jestli to vůbec děvče je, a neměl ponětí, co ty chemikálie dělají s jejím tělem, které zřejmě není lidské. Jediné, co ho utěšovalo, bylo, že hned, jak se vypořádal se strážci, nabil šipky s malým obsahem. Neměla by být v bezvědomí dlouho. Nejvýš pár minut.

Lemur byl teď vyděšený. Malými tlapkami mával ve vzduchu před sebou. Koktejl z mízy byl lákavý, jenže bylo tu nebezpečí toho nejhoršího druhu a touha žít byla silnější než chuť na lahůdku.

„Ne," řekl Artemis, když uviděl, jak se oči toho tvorečka kalí strachem. „To není pravda. Žádné nebezpečí tu není."

Malého primáta to nepřesvědčilo, jako by dokázal vyčíst chlapcovy úmysly z ostrých rysů jeho tváře.

Hedvábný sifaka vyjekl, jako by ho někdo píchl špendlíkem. Pak vyběhl Artemisovi po paži, odrazil se mu od ramene a vyrazil ze dveří klece.

Butler se vrhl po jeho ocase, ale těsně minul. Sevřel prsty v pěst.

„Možná je načase přiznat porážku. Jsme nebezpečně nepřipravení a naši protivníci mají... schopnosti, o kterých nic nevíme."

Odpovědí jeho svěřence bylo, že se vrhl za lemurem.

„Artemisi, počkejte," povzdechl Butler. „Když už musíme pokračovat, tak jdu první."

„Chtějí lemura," vyrážel ze sebe cestou Artemis. „To znamená, že je ještě cennější, než byl. Když to zvíře chytíme, jsme v silnějším postavení."

Chytit zvíře se snáz řeklo, než udělalo. Lemur byl neuvěřitelně obratný a zachytil se i na těch nejhladších površích. Ani nezakolísal, když se hnal po železných mřížích, přeskočil tři metry daleko na nejnižší listy palmy v květináči a odtamtud na zeď výběhu.

„Střílej!" sykl Artemis.

Butlera na okamžik napadlo, že se mu vůbec nelíbí Artemisův výraz - skoro krutý, s vráskami na čele v místech, kde by je desetiletý chlapec mít neměl - ale o tom bude uvažovat pak. Teď musel uspat to zvíře. Butler byl rychlý, ale hedvábný lemur byl rychlejší. Jako bílá chlupatá šmouha vyšplhal po zdi a seskočil do noci.

„Páni," prohlásil Butler, „to byl fofr."

Artemisovi se Butlerův slovník nelíbil. *„Páni?* Řekl bych, že tohle by si zasloužilo víc než *Páni.* Naše kořist unikla a s ní i fondy pro mou arktickou expedici."

Butler ale rychle *ztrácel* o lemura zájem. Jsou i jiné, méně nečestné způsoby, jak získat peníze. Otřásl se při představě, jaký posměch by musel snášet, kdyby se zprávy o událostech dnešní noci nějak donesly až do Farmeť s Baru v Los Angeles, který vlastní jeden bývalý bodyguard s modrým diamantovým tetováním a mnoho dalších se tam schází.

Ale i když Butlerovi tahle akce připadala nechutná, loajalita ho přiměla vzpomenout si na něco, o čem se odpoledne zmínil ředitel parku, když si Artemis důkladně prohlížel poplašný systém.

„Vím něco, co možná nevíte vy," prohlásil podrážděně.

Artemis neměl zrovna náladu na hříčky. „Opravdu? A copak to je?"

„Lemuři jsou stromoví tvorové," odpověděl Butler. „Ten malý se bojí a vyleze na nejvyšší strom, který najde, i když to třeba nebude tak docela strom. Jestli chápete, jak to myslím."

Artemis to pochopil okamžitě, což nebylo tak těžké vzhledem k tomu, že mohutné stavby vrhaly v měsíčním světle síť stínů po celém areálu.

„No jistě, příteli," řekl a čelo se mu vyhladilo. „Sloupy."

Pro staršího Artemise byla tahle výprava jeden velký sled katastrof. Sláma byl zraněný, Myrta už *zase* v bezvědomí - nohy jí trčely z permonické jámy - a jemu samotnému rychle docházely nápady. A ohlušující rámus stovky rozdivočelých ohrožených zvířat mu na koncentraci taky nepřidal.

Zvířata řádí jako zvířata, pomyslel si. A pak: *No tohle je opravdu vhodná chvíle na to, začít si pěstovat smysl pro humor.*

Jediné, co se dalo dělat, bylo určit si priority.

Musím odsud dostat Myrtu, uvědomil si. *To je nejdůležitější ze všeho.*

Sláma zasténal, překulil se na záda a Artemis viděl, že má nad čelem krvácející ránu.

Doklopýtal k permoníkovi. „Asi to dost bolí, co?" řekl. „No s takhle rozseknutou hlavou není divu." Taktní jednání s nemocnými nebylo zrovna Artemisovou silnou

stránkou. „Budeš mít dost velkou jizvu, ale tobě přece na vzhledu moc nezáleží."

Sláma na Artemise zamžoural. „To byl pokus o vtip? Panebože, nebyl. To bylo doopravdy to nejhezčí, co jsi schopen říct."

Ohmatal si prstem krvavou ránu na čele. „Au. To bolí."

Jak jinak."

„Budu to muset uzavřít. *Tenhle* permonický talent předpokládám taky znáš."

„Přirozeně," dokázal Artemis zachovat vážnou tvář. „Viděl jsem to aspoň desetkrát."

„To pochybuju," zavrčel Sláma a vytrhl si na bradě svíjející se vous. „Ale moc na vybranou nemám, ne? Ta dívka od LEPReko odešla do říše snů, takže od ní magickou pomoc čekat nemůžu."

Artemis zaslechl šustění podrostu v zadní části klece. „Radši si pospěš. Obávám se, že ta gorila pomalu překonává svůj strach ze skřítků."

Sláma se bolestně ušklíbl a vložil vous do rány. Ten sebou mrsknul jako pulec a začal propichovat kůži a sešívat ránu. Sláma sténal a škubal sebou, dokázal ale zůstat při vědomí.

Když vous dokončil svou práci a rána byla zašitá pevněji, než je moucha zabalená do pavučiny, Sláma si plivl do dlaně a přemázl ji lepkavou slinou.

„Hotovo," prohlásil. Pak zahlédl, jak Artemisovi blýsklo v očích, a dodal: „Nedělej si naděje, Bláteníku. Tohle funguje jenom na permoníky, a co víc, moje vousy fungují jen na mě. Kdyby sis jeden z nich píchnul do kůže ty, vykoledoval by sis leda tak infekci."

Šustění podrostu sílilo a Artemis se rozhodl, že pro tuhle chvíli bylo informací dost, což u něj byla věc skoro nevídaná.

„Musíme odsud. Dokážeš za námi tunel uzavřít?"

„Zbořím to úplně snadno. Ale doporučoval bych ti jít napřed. Jsou i příjemnější věci, než se nechat zaživa pohřbít v... řekněme recyklovaném materiálu. Mám říkat víc?"

Nemusel říkat už ani slabiku.

Artemis skočil do jámy, popadl Myrtu pod rameny a vlekl ji za sebou tunelem, kolem chuchvalců zářících slin, k onomu příslovečnému světlu na konci tunelu. Bylo to jako cestovat kosmem směrem k mléčné dráze.

Slyšel mnohem silněji zvuky vlastního těla. Lapání po dechu, bušení srdce, ohýbání a skřípění svalů a šlach.

Táhnout Myrtu nebylo tak těžké; její oblek syčel po drsném povrchu jako klubko zmijí. I když podle toho, jaké štěstí Artemis v poslední době měl, to možná jsou nějací hadi doopravdy.

Jednou se pro změnu snažím udělat něco dobrého, uvědomil si. *A takhle mě za to Osud odměňuje. Zločinecký život je mnohem snadnější.*

Akustika v tunelu zesilovala zvuky z povrchu. Gorila zřejmě zuřila. Artemis slyšel, jak se buší do hrudi a vztekle funí.

Uvědomuje si, že jsme ji podvedli.

Jeho teoretizování přerušil fakt, že se v tunelu objevil Sláma. Obvaz ze slin na čele mu vrhal na tvář přísvit, ve kterém vypadal jako zombie.

„Gorila jde," prohlásil a prudce polykal vzduch. „Musíme pryč."

Artemis slyšel dvojí žuchnutí, jak gorila přistála na podlaze výběhu. Mohutný primát vyzývavě zařval do jámy a ten zvuk nabíral na divokosti s každým metrem.

Myrta zasténala a Artemis zatáhl ještě silněji.

Sláma nasával vzduch, jak nejrychleji dokázal, a hnal Myrtu a Artemise hlouběji do tunelu. Ještě deset metrů. To nedokážou. Gorila se blížila, drtila cestou lam-

pičky ze slin a krvežíznivě řvala. Artemis by přísahal, že zahlédl blýsknout zuby.

Tunel se každým úderem otřásal. Velké kusy se hroutily. Artemisovi se na hlavu a ramena sypala hlína a kamení. V Myrtiných očních důlcích se nashromáždily hromádky hlíny.

Sláma nadmul tváře a jen malinko pootevřel rty, aby mohl promluvit. „Tak," řekl pištivým hlasem, jako by kolem bylo hélium. „Nádrž plná."

Permoník popadl Myrtu a Artemise do mohutných paží, za které by se nemusel stydět ani Pepek námořník, a vypustil každou bublinku vzduchu, kterou v těle měl. Výsledkem byl raketový pohon, který všechny tři pronesl tunelem až na konec. Cesta to byla krátká, bolestivá a nepřehledná.

Artemisovi to vyrazilo dech a prsty se mu napnuly k prasknutí, ale Myrtu nepustil.

Nemůžu ji nechat umřít.

Nešťastnou gorilu to odfouklo v kotrmelcích zpátky nahoru tunelem, jako by byla přivázaná na gumě. Cestou řvala a zatínala prsty do stěn.

Artemis, Myrta a Sláma vylétli z tunelu do příkopu jako jedno velké klubko těl a končetin. Hvězdy nad nimi vypadaly v té rychlosti jako šmouhy, měsíc byl rozmazaná skvrna žlutého světla.

Zarazila je stará hladová zeď, která se pod nárazem tří těl rozpadla.

„Ta zeď stála přes sto padesát let," kuckal Artemis. „Pak jsme přišli my."

Ležel na zádech a připadal si dokonale poražený. Jeho matka zemře a Myrta ho už brzo začne nenávidět, až jí dojde, jak to bylo doopravdy.

Všechno je ztraceno. Nemám ponětí, co dělat.

Pak mu najednou padl zrak na jeden z proslulých

rathdownských sloupů, přesněji řečeno na postavy šplhající po žebříku pro opraváře.

Lemur utekl, uvědomil si Artemis, *a šplhá, jak nejvýš může.*

Dostal milost. Ještě má šanci.

Tak tuhle situaci zachráním leda s plnou skřítkovskou policejní sledovací a útočnou výbavou. Možná řeknu Číslu Jedna, ať mi ji sem pošle.

Artemis se vypletl z klubka a usoudil, že pod rohovým kamenem pilíře by bylo vhodné místo. Odtahal zbylé kameny naskládané navrch. Vmáčkl prsty pod ten nejspodnější a zatáhl. Vykutálel se snadno, ale pod ním nebylo nic než žížaly a vlhká země. Tenhle trik kdovíproč fungoval jen jednou.

Takže pomoc nebude. Budu si muset vystačit s tím, co mám.

Artemis se vrátil do míst, kde leželi Sláma a Myrta. Oba sténali.

Já jsem myslel, že si roztrhám břicho, jak jsem vypouštěl ty větry," stěžoval si Sláma. „Bylo v tom trochu moc strachu."

Artemis nakrčil nos. „Budeš v pořádku?"

„Dej mi minutku a budu dost silný na to, abych si odnesl ten veliký náklad zlata, cos mi slíbil."

Myrta byla omámená. Víčka se jí chvěla, jak se snažila vzpamatovat. Rukama plácala jako ryba na suchu. Artemis jí rychle zkontroloval puls a teplotu. Mírná horečka, ale tep pravidelný. Myrta se vzpamatovávala, ale potrvá ještě několik minut, než dokáže ovládnout své tělo nebo mysl.

Tohle budu muset zvládnout sám, uvědomil si Artemis. *Bez Myrty a bez Butlera.*

Jen Artemis kontra Artemis.

A možná jeden všenástroj, pomyslel si a sáhl Myrtě do kapsy.

Rathdownské sloupy elektrického vedení se od svého vztyčení několikrát objevily v titulcích irských novin. Ochránci životního prostředí ostře protestovali, že pohled na ty obří sloupy ničí jinak krásné údolí, nemluvě už o tom, jaké účinky může mít neizolované elektrické vedení na zdraví každého, kdo žije pod jeho oblouky. Národní energetická komise namítala, že vedení je tak vysoko, že nemůže nikomu ublížit, a že kdyby se kolem údolí postavilo víc menších sloupů, kazilo by to desetkrát větší plochu.

A tak Rathdown Valley přemosťovalo šest těchto obrů, které dosahovaly výšky sto metrů. Jejich základny často obklopovali demonstranti, a bylo jich tolik, že rozvodná společnost se rozhodla provádět servis z helikoptér.

Dnes v noci, kdy se Artemis hnal ke sloupu a skopával cestou z trávy diamanty rosy, kolem sloupů žádní demonstranti nestáli, ale svoje cedule tu zapíchali do trávy kolem. Artemis mezi nimi kličkoval a přitom natahoval krk, aby viděl, co dělají ty postavy nahoře.

Lemur byl už na drátě; jeho drobná silueta se rýsovala v měsíčním světle. Primát snadno prchal po kovovém kabelu, kdežto Butler a mladší Artemis uvízli na malé plošince na sloupu a dál nemohli.

Konečně kapka štěstí, pomyslel si Artemis. *Nebo dvě.*

První štěstí bylo, že lemur byl najednou zase kořist. Druhé představoval fakt, že jeho mladší Nemesis se rozhodla šplhat přímo po tom sloupu, po němž prchal sifaka, kdežto on sám mohl nahoru po vedlejším, který zároveň také sloužil k opravám.

Artemis doběhl k základně sloupu chráněné klecí. Těžký visací zámek se okamžitě rozskočil, jen do něj Artemis šťouchl všenástrojem, a stejně tak i skříňka s nářadím. Uvnitř byly různé nástroje, vysílačky a Faradayův

oblek na ochranu před vysokým napětím. Artemis si natáhl těžkou kombinézu, vsoukal prsty do připojených rukavic, zastrčil dlouhé vlasy pod kapucu. Oblek z kovových vláken a s protipožární ochranou ho musel zahalit úplně, aby fungoval jako ochranná Faradayova klec. Jinak by se nemohl na dráty odvážit, aniž by se z geniálního zločince nestal škvarek.

Další štěstí. Po straně sloupu jezdila výtahová plošina. Byla zamčená a na číselný kód. Jenže zámky nemají proti všenástroji šanci a kód je k ničemu, když stačí rozšroubovat ovládací panel a popotáhnout za páčku manuálně.

Když se malý výtah se skřípěním a kvílením rozjel k noční obloze, Artemis pevně sevřel zábradlí. Jak stoupal, údolí se před ním rozkládalo do stále větší šířky a přes kopce se přihnal západní vítr, který mu zpod kapuce vytáhl pramen vlasů. Artemis se podíval na sever a na okamžik se mu zdálo, že vidí světla Fowl Manor.

Tam je matka, pomyslel si. *Je nemocná teď a nemocná i v budoucnu. Možná bych si měl se svým mladším já prostě promluvit. Vysvětlit mu situaci.*

Jenže to byla ještě bláznivější představa než ta předchozí. Artemis si nedělal žádné iluze o tom, jaký byl v deseti letech. Nevěřil vůbec nikomu kromě sebe. Ani svým rodičům, dokonce ani Butlerovi. Při první zmínce o cestování časem by jeho mladší já nechalo Butlera střelit po něm uspávači šipku s tím, že na vyptávání bude čas později. A na hodně velké a dlouhé vyptávání. Ne, na vysvětlování a debaty neměl čas. Tuhle bitvu musí vyhrát chytrostí a lstivostí.

Výtah zaskřípal a zabrzdil na vrcholu sloupu. K vysokým bezpečnostním dveřím byla přinýtována tabulka s lebkou a hnáty. I kdyby Artemis nebyl génius, bylo by dost obtížné si tu značku špatně vysvětlit, a pro případ,

že by na sloup vylezl úplný idiot, tam byla ještě druhá tabulka, na které byl nakreslený panáček zasažený elektřinou z kresleného sloupu. Jeho kostra byla jasně viditelná jako na rentgenu.

Elektřina je zřejmě nebezpečná, komentoval by to Artemis, mít po boku Butlera.

Na bezpečnostní bráně byl ještě jeden zámek, který Artemise zdržel asi tak stejně dlouho jako první dva. Před bezpečnostními dveřmi byla malá plošinka chráněná pletivem a těsně pod ní bzučelo dvoje vedení.

V těch drátech běží půl miliónu voltů, pomyslel si Artemis. *Jen doufám, že v tom obleku nejsou díry.*

Artemis si dřepl a prohlédl si vedení. Lemur se zastavil na půl cesty mezi oběma sloupy a něco si sám pro sebe štěbetal, jako by zvažoval své možnosti. Malý tvoreček měl štěstí, že se dotýkal jen jednoho z drátů, takže jeho tělem neprocházel proud. Kdyby se třeba jen špičkou prstu dotkl druhého drátu, dostal by takovou ránu, že by ho to vyhodilo do vzduchu a byl by mrtvý dřív, než by se přestal otáčet.

Na protějším sloupu se mladší Artemis mračil na zvíře a pokoušel se ho přilákat na sáček s pastou.

Nedá se nic jiného dělat; musím vylézt ven na dráty a přinést si lemura sám.

Oblek, který měl na sobě, byl vybavený na pohyb po drátech. Kolem pasu měl omotané jističi lano a v dlouhé kapse na stehně hromosvod. Pod plošinkou byly malé sáňky s izolovanými sanicemi, na kterých opraváři putovali mezi sloupy.

Mozek mí teď moc platný nebude, uvědomil si. *Důležitá je rovnováha.*

Artemis povzdechl. Rovnováha nebyla jeho silná stránka.

Zhluboka se nadechl, přikrčil se a vytáhl z kapsy hro-

mosvod. Skoro hned jak ho dostal ven, vyletěly z drátů proudy doběla rozžhavených jisker a spojily se se špičkou hromosvodu. Proud bzučel a syčel jako neonový had.

Vyrovnáváš napětí, to je všechno. Elektřina ti nemůže ublížit.

Snad ne, ale Artemis už teď cítil, jak se mu na krku ježí vlasy. Je to strach, nebo se někam vloudilo pár voltů?

To je přece nesmysl. Kdyby tam byla díra, dostaly by se dovnitř všechny volty, nejen pár.

Artemis techniku chůze po drátech trochu znal, protože v televizi dávali speciál o odvážlivcích, kteří riskují životy na vedení v obrovských výškách, aby nezhasla světla Dublinu. Ona to nebyla ani tak chůze po drátech, jako spíš plazení. Kabely byly hodně silně napnuté; údržbáři se připnuli jistícím lanem, lehli si na sáňky a otáčeli vrátkem tak dlouho, až se dostali k místu opravy.

Jednoduché. Teoreticky. Pro profesionála za klidného rána.

Ale mnohem obtížnější pro amatéra uprostřed noci, který se může řídit jen slabou září hvězd a odlesky světel z Dublinu.

Artemis zastrčil hromosvod zpátky a opatrně připnul jističi lano k jednomu z drátů.

Zatajil dech, jako by to mohlo hrát nějakou roli, a položil ruce v rukavicích na kovové sáňky.

Ještě žiju. Dobrý začátek.

Artemis se po milimetrech plazil vpřed, kov byl pod jeho rukama v neohrabaných rukavicích teplý. Konečně ležel na sáňkách a obouruční vrátek měl před obličejem. Byl to choulostivý manévr a nebyl by vůbec proveditelný, kdyby kabely nebyly v pravidelných intervalech připoutány k sobě. Začal otáčet a skoro oka-

mžitě pocítil, jaká obrovská námaha pro ruce to je, utáhnout tíhu vlastního těla.

Posilovna. Butlere, měl jsi pravdu. Budu zvedat činky nebo cokoli, hlavně ať se dostanu z těch drátů s lemurem podpaží.

Artemis klouzal vpřed, cítil, jak sanice dřou o hrubý kov kabelu. Z intenzivního hučení mu trnuly zuby a po prohnuté páteři mu neustále přebíhal mráz. Vítr nebyl příliš silný, ale i tak hrozilo, že ho vyklopí z jeho vysokánského bidýlka. Země vypadala jako jiná planeta: vzdálená a nepřátelská.

O deset metrů dál už ho hrozně bolely paže a také si ho všimli protivníci.

Z druhého sloupu k němu dolehl hlas: „Doporučoval bych ti zůstat, kde jsi, mladíku. Jestli má ten oblek jenom nejmenší trhlinku, pak stačí jedno uklouznutí a ty kabely ti roztaví kůži i kosti."

Artemis se zamračil. *Mladíku?* Byl opravdu tak protivný? Tak povýšený?

„Umřel bys ani ne za vteřinu," pokračoval desetiletý Artemis. „Ale to na smrtelnou agónii docela stačí, nemyslíš? A všechno zbytečně, protože lemur se samozřejmě vrátí pro tuhle lahůdku."

Ano, byl i samolibý, nejen povýšený a protivný.

Artemis se rozhodl neodpovídat a soustředit všechnu energii na to, aby zůstal naživu a aby k sobě přilákal hedvábného sifaku. Ze své velké zásobárny vědomostí skoro o všem vylovil Artemis fakt, že menší primáty uklidňuje zvuk podobný předení. Děkuju, Jane Goodallová.

Začal tedy příst, což značně pobavilo jeho mladší já.

„Slyšíš, Butlere? Na těch drátech je kočka. A docela velký kocour, řekl bych. Možná bys mu mohl hodit rybičku."

Ale ten posměšný tón byl podbarvený nervozitou. Mladší Artemis věděl přesně, co se děje.

Další předení, a zdálo se, že to zabírá: přízračný sifaka udělal několik opatrných kroků k staršímu Artemisovi a jeho černé oči se třpytily světlem hvězd a možná i zvědavostí.

Myrta by byla pyšná. Mluvím se zvířetem.

Artemis dál předl, ale přitom v duchu obracel oči v sloup nad tím, jak absurdně se celá situace vyvinula. Bylo to typické fowlovské melodrama. Dvě protistrany honí lemura na nejvyšším elektrickém vedení v Irsku.

Artemis se podíval směrem ke druhému sloupu, kde stál Butler a zadní díl saka mu pleskal o stehna. Strážce se nakláněl do větru a pronikavým pohledem jako by probodával tmu a zaměřoval se na staršího Artemise jako laser.

Můj bodyguard mi chybí, pomyslel si Artemis.

Lemur přiběhl blíž, povzbuzený předením a možná oklamaný i šedým ochranným oblekem.

Tak, správně. Já jsem taky lemur.

Artemisovi se třásly paže námahou, jak otáčel vrátkem v nepříjemné poloze. Každý sval v těle měl napnutý do krajnosti, včetně několika takových, které ještě nikdy nepoužil. Hlava se mu točila, jak se snažil udržet rovnováhu.

Tohle všechno a navíc ještě dělat zvíře.

Jeden metr. Taková byla vzdálenost mezi Artemisem a lemurem. Z druhé strany se už neozývaly žádné posměšky. Artemis se tam podíval a viděl, že jeho mladší já má zavřené oči a zhluboka dýchá. Snaží se vymyslet nějaký plán.

Lemur skočil na saně a opatrně se dotkl Artemisovy rukavice. Kontakt. Artemis se ani nepohnul, až na rty, které i dál vydávaly uklidňující předení.

To je ono, mrňousku. Vyšplhej mi na ruku.

Artemis se podíval lemurovi do očí a snad poprvé si uvědomil, že to zvíře cítí nějaké emoce. Byl v nich strach, ale také poťouchlá sebejistota.

Jak jsem tě mohl prodat těm šílencům? žasl.

Lemur se najednou rozhodl a vyběhl Artemisovi na rameno. Zřejmě tam hodlal spokojeně zůstat, než se Artemis vrátí ke sloupu.

Jak Artemis ustupoval, nespouštěl oči ze svého mladšího já. Takhle bez odporu by on přece porážku nikdy nestrpěl. Ani jeden z nich by to neudělal. Náhle mladší Artemis prudce otevřel oči a zabodl pohled do svého protivníka.

„Střel to zvíře," řekl chladně.

„Střelit tu opici?" opakoval Butler překvapeně.

Je to... to je jedno. Střel ji. Ten člověk je chráněný oblekem, ale lemur je snadný cíl."

„Ale to spadne..."

Jestli umře, tak umře. Já se nenechám porazit, Butlere. Když nemůžu mít lemura já, nebude ho mít nikdo."

Butler se zamračil. Zabíjet zvířata neměl v popisu práce, ale ze zkušenosti věděl, že s mladým pánem nemá smysl se přít. Kromě toho na protesty bylo tady nahoře na sloupu už trochu pozdě. Měl se ozvat rázněji už dřív.

„Střílej, Butlere. Cíl se víc nepřiblíží."

Starší Artemis na vedení nevěřil svým uším. Butler vytáhl pistoli a přelézal zábradlí, aby se mu lip střílelo.

Artemis neměl v úmyslu mluvit, protože rozhovor s vlastním mladším já by mohl mít v budoucnu vážné následky, jenže slova z něj vylétla dřív, než se stačil zarazit.

„Nech toho. Nevíš, s čím si zahráváš."

To je ironie.

„Ale, on mluví," zavolal mladý Artemis přes propast.

„Tak to je štěstí, že si rozumíme. V tom případě ti povím jedno, cizince. Buď budu toho hedvábného sifaku mít já, nebo nikdo. Nepodceňuj mě."

„Nesmíš to udělat. V sázce je příliš mnoho."

„Musím to udělat. Nemám na vybranou. Pošli mi sem to zvíře, nebo Butler střelí."

Celou tu dobu seděl lemur na hlavě čtrnáctiletého Artemise a škrábal ho po švu kapuce.

A tak dva chlapci, kteří byli jeden, se jeden druhému dlouze, napjatě zadívali do očí.

Byl bych to udělal, pomyslel si starší Artemis, šokovaný krutým odhodláním ve svých vlastních modrých očích.

„Musíš zpátky," řekl tiše. „Vrať se pro tu dobrůtku. A být tebou, držím se spíš toho velkého člověka. Ten malý moc hodný není."

Lemur natáhl tlapku a zatahal Artemise za nos, pak se obrátil a rozběhl se po kabelu k Butlerovi. Nozdry se mu rozšiřovaly, jak lapal sladkou vůni z Artemisova sáčku. Během pár vteřin už seděl uvelebený v náručí mladšího Artemise a spokojeně namáčel dlouhé prsty do mízy. Chlapcův obličej vítězně zářil.

„Tak," řekl, „a teď bude nejlepší, když zůstaneš přesně tam, kde jsi, než odejdeme. Řekl bych, že tak patnáct minut bude stačit. A doporučuju ti, aby ses pak ztratil a byl rád, že jsem neřekl Butlerovi, aby tě uspal. Pamatuj si, jak to teď bolí. Pocit naprosté porážky a bezmoci. A kdyby ses někdy rozhodnul se mnou znovu zkřížit zbraň, tak si tu bolest vybav a možná si to rozmyslíš."

Starší Artemis se musel dívat, jak Butler nacpal lemura do pytle, a pak chlapec i strážce začali sestupovat po servisním žebříku dolů. O několik minut později prořízla tmu světla bentleye, jak auto zamířilo od Rathdown Parku na dálnici. Nepochybně přímo na letiště.

Artemis znovu uchopil rukojeti vrátku. Nebyl ještě poražený, zdaleka ne. Hodlal zkřížit zbraň se svým desetiletým já tak rychle, jak to jen půjde. Chlapcův výsměch jen posílil jeho odhodlání.

Pamatuj si, jak to teď bolí? pomyslel si Artemis. *Já se nenávidím. Strašně.*

PLIVANEC

Než se Artemis dostal ze sloupu dolů, Myrta zmizela. Nechal ji u ústí tunelu, ale teď tam nebylo nic víc než hlína a stopy.

Stopy, pomyslel si. *Tak to vypadá, že budu muset Myrtu stopovat. Opravdu si budu muset přečíst* Posledního Mohykána.

„Těch si nevšímej," řekl hlas z příkopu. „Falešná stopa. Udělal jsem ji tam pro případ, že by ten velký člověk chtěl vzít naši přítelkyni z LEPReko s sebou na svačinu."

„To byl dobrý nápad," pochválil Artemis a zamžoural do podrostu. Z jednoho kopečku se odlepila střapatá postava a proměnila se ve Slámu Hraboše. „Ale proč jsi to dělal? Já myslel, že policisté jsou tvoji nepřátelé."

Sláma ukázal krátkým zabláceným prstem: „Ty jsi můj nepřítel, člověče. Jsi nepřítel celé planety."

„A přesto jsi ochoten mi pomáhat za zlato."

„Za *ohromující* množství zlata," opravil ho Sláma. „A možná za nějaké to smažené kuře. S barbecue omáčkou. A velkou pepsi. A pak možná ještě kuře."

„Máš hlad?"

„Pořád. Permoník taky nemůže jíst jen hlínu."

Artemis nevěděl, jestli se má smát nebo plakat. Slámoví nikdy pořádně nedocházelo, jak je situace vážná. Nebo možná že chtěl, aby to tak vypadalo.

„Kde je Myrta?"

Sláma ukázal na kopeček hlíny, který vypadal trochu jako hrob.

„Kapitánku jsem zahrabal. Dost hlasitě sténala. Samé *Arty* sem a *Arty* tam, a navrch do toho nějaké to *maminko."*

Zahrabal? Myrta trpí klaustrofobií

Artemis padl na kolena a začal odhrabovat hlínu holýma rukama. Sláma ho chvíli nechal a pak si dramaticky povzdechl.

„Pusť mě k tomu, Bláteníčku. Ty bys tu byl do zítřka."

Došel k němu a jako by nic vrazil ruku do kopečku; hryzal si ret a hledal jedno konkrétní místo.

„A šup," zavrčel pak a vyškubl krátkou větvičku. Celá stavba se rozpadla na hromádky kamínků a hlíny. Vespod byla nezraněná Myrta.

Je to složitá stavba a říká se jí Na-Na," vysvětloval Sláma a mával větvičkou.

„Proč?"

„No protože na-na-ny-na-na, a jsem pryč," odpověděl permoník, plácl se do kolena a začal se svíjet smíchy.

Artemis se zamračil a zlehka zatřásl Myrtě rameny.

„Myrto, slyšíš mě?"

Myrta Krátká otevřela unavené oči, chvíli s nimi jezdila kolem dokola a pak konečně zaostřila.

„Artemisi, já... Bohové."

„To je dobré. Nemám lemura... tedy vlastně mám, ten druhý já ho má. Ale neboj, já vím, kam mám namířeno."

Myrta si jemnými prsty popotahovala tváře. „Myslela jsem - *Bohové, já jsem tě asi políbila."*

Artemisovi bušila v hlavě krev a Myrtiny nestejné oči jako by ho hypnotizovaly. Pořád ještě měla modré oko, i když v tunelu omládla. Další paradox. Ale ačkoliv si Artemis připadal hypnotizovaný, dokonce mírně omáme-

ný, věděl, že není *mesmerizovaný*. V tomhle žádná skřítkovská magie nebyla.

Artemis se podíval do elfských očí a věděl, že tahle mladší a jaksi zranitelnější Myrta cítí v tomhle konkrétním časovém a prostorovém uzlu totéž co on.

Po tom všem, čím jsme spolu prošli. Nebo možná právě proto.

Ale tenhle křehký okamžik protrhla vzpomínka jako kámen pavučinu.

Lhal jsem jí.

Artemise ta myšlenka doslova odhodila.

Myrta je přesvědčená, že nakazila mou matku. Vydíral jsem ji.

V té chvíli věděl, že tenhle brutální fakt se nedá nijak napravit. Když se přizná, bude ho Myrta nenávidět. A jestli ne, bude nenávidět sám sebe.

Musí přece být nějaká možnost.

Nic ho nenapadalo.

Musím o tom přemýšlet.

Artemis uchopil Myrtu za ruku a za loket a pomohl jí vstát a vylézt z mělké jámy podobné hrobu.

„Tak jsem se znova narodila," zavtipkovala a pak uhodila Slámu do ramene.

„Aúúú! Ach proč, má paní, trápíte mne tak?"

„Koukni, Slámo Hraboši, s citáty z Gerda Plamenité-ho na mě nechoď. Zakopávat jsi mě nemusel. Úplně by stačilo zakrýt mi pusu listem."

Sláma si zamnul rameno. Jenže list, to by nebylo tak umělecké. Kromě toho, vypadám snad jako postavička z mechu a kapradí? Já jsem permoník a naše parketa je hlína."

Artemis byl za to pošťuchování vděčný. Dopřálo mu to minutku na vzpamatování.

Zapomeň na ten pubertální zmatek kvůli Myrtě.

Vzpomeň si na matku, která se doma ztrácí před očima. A zbývají ti už ani ne tři dny.

„Tak, armádo," prohlásil s vynucenou veselostí. „Mizíme odsud, jak by řekl jeden můj přítel. Musíme chytit lemura."

„A co moje zlato?" namítal Sláma.

Já ti to vysvětlím tak jednoduše, jak to jde. Když nebude lemur, nebude zlato."

Sláma si poklepal na rty osmi prsty a jeho vousy zavibrovaly jako chapadla mořské sasanky. Uvažoval.

„Kolik to vlastně je, to *ohromující množství* zlata? Na vědra?"

„A kolik věder máš?"

Sláma to vzal jako vážnou otázku. „No, hodně. Ve většině tedy něco je. Ale asi bych je mohl vyprázdnit."

Artemis skoro zaskřípal zuby. „To byla řečnická otázka. Hodně věder. Kolik budeš chtít."

Jestli mám s várna tu opici ještě chvíli honit, tak chci nějakou zálohu. Jako záruku."

Artemis se plácl po prázdných kapsách. Neměl nic.

Myrta si narovnala stříbrnou paruku. Já pro tebe něco mám, Slámo Hraboši. Něco lepšího než ohromující množství zlata. Šest čísel, která ti prozradím, až tam budeme."

„Kde budeme?" ptal se podezíravě Sláma v domnění, že to na něj Myrta hraje.

„Ve skladu policejního vybavení na Tara."

Slámový oči zazářily při představě nebeských lyží a mořských bublin, laserových kostek a odsávaček tuku. Tam je zkrátka všechno. Skladiště LEPReko se pokoušel dobýt už léta.

„Můžu si vzít, co budu chtít?"

„Co dokážeš naskládat na vznášedlový vozík. Jeden vozík."

Sláma si plivl do dlaně mramorovanou lepkavou slinu.

„Ruku na to," řekl.

Artemis a Myrta se po sobě podívali.

Je to tvoje skladiště," podotkl Artemis a nacpal si ruce do kapes.

Je to tvoje výprava," odsekla Myrta.

Já tu kombinaci neznám."

A pak trumf: Jsme tady kvůli tvé matce."

Artemis se lítostivě usmál. „Kapitánko Krátká, vy už jste pomalu horší než já," řekl a zpečetil dohodu oslintaným stiskem ruky.

KAPITOLA IX:

PRINC ŽABÁK

FOWLOVSKÝ TRYSKOVÝ LEŤOUN
LEAR, NAD BELGÍÍ

Mladý Artemis zavolal ze svého Powerbooku do starodávného města Fez v Maroku. Už když čekal, až se videohovor spojí, v duchu zuřil, že tuhle mezikontinentální cestu vůbec musí podnikat. Dokonce i Casablanca by byla lepší. V Maroku je dost vedro i bez toho, aby člověk musel jet přes půl země do Fezu.

Na obrazovce se otevřelo okno a do něho se téměř nevešla mohutná hlava doktora Damona Kronského, jednoho z nejvíc nenáviděných lidí na světě, ale v jistých kruzích také uctívaného. Damon Kronski byl současný předseda organizace Extinkcionistů. Nebo, jak Kronski prohlásil v jednom ze svých nechvalně proslulých rozhovorů: „Extinkcionisté nejsou jen organizace. My jsme náboženství." To mu zrovna nepřidalo na sympatiích u mírumilovných církví po celém světě.

Tohle interview obíhalo celé měsíce po internetových zpravodajských stránkách a citovalo se z něj pokaždé, když se Extinkcionisté dostali do novinových titulků. Artemis si ho četl zrovna toho dne ráno a k tomu muži, s kterým hodlal obchodovat, cítil silný odpor.

Plavu mezi žraloky, uvědomil si. *A jsem ochoten stát se jedním z nich.*

Damon Kronski byl obrovitý muž, jehož hlava se za-

čala rozšiřovat k ramenům těsně pod ušima. Jeho kůže byla skoro průsvitná, bledá, jakou mívají zrzci, a kolem nosu měl rozhozenou hrstku měděných pih. Fialové sluneční brýle mu pevně držely mezi záhyby čela a tváří. Usmíval se široce, zářivě a neupřímně.

„Malý Ááártemis Fowl," prohlásil s výrazným protahovaným neworleanským přízvukem. „Už jsi našel tatínka?"

Artemis sevřel područku křesla, až v kůži zůstaly stopy, ale usmíval se stejně zářivě a falešně jako Kronski. „Ne. Ještě ne."

„Ale to je škoda. Kdybych ti mohl nějak pomoci, s důvěrou se obrať na strýčka Damona."

Artemise napadlo, jestli by ta Kronského hra na hodného strýčka spletla aspoň opilého idiota. Ale možná to ani neměl v úmyslu.

„Díky za nabídku. Za pár hodin si možná pomůžeme navzájem."

Kronski potěšené zatleskal rukama: „Ty jsi získal mého hedvábného sifaku."

„Ano. A je to pěkný kus. Samec. Tři roky starý. Od hlavy k ocasu víc než metr dlouhý. Sto tisíc není vůbec přemrštěná cena."

Kronski předstíral překvapení. „Sto? Opravdu jsme říkali sto tisíc eur?"'

Artemis měl pohled tvrdý jako ocel. „Víte dobře, že ano, doktore. Plus výdaje. Letecký benzín není levný, jak jistě víte. Rád bych slyšel, že to potvrdíte. Protože jinak to letadlo otočím."

Kronski se naklonil ke kameře, až se jeho tvář na obrazovce nafoukla jako balón.

Já obvykle dost dobře dokážu odhadnout lidi, Ááártemisi," řekl. „Vím, čeho jsou schopní. Ale ty... nemám ponětí, co ty uděláš. Nejspíš proto, že jsi ještě nedošel

na svůj limit." Kronski se zase opřel v křesle, kůže pod jeho vahou zaskřípala. „Tak dobře. Sto tisíc eur, jak jsme se dohodli. Ale jedno varování..."

„Áááno?" protáhl Artemis slovo po neworleansku, aby ukázal, že to na něj žádný dojem neudělalo.

„Když o toho lemura, o toho mého malého hedvábníčka přijdeš, tak počítej s tím, že zaplatíš náklady ty mně. Proces je připravený a moji lidé nemají rádi zklamání."

Slovo *náklady* znělo kupodivu mnohem zlověstněji, když je vyslovil Kronski.

„Nebojte," odsekl Artemis. „Toho lemura dostanete. Hlavně mi připravte peníze."

Kronski rozpřáhl ruce. „Mám tady řeky zlata, Ááártemisi. Mám hory diamantů. To jediné, co nemám, je hedvábný lemur sifaka. Tak si sem pospěš, chlapče, ať se můj život naplní."

A zavěsil vteřinku předtím, než Artemis stačil kliknout na tlačítko Ukončit hovor.

To dává Kronskému psychologickou výhodu, pomyslel si Artemis. *Musím se naučit pracovat s myší rychleji.*

Zaklapl víko Powerbooku a opřel se do křesla. Venku na obloze prosvítalo slunce spodní vrstvou mlhy a stopy po letadlech křižovaly oblohu.

Pořád je ještě hustý provoz. Ale to dlouho nepotrvá. Jak se dostaneme nad Afriku, stop po letadlech výrazně ubude. Potřebuju se pár hodin prospat. Zítřejší den bude dlouhý a nechutný.

Zamračil se. *Nechutný, to ano, ale nezbytný.*

Artemis sklopil sedadlo a zavřel oči. Většina chlapců v jeho věku si vyměňuje fotbalové kartičky nebo si ošoupává palce na herních konzolích. On sedí v tryskovém letadle šest tisíc metrů nad Evropou a plánuje likvidaci zvířecího druhu s duševně nemocnými Extinkcionisty.

Možná jsem na tohle všechno moc mladý.

Ale věk byl nepodstatný. Bez jeho úsilí zůstane Artemis Fowl starší ztracený v Rusku, a to se prostě nesmí stát.

Z interkomu letadla se ozval Butlerův hlas. „Tady vepředu je klid, Artemisi. Jak přeletíme Středozemní moře, pustím na hodinu autopilota a zkusím si trochu odpočinout..."

Artemis hleděl na reproduktor. Vycítil, že Butler chce říct ještě něco. Chvilku se neozvalo nic než statický šum a pípání přístrojů, a pak... „Artemisi, dneska, jak jste mi řekl, že mám toho lemura střelit, to jste blufoval? Blufoval jste, viďte?"

„Ne, to nebyl bluf," prohlásil Artemis pevně. „Udělám cokoli, co bude potřeba."

PŘÍSŤAV ŤRAINSPORTÉRŮ, ŤARA

Přístupu do přístavu na Tara bránilo několik ocelových dveří, různé skenery a kódy, biozámky odolné proti násilnému otevření a u vchodu ťřistašedesátistupňový sledovací systém, což se snáz řekne než instaluje. Tohle všechno se samozřejmě dalo obejít, pokud někdo znal tajnou cestu dovnitř.

Jak jste věděli, že mám dovnitř tajnou cestu?" zlobil se Sláma.

Artemis a Myrta se na něj místo odpovědi jen podívali, jako by byl úplný idiot, a čekali, až mu to dojde.

„Pitomé cestování časem," ulevil si permoník. „Asi jsem vám o tom sám řekl."

„Řekneš," potvrdila Myrta. „A nevím, proč tě to tak rozčiluje. Copak to můžu někam hlásit?"

„To je pravda," připustil Sláma. „A navíc je tu ta báječná kořist."

Všichni tři seděli v ukradeném mini cooperu za plotem farmy McGraneyových, pod kterou byl ukryt přístav Tara. Deset tisíc krychlových metrů terminálu schovaných pod mlékárenskou farmou. Tma řídla prvním úsvitem a mohutné siluety přežvykujících krav se kolébaly po louce. Za rok nebo dva se Tara stane rušnou turistickou křižovatkou skřítků, teď momentálně ale byla veškerá turistika pozastavena v důsledku epidemie magicidy.

Sláma zadním okénkem zamžoural na nejbližší zvíře. „Víte co, nějak mě honí mlsná. Celou krávu bych asi nesnědl, ale slušný zásek bych do ní udělal."

„Sláma Hraboš má hlad. To je zpráva na první stranu," komentoval to suše Artemis. Otevřel dveře u řidiče a vystoupil na travnatou krajnici. Tvář mu zvlhla lehkou mlhou a čistý venkovský vzduch ho osvěžil jako povzbuzující prostředek.

„Musíme sebou hodit. Vsadil bych se, že ten lemur je už šest tisíc metrů ve vzduchu."

„To je ale šikovný lemur," zachechtal se permoník. Přelezl přední sedadlo a vykutálel se ven.

„Dobrá hlína," prohlásil, když ji olízl. „Chutná po zisku."

Myrta vystoupila z místa vedle řidiče a zboku nakopla mokasínem Slámu do zadku.

„Žádný zisk nebude, jestli se do terminálu nedostaneme tak, aby nás nikdo neviděl."

Permoník se posbíral. Já myslel, že máme být kamarádi. Tak brzděte s tím kopáním a tlučením. To jste vždycky takhle agresivní?'"

„Tak dokážeš to, nebo ne?

Jasně že dokážu. Říkal jsem to, ne? Po tomhle terminálu už běhám léta. Od té doby, co můj bratranec -"

Artemis mu skočil do řeči. „Od té doby, co tvůj bratranec - Severa se myslím jmenoval - tak od té doby,

co Severu zatkli za znečišťování prostředí a tys ho odtamtud dostal. My víme. My o tobě totiž víme všechno. Tak už dělej."

Sláma se obrátil k Artemisovi zády a jakoby nic si rozepnul poklopec na zadku. Tohle byla jedna z nejhorších permonických urážek. Horší už byla jen takzvaná Tuba, jak se říká manévru, kdy si permoník pročistí trubky směrem k někomu. Kvůli Tubě se už vedly i války.

Jdu na to, náčelníku. Zůstaňte patnáct minut tady, pak vyrazte k hlavnímu vchodu. Vzal bych vás s sebou, ale ten tunel je moc dlouhý na to, abych to udržel v sobě, jestli chápete, odkud vítr fouká." Mrknul. „A jestli neuhnete, tak zjistíte i jak fouká."

Artemis se se zaťatými zuby usmál. „No dobře. Ohromně vtipné. Takže patnáct minut, pane Hraboši, a hodiny už tikají."

„Tikají?" opakoval Sláma. „Skřítkovské hodiny netikají už celá staletí."

Pak si vyhákoval čelist a s překvapivou elegancí skočil. Zabořil se do země jako delfín do vln, ovšem bez milého delfíního úsměvu a veselé povahy.

I když to Artemis už viděl snad tucetkrát, pořád to na něj dělalo dojem.

„To je rasa," podotkl. „Kdyby dokázali chvíli myslet na něco jiného než na svůj žaludek, mohli by ovládnout svět."

Myrta vyšplhala na kapotu, opřela se o zadní sklo a nechala si sluncem zahřívat tvář.

„Možná že nechtějí vládnout světu. Možná to chceš jenom ty, Arty."

Arty.

Artemisovi se žaludek svíral pocitem viny. Díval se na Myrtiny známé jemné rysy a uvědomil si, že už jí nedokáže dál lhát.

„Škoda, že jsme museli ukrást to auto," pokračovala Myrta se zavřenýma očima. „Ale ten vzkaz, co jsme tam nechali, byl, myslím, dost jasný. Majitel by ho měl snadno najít."

Artemis si s autem hlavu moc nelámal. Měl na svědomí horší věci.

„Ano, to auto," řekl nepřítomně.

Měl bych jí to říct. Musím jí to říct.

Artemis se špičkou nohy opřel o pneumatiku auta a vyšplhal na kapotu za Myrtou. Seděl tam pár minut a soustřeďoval se na to, co právě prožívá. Ukládal si to do paměti.

Myrta se po něm podívala. „Promiň mi to předtím. Však víš, tamtu věc."

„Myslíš tu pusu?"

Myrta zavřela oči. Jo. Já nevím, co se to se mnou děje. Nejsme ani ze stejného druhu. A stejně, až se vrátíme, budeme zase jako dřív." Myrta si volnou rukou zakryla oči. „Tak se na mě podívej, jak žvaním. První kapitánka LEPReko. Ten proud času ze mě zas udělal něco jako teenagera."

Byla to pravda. Myrta byla jiná; časový proud je sblížil.

„Co když zůstanu takhle? Ale to by nebylo tak špatné, ne?"

Ta otázka jako by mezi nimi zůstala viset ve vzduchu. Otázka ztěžklá nejistotou a nadějí.

Jestli na tuhle otázku odpovíš, tak to bude ta nejhorší věc, co jsi kdy udělal.

„To jsi nebyla ty, Myrto," vyhrknul Artemis. Čelo měl rozpálené a jeho klid dostal velké trhliny.

Myrtě zmrzl úsměv na rtech; stále ještě tam byl, ale nechápavý. „Co jsem nebyla já?"

„Ty jsi moji matku nenakazila. To já. Já jsem to udělal. Z tunelu mi ještě pár jiskřiček zbylo a tak jsem při-

měl rodiče zapomenout na to, že jsem na tři roky zmizel."

Myrta se už neusmívala.

„To jsem... Ale řekl jsi mi..."

Zarazila se uprostřed věty a pravda se jí šířila po tváři jako nákaza.

Artemis pokračoval, odhodlaný vysvětlit jí to. „Musel jsem to udělat, Myrto. Matka umírá... bude umírat. Potřeboval jsem si být jistý, že mi pomůžeš... prosím tě, pochop to..."

Nedořekl, protože si uvědomil, že to, co udělal, se nijak vysvětlit nedá. Artemis dal Myrtě několik minut čas na to, aby tiše zuřila, a pak se ozval znova.

„Kdyby to šlo jinak, Myrto, věř mi..."

Žádná reakce. Myrtina tvář vypadala jako kamenná socha.

„Prosím tě, Myrto. Řekni něco."

Myrta sklouzla z kapoty a stanula oběma nohama pevně na zemi.

„Patnáct minut uběhlo," řekla. „Musíme jít."

Vykročila na pozemek McGraneyových, ani se neohlédla. Její nohy zanechávaly v zelenočerné trávě dva hluboké zářezy. Ranní slunce se odráželo od špičky každého stébla a od Myrty jako by se po louce rozlévala vlna světla.

Zvláštní, myslel si Artemis. *Co jsem to ztratil?*

Nemohl dělat nic jiného než vyrazit za ní.

Sláma Hraboš na ně čekal v hologramu keře u skrytého vchodu do přístavu. Byl sice silně obalený blátem, ale i tak bylo snadné rozpoznat, jak je sám se sebou spokojený.

„Nebudete potřebovat všenástroj, kapitánko," řekl. „Otevřel jsem ty dveře sám samotinký."

To Myrtu hodně překvapilo. Hlavní vchod do přístavu vyžadoval dvacetimístný kód plus otisk dlaně, a ona věděla, že Sláma je na moderní techniku asi tak šikovný jako červ smrdutec. Rozhodně se jí ale ulevilo, protože kdyby dveře otevírala ona, čekalo by ji třicet minut dřiny, než by všechno uvedla do původního stavu.

„Tak povídej."

Sláma ukázal do chodby k podzemnímu eskalátoru. Na rampě ležela bezvládná postava, hlavu pokrytou nějakým průhledným slizem.

„Velitel Břízný a jeho těžkotonážníci vyklidili pole. Zbyl jenom jeden strážný."

Myrta kývla. Věděla, kam zmizel Julius Břízný. Zpátky do Jistoty, a čeká tam na její hlášení z Hamburku.

„Byl tu zrovna na obchůzce, když jsem se sem prohrabal, tak jsem ho krátce polknul a oblízl jsem ho permonickou slinou. Na hlenovou helmu každý reaguje jinak. Tenhle malý šotek se pokoušel utéct. Plácl dlaň na senzor, vysypal kód, pak se chvíli potácel a nakonec ho sedativum uspalo."

Artemis se kolem něj protáhl do chodby.

„Třeba se karta konečně obrací," řekl a byl si jistý, že cítí v zádech Myrtiny oči jako dvě dýky.

„Škoda, že neotevřel zbrojnici," povzdechl Sláma. „To bych pak mohl vás dva pěkně vypéct a zmizet i s transportérem."

Artemis ztuhl. „S transportérem?"

Odvážil se na Myrtu podívat, i když na něj hleděla tak nepřátelsky, a zeptal se: „Transportér, Myrto. Myslíš, že bychom stačili moje mladší já ještě předběhnout do Maroka?"

Myrtiny oči byly bezvýrazné a tón neutrální. „Možné to je. Záleží na tom, kolik času mi zabere zamést tu po nás stopy."

Transportér byl toho typu, který by piloti LEPReko nazvali *takleda,* ve významu dobrý *takleda do recyklátoru.* A Artemis věděl, že Butler by letoun ohodnotil ještě rázněji.

V duchu svého osobního strážce úplně slyšel. Já už jsem lítal s lecjakou popelnicí, Artemisi. Ale tahle obluda je..."

„...je jako z doby kamenné," zamumlal Artemis a pak se posmutněle zasmál.

„Zase vtip, Bláteníku?" zeptala se Myrta. „Ty jsi dneska vážně ve formě. Co to bylo tentokrát? Řekl jsi nějakému důvěřivému chudákovi, že způsobil epidemii?"

Artemis unaveně svěsil hlavu. Takhle to může pokračovat celé roky.

Sláma na transportér narazil, když se protuneloval stěnou přístavu a větry vyrazil kus kovového obložení se stěny servisního tunelu. Věděl dobře, který konkrétní panel bude uvolněný, protože tenhle vchod použil už při předchozích návštěvách. Transportér byl vyzvednutý na podpěrách a pod ochrannou plachtou, a tak si Sláma nemohl odpustit menší prohlídku. No vida, čistič tunelů, připravený na renovaci. Přesně to pravé na menší výlet sítí podzemních tunelů Národa. Pro Myrtu nebylo nic těžkého vrátit neohrabané plavidlo zpátky na kolej a dopravit ho ke dveřím tunelu.

Artemis po nich mezitím zametal stopy a odstraňoval všechny známky jejich přítomnosti v přístavu - vymazával videokrystaly a ztracenou dobu nahrazoval smyčkami. S šotkem ležícím v bezvědomí toho moc dělat nemohl, stejně jako s tím vozíkem policejního vybavení, který si přivlastnili ze zbrojnice. Ale ty Sláma s lehkým srdcem vzal na sebe.

Já už jsem stejně veřejný nepřítel číslo jedna," mávl rukou. „Horší už to nebude."

Teď tedy seděli v čističi tunelů, který byl napojený na startovací rampu a pár minut se dobíjel, než se spustí do propasti. Myrta ten čas strávila falšováním hlášení pro správu tunelů.

„Tvrdím jim, že čisticí radlice člunu byla nahrazena novějším modelem podle servisního plánu a že plavidlo si vyžádal severoafrický terminál na pročištění zásobovací tepny. Jde o automatický let, takže nebudou na palubě hledat žádnou posádku."

Artemis byl odhodlaný dát jejich výpravě co největší šanci na úspěch, i přes to, kolik mostů spálil. Takže pokud je potřeba se na něco zeptat, zeptá se.

„Zabere to?"

Myrta pokrčila rameny. „Pochybuju. Na druhé straně těch dveří na nás nejspíš čeká řízená střela."

„Vážně?"

„Ne. Lžu. Nic příjemného, co?"

Artemis nešťastně zavrtěl hlavou. Bude muset vymyslet něco, čím by to Myrtě aspoň částečně vynahradil.

„Samozřejmě že to zabere. Přinejmenším zatím. Než si na ústředí dají dvě a dvě dohromady, už bychom měli být zpátky v budoucnosti.

„A můžeme bez té radlice letět?"

Myrta a Sláma se zachechtali a vyměnili si pár slov v gnómštině, tak rychlých, že jim Artemis nerozuměl. Měl ale pocit, že zaslechl slovo *cowpóg,* což by se dalo přeložit *jako pitomec*.

Jo, Bláteníku. Můžeme letět bez radlice, leda bys měl v plánu seškrábat trochu usazenin ze stěn tunelů. Obvykle to přenecháváme robotům."

Artemis už zapomněl, jak jedovatá umí Myrta být k lidem, které nemá ráda.

Sláma zazpíval pár taktů ze staré lidské písně. „Pusu

ti dám, já půjdu tam a ty tam, báj báj, štěstí, báj báj..." Předstíral, že drží v ruce mikrofon, a vrhal přitom na Myrtu roztoužené pohledy.

Myrta se ale neusmívala. Jestli nesklapneš, Hraboši, tak můžeš říct báj báj svojí zdravé kůži."

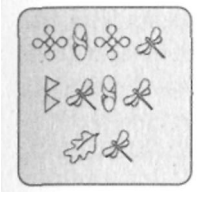
Sláma si všiml, jak se Myrta tváří, a uvědomil si, že teď není nejlepší chvíle ji popichovat.

Myrta usoudila, že je načase rozhovor utnout. Na dálku otevřela vstupní vrata a uvolnila kotvicí svěrky.

„Připoutejte se, mládenci," prohlásila a vletěla s malým člunkem střemhlav do jámy, jako kdyby hodila burský oříšek do tlamy hladového hrocha.

KAPITOLA X:

BLBÁ NÁLADA

FEZ, MAROKO

Desetiletý Artemis byl tak zkroušený, jak ho Butler snad ještě neviděl, leda tenkrát, když mu cenu za fyziku vyfoukl australský postgraduální student. Strážce se podíval do zrcátka pronajatého land rovem a viděl, že jeho mladý svěřenec sedí v loužičce potu a drahý oblek se mu na hubeném těle doslova rozpouští.

Na sedadle vedle Artemise byla pásem připoutaná bednička s otvory. Z jednoho z nich čouhaly tři černé prsty, jak lemur zkoumal svoje vězení.

Artemis se na toho tvora skoro ani nepodíval. Snaží se v něm vidět jen věc. Ono to není nic jednoduchého, způsobit vyhynutí celého jednoho živočišného druhu, i když je to pro záchranu vlastního otce.

Artemis si mezitím v duchu přebíral příčiny svého trápení. Nezvěstný otec a matka na pokraji nervového zhroucení byly na tom seznamu čísla jedna a dvě. Pak následoval fakt, že Artemisův arktický expediční tým se válí v hotelu v Moskvě a utrácí za pokojovou službu a hory kaviáru. A taky Damon Kronski na tom seznamu figuroval dost vysoko. Odporný člověk s nechutnými ideály.

Místní letiště, Fez Sais, bylo zavřené, a tak musel Butler zamířit na mezinárodní letiště v Casablance a tam najmout land rover. A ani to nebyl moderní land rover.

Tenhle byl z minulého tisíciletí a bylo v něm víc děr než v bochníku ementálu. Klimatizace naposled zaprskala asi před sto kilometry a polstrování sedadel bylo tak ošoupané, že měl Artemis pocit, jako by seděl na sbíječce. Jestli se neupeče vedrem, tak z něj ty otřesy vyklepou duši.

Ale přes všechno tohle Artemise napadlo něco, při čem mu v koutku úst zahrál poloúsměv.

To divné stvoření a její lidský společník jsou naprosto fascinující.

Zoufale tohohle lemura chtěli a jen tak se nevzdají. Tím si byl jistý.

Artemis se rozhlédl po předměstí, které mu poskakovalo za oknem. Jak se blížili k centru, provoz na pouštní silnici náhle zhoustl. Obrovské nákladňáky duněly kolem, pneumatiky větší než dospělý člověk, a na korbách vezly zachmuřený lidský náklad. Uhonění osli klapali kopyty o rozbitý asfalt; na zádech nesli veliké hromady klacků, prádla nebo i nábytku. Tisíce zaprášených mopedů kličkovaly z pruhu do pruhu a na svém zrezavělém hřbetě často vezly celé rodiny. Budovy kolem silnice se ve večerním slunci chvějivě třpytily jako fáta morgana. A před těmi přízračnými domy seděli duchové a pili čaj.

Blíž k centru města domy zhoustly a mezi nimi už nezbyly žádné stopy pouště. Obytné domy se střídaly s garážemi a videopůjčovnami, čajovnami a pizzeriemi. Všechny měly stejnou, pískem ošlehanou oranžovou barvu, jen pod parapety se občas našel kousek původního nátěru.

Artemis jako vždycky, když přijel do některé rozvojové země, žasl nad tím, jak se tu stýká staré s moderním. Pasáci koz měli iPody na nazdobených řetězech a nosi-

li trička Manchesteru United. Na boudách se zrezivělými střechami trčely talíře satelitních antén.

Až donedávna byl Fez skutečně důležité město, protože se tu křižovaly cesty karavanů od jihu a od východu. Bylo to známé sídlo arabské učenosti a také poutní místo, když cestu do Mekky uzavřelo špatné počasí nebo ovládli lupiči.

A teď se z něj stalo místo, kde nezákonní Extinkcionisté obchodovali se všehoschopnými irskými zločinci.

Svět se teď mění rychleji než kdy dřív, pomyslel si Artemis. *A já ho pomáhám měnit, a k horšímu.*

Nebyl a to příjemná myšlenka, ale Artemis od blízké budoucnosti nic příjemného neočekával.

Zabzučel mu mobil; přišla textová zpráva, která putovala z Fezu do Irska a pak zpátky do Maroka.

Podíval se na displej a nevesele se usmál, až mu byly vidět řezáky.

Kožedělný suk. Dvě hodiny, stálo tam.

Kronski chtěl výměnu provést na veřejném místě.

Doktor mi zřejmě důvěřuje asi tolik jako já jemu.

A dobře dělá.

Myrta pilotovala transportér, jako by na něj měla vztek; zatáčky prolétala tak, že vzduchové brzdy skřípěly a ručičky na ukazatelích vyletovaly do červených polí. Měla na sobě pilotní přilbu napevno připojenou na kamery plavidla, takže neustále viděla kolem dokola; dokonce si mohla zvolit i pohled z dálky, který do plavidla vysílaly kamery v tunelech. V tomhle konkrétním úseku tunelu se toho moc nepohybovalo, takže světla, která se zapínala senzory pohybu, naskakovala sotva sedm kilometrů předtím, než transportér někam vletěl.

Myrta se ze všech sil snažila užívat si let a zapomenout na všechno ostatní. Být pilotkou LEPReko, o tom snila

od dětství. Když se o milimetry vyhnula dalšímu rohu a cítila, jak se jí transportér pod rukama napíná do krajnosti, vyprchávalo z jejího těla napětí, jako by se přelévalo do samotného letounu.

Artemis mi lhal a vydíral mě, ale udělal to pro svou matku. Dobrý důvod. Co já vím, jestli bych neudělala totéž? Kdybych byla mohla svou matku zachránit, byla bych udělala absolutně cokoli, i kdybych kvůli tomu měla manipulovat svými přáteli.

Chápala tedy to, co Artemis udělal - i když si myslela, že to nebylo nutné - ale to neznamenalo, že mu už dokáže odpustit.

A jak by na to mohla zapomenout? Měla pocit, že jejich přátelství úplně špatně odhadla.

To se už nestane.

Jedním si Myrta byla jistá: mezi ní a Artemisem už může být nejvýš to, co mezi nimi bylo vždycky: neochotný respekt.

Myrta si přepnula na širokoúhlou kameru nad sedadly pro cestující a potěšilo ji, že Artemis zarývá prsty do područek. Možná to zkreslovala kamera, ale možná, že jeho tvář byla skutečně zelená.

Tohle jsi projel, Bláteníku, pomyslela si Myrta. A pak ještě: *A doufám, že to je opravdu tvoje tvář a ne vadná kamera.*

V marocké poušti jižně od Agadiru byl přírodní průduch, kde se plyn z tunelu filtroval přes tři čtvrtě kilometru písku. Jediným náznakem toho bylo mírně odlišné zbarvení písku nad průduchem, ale ten pouštní vítr rozfoukal hned, jak dorazil na povrch. Ovšem po tisíci letech tohohle procesu dostaly okolní duny podivné červené šmouhy a vesničané přísahali, že to je krev obětí Ahmeda el Raisuliho, slavného bandity z počátku dva-

cátého století. Bylo dost nepravděpodobné, že by tomu někdo věřil, sami vesničané nejmíň, ale hezky se to vyjímalo v turistických průvodcích a přitahovalo to turisty do jinak nezajímavé oblasti.

Myrta se provrtala s člunem průduchem; vzduchové filtry letounu přitom uzavřela, aby do nich nepronikla jemná zrna písku. Letěla prakticky naslepo, řídila se jen trojrozměrným modelem průduchu. Naštěstí to nebylo daleko a trvalo jí jen pár vteřin, než člun prorazil ven, směrem k africkému nebi. Letoun měl sice izolovaný plášť, ale i tak jeho pasažéři okamžitě pocítili teplo. Zvlášť Sláma Hraboš. Na rozdíl od ostatních skřítkovských rodů byli permoníci podzemní tvorové a nesnili o tom, jak jim na nastavenou tvář dopadá záře zlatého slunce. Kdykoli se dostali výš než na úroveň moře, měli závrať.

Sláma vlhce krknul. Jsme moc vysoko. To se mi nelíbí. A je tu strašné vedro. Potřebuju na záchod. Nevím ještě přesně proč. Ale nechoďte tam za mnou. Ať uslyšíte cokoliv, nechoďte tam."

A když permoník radí tohle, je dobře ho poslechnout.

Myrta očistila elektrickým výbojem přední sklo a pak obrátila příď letounu na severovýchod k Fezu. S trochou štěstí ještě pořád můžou být na místě schůzky dřív než malý Artemis.

Nastavila autopilota a otočila se i se židlí k Artemisovi, jehož tvář zase nabývala své normální bledosti.

„Víš jistě, kde ta schůzka byla?" zeptala se.

Artemis si nebyl jistý ničím a ta nejistota mu zamlžovala mozek.

Jistý ne, Myrto. Ale jasně si vzpomínám, že výměna proběhla na kožedělném suku ve Fezu. Přinejmenším tam můžeme začít. Když se Kronski a moje mladší já neobjeví, přesuneme se do sídla Extinkcionistů."

Myrta se zamračila. „Hm. Tenhle plán nemá tvou ob-

vyklou úroveň, a tlačí nás čas. Nemáme kdoví kolik dní na hraní. Čas je náš nepřítel."

„Ano," souhlasil Artemis. „Čas je v celém tomhle nešťastném dobrodružství klíčový."

Myrta si vzala z malé ledničky výživnou kostku a vrátila se k řízení.

Artemis si ji prohlížel zezadu a snažil se přečíst řeč jejího těla. Nahrbená ramena a ruce zkřížené na prsou. Uzavírala se, odmítala komunikaci. Bude muset vymyslet nějaký mistrovský plán, jak znovu získat její přízeň.

Artemis přitiskl nos k okénku a díval se, jak kolem letí zlaté a okrové šmouhy marocké pouště. Musí přece existovat něco, oč Myrta stojí. Něco, co chtěla nebo měla udělat a neudělala a teď toho lituje. Třeba by jí to mohl nějak umožnit.

Chvíli soustředěně přemýšlel a pak ho to napadlo. Neviděl v jednom z úložných boxů polní holografickou soupravu? A není snad někdo, s kým se Myrta nestačila rozloučit?

POLÍCEJní ÚSTŘEDÍ, MĚSŤO JISŤOŤA, PODZEMÍ

Velitel Julius Bříznýse topil v papírech až po chvějící se špičku svého houbového doutníku. Ne že by to skutečně byly papíry. V kentaurově věku se v LEPReko žádné dokumenty na skutečný papír nepsaly. Všechny byly uložené na krystalech a zařazené v centrálním archivu někde v info-prostoru. Teď se navíc Klusákovi lidé pokoušeli vypěstovat paměťové rostliny, což by znamenalo, že jednoho dne se budou moci informace skladovat v rostlinách nebo taky na hnojištích, a možná i v tom doutníku, co Bříznému trčel z pusy. Velitel tomu všemu nerozuměl a ani rozumět nechtěl. Ať si Klusák ty svoje světy nano- a kybertechnologie nechá. On si zas ne-

chá svět každodenních policejních problémů. A že jich není málo.

Především jeho starý nepřítel Sláma Hraboš už zase řádil nad zemí. Skoro to vypadalo, jako by ho permoník provokoval. Jeho poslední zločineckou zálibou bylo vloupávat se do přístavů transportérů a lup potom prodávat skřítkům, žijícím v exilu mezi lidmi. A po každém vloupání nechal uprostřed místnosti úhlednou hromádku recyklované hlíny jako svou vizitku.

A pak ty mizerné nadávavé žáby. Pár postgraduálních čarodějů darovalo obyčejným nafouklým tunelovým ropuchám dar řeči. Jenže protože to byli studenti, omezili ten dar jenom na sprostá slova. Díky nepředvídaným vedlejším efektům, především výbušné plodnosti, se tyhle žáby v Jistotě rozmnožily tak, že to byla skoro epidemie, a urážely každého občana, na kterého skočily.

Skřeti gangy byly stále silnější a drzejší. Zrovna minulý týden házeli ohnivé koule po hlídce, která byla ve skřetí čtvrti na pravidelné obchůzce.

Julius Břízný se opřel do svého otáčivého křesla a zabafal z doutníku, až mu kouř vytvořil nad hlavou oblak. Byly dny, kdy měl chuť definitivně pověsit pistoli na hřebíček. Dny, kdy měl pocit, že už v téhle práci nemá důvod zůstat.

Na stropě zabzučel hologramový kruh jako diskokoule. Někdo ho volal. Břízný se podíval, kdo to je.

Kapitánka Myrta Krátká.

Břízný se usmál, což u něj bylo hodně vzácné.

Pak byly dny, kdy přesně věděl, co musí udělat.

Musím si vychovat ty nejlepší, aby to tu po mně převzali. Takové, jako je kapitán Chaluha, Klusák - Bohové mi pomáhejte! - a kapitánka Myrta Krátká.

Břízný si osobně Myrtu vybral mezi řadovými policisty. Povýšil ji na kapitánku - stala se první ženou v his-

torii LEPReko, která ten titul získala. A ona mu dělala čest. Každá její operace zatím byla úspěšná, ani jednou nebyl potřeba výmaz paměti nebo zastavení času.

S tou ses nespletl, Julie, říkal Bříznému vnitřní hlas. *Je chytrá, odvážná a soucitná. Z Myrty Krátké bude skvělá kapitánka. A kdo ví, možná jednou i výborná velitelka.*

Březný se zase zatvářil vážně. Kapitánka Krátká nemusí vidět, jak se pyšně usmívá jako milující dědeček. Ona potřebuje disciplínu, řád a zdravou dávku respektu ke svému velícímu důstojníkovi - zkrátka z něj musí mít trochu strach.

Ťuknul na čtvereček „Přijmout" na stolním displeji a z projektorů hologramového kruhu se vysypala mléčná dráha hvězd, která zavířila a zhmotnila se v podobu kapitánky Myrty Krátké v lidském oblečení. Zjevně v přestrojení. On ji viděl do detailů, ale ona jeho vidět nemohla, dokud nevkročil do půdorysu holografického kruhu, což vzápětí udělal.

„Kapitánko Krátká, v Hamburku je doufám všechno v pořádku?"

Myrta na okamžik vypadala, že nebude vůbec schopna slova; otevřela ústa a vztáhla ruce, jako by se chtěla velitele dotknout. V její době byl mrtvý, zavražděný Opal Koboi, ale teď a tady byl Julius Březný stejně vitální, jak si ho pamatovala.

Březný si odkašlal. „Tak je všechno v pořádku, kapitánko?"

„Ano. Samozřejmě, pane veliteli. Zatím všechno v pořádku. I když by možná nebylo špatné mít v pohotovosti zásahovku."

Březný tu myšlenku zavrhl mávnutím doutníku. „Nesmysl. Vaše dosavadní výsledky hovoří samy za sebe. Nikdy dřív jste zásahovku nepotřebovala."

Myrta se usmála. „Všechno je jednou poprvé."

Břízný zamrkal; ve vzduchu se vznášel průsvitný displej a jeden z jeho údajů Břízného zaujal.

„Vy mě voláte z Afriky? Co děláte v Africe?"

Myrta na svém konci praštila do ovládání dlaní. „Ne, jsem v Hamburku, v pozorovatelně. Pitomá mašina. A taky projektory nestojí za nic. Na monitoru vypadám, jako by mi bylo deset. Až se vrátím, tak Klusáka uškrtím."

Břízný se neubránil úsměvu, ale rychle ho zase zahnal.

„Proč ten hologram, Krátká? Co je špatného na starém dobrém komunikátoru? Víte vy, co to stojí, vysílat zvuk a obraz skrz zemskou kůru?"

Myrtin obraz se zavlnil a chvíli se díval na vlastní nohy. Pak znovu zvedl hlavu.

Já... jenom jsem vám chtěla poděkovat, Jul- pane veliteli."

Břízného to překvapilo. *Poděkovat.* Za měsíce nesplnitelných úkolů a přesčasových hodin?

„Poděkovat, kapitánko? Tak to je hodně nezvyklé. Nejsem si jistý, jestli svou práci dělám dobře, když mi skřítkové děkují."

„Ano, ano, děláte," vyhrkl Myrtin obraz. „Děláte to skvěle, úžasně. Nikdo vás dost nedoceňoval - nedoceňuje. Ale já už ano. Já vím, co jste se - co se pro mě snažíte udělat. Takže děkuju, a nezklamu vás."

Břízný si s překvapením uvědomil, že ho to dojalo. S tak upřímnými emocemi se nesetkával každý den.

No to snad není pravda, pomyslel *si. Já tu brečím kvůli hologramu. Klusák by se smíchy neudržel.*

Já... ehm... přijímám vaše díky a jsem přesvědčený, že to bylo od srdce. I když neočekávám takový nákladný hologramový hovor z každé mise. Jednou to stačí."

„Rozumím, veliteli."

„A v Hamburku buďte opatrná. Zkontrolujte si všechno vybavení."

„Ano, veliteli," řekla Myrta a Julius Břízný měl dojem, že obrátila oči v sloup, ale to mohla taky být chyba v programu.

Ještě něco, kapitánko?"

Myrta vztáhla ruku; při tom pohybu se zatřpytila a lehce zavlnila. Břízný si nebyl jistý, co má udělat. Hologra-mová etiketa byla poměrně jasná - objímání a potřásání rukama k ní nepatřilo. Konečně, kdo by chtěl objímat hromádku pixelů?

Ale ta ruka tam pořád byla.

„Popřejte mi štěstí, veliteli. Jako důstojník důstojníkovi."

Břízný zavrčel. Každého jiného podřízeného by podezíral z patolízalství, ale kapitánka Krátká ho vždycky ohromovala svou upřímností.

Natáhl ruku a pocítil lehké brnění, když se dotkl Myrtiných virtuálních prstů.

„Hodně štěstí, kapitánko," řekl nabručeně. „A snažte se trochu krotit tu svou tvrdou hlavu. Jednoho dne tady nebudu, abych vám pomáhal."

„Provedu, veliteli. Sbohem," řekla Myrta a vzápětí už byla pryč. V té vteřince, než holografický obraz zajiskřil a vyšuměl, by ale Břízný přísahal, že na jejích tvářích zahlédl rozmazaný holografický lesk slz.

Pitomá mašina, pomyslel si. *Budu trvat na tom, aby je Klusák všechny rekalibroval.*

Myrta vylezla z holokabinky, která připomínala starodávnou sprchu s gumovým závěsem. Stiskla tlačítko a budka se složila a uzavřela se do přenosného obalu.

Když se znovu připoutala do křesla a vypnula autopilota, měla v očích slzy.

Artemis se zavrtěl na sedadle druhého pilota.

„Tak jsme si kvit?"

Myrta kývla. „Ano. Jsme si kvit. Ale na líbání s elfy propříště zapomeň."

„Hm," kývl Artemis.

„To nebyla výzva, Artemisi. Když říkám zapomeň, myslím tím zapomeň."

Já vím," odpověděl Artemis neutrálně.

Chvíli seděli mlčky a dívali se, jak se k nim přes poušť blíží nízké hory. Pak se Myrta natáhla a zlehka Artemise uhodila do ramene.

„Díky, Arty."

„Nemáš vůbec zač. Já jsem měl jenom nápad, nic víc."

Sláma hlučně vylezl ze záchodu, drbal se a hekal.

„Uuuuf, už je to lepší. Díky Bohům za zvukovou izolaci, co?"

Myrta se ušklíbla: „Zavři dveře a počkej, až zabere větrák."

Sláma kopnutím paty dveře zabouchl. „Tam vevnitř jsem přemýšlel, víme, uvažoval."

„To snad ani nechci slyšet."

Sláma ale přesto pokračoval. „Ten malý lemur. Ten hedvábný jaksejmenuje. Víte, koho mi připomíná s tou svojí ježatou hlavou?"

Mysleli si to všichni.

„Velitele Březného," odpověděla Myrta s úsměvem.

Jo. Miniaturního velitele Březného."

Julia juniora," dodal Artemis.

Přelétli předhoří Atlasu a před nimi se objevil Fez jako srdce kraje, tepny ucpané dopravou.

Julek," prohlásila Myrta. „Tak se jmenuje. A teď si pro něj dojdeme."

Zapnula štít transportéru a začala sestupovat do Fezu.

HOLUBÍ TRUS

KOŽEDĚLNÝ SÚR,
MEDINA MĚSŤA FEZU

Myrta nafoukla maskovací úkryt a přísavkami ho připevnila do stínu pod kamenný balkón, odkud byl výhled na kožedělný súk. Když byl čistý vzduch, ona a Artemis vlezli malým vstupním otvorem dovnitř a uvelebili se na nafukovacích sedátkách. Artemis narazil kolena do brady, až mu zuby cvakly.

„Říkala jsem, že rosteš," podotkla Myrta.

Artemis si odfoukl z oka pramen havraních vlasů. „A vlasatím," dodal.

„Ty vlasy byly jediný důvod, proč malý Arty nepoznal sám sebe, tak buď rád, že je máš."

Nafukovacím úkrytem si Myrta posloužila ve zbrojnici Tara. Spolu s ním zabavila i jedno neutrino a příslušné přestrojení. Artemis na sobě měl hnědou košili ke kolenům a páskové sandály, Myrta svůj skřítkovský vzhled maskovala šátkem a abájou.

Úkryt byl starý přenosný model a v podstatě to byl míč s průhlednou vnější vrstvou, která se nafukovala z nádrže chromovariabilním plynem; ten uměl měnit barvu tak, aby se přizpůsobil pozadí. To byl vrchol jeho technických možností. Nebyl tu směrový odposlech, nebyly tu vestavěné zbraně, jen jednosměrná dotyková obrazovka a dvě stísněná

sedadla.

„Vzduchové filtry to nemá?" divil se Artemis.

„Bohužel ne," přitáhla si Myrta šátek přes nos. „Co to je za smrad?"

„Rozpuštěný holubí trus," vysvětloval Artemis. Je hodně kyselý a jeho samozřejmě dost. Koželuzi jím změkčují kůže, než je barví."

Na kožedělný trh, který se rozprostíral před nimi, byl skutečně působivý pohled. Po celém nádvoří byly jako jednotlivé buňky v plástvi rozestavěny veliké kamenné kádě, z nichž každá byla plná buď kyselého změkčovadla, nebo rostlinného barviva, například šafránu a heny. Koželuzi stáli v kádích s barvou a každou kůži včetně té svojí důkladně máčeli. Když dosáhla požadovaného odstínu, natáhli ji na okolní střechy a nechali uschnout.

„Říká se, že pásovou výrobu vymyslel Henry Ford," podotkl Artemis. „Ale tady to funguje už šest set let."

Súk obklopovaly vysoké zdi, natřené bíle, ale plné skvrn od barev a od prachu. Okrové fleky se rozlézaly po starých cihlách jako vybledlá mapa nějakého exotického souostroví.

„Proč si Kronski vybral zrovna tenhle súk?" divila se Myrta. „Ten smrad je skoro nesnesitelný, a to říkám jako kamarádka Slámy Hraboše."

„Kronski od narození trpí anosmií," vysvětlil Artemis. „Nemá čich. Baví se tím, že svoje věci vyřizuje tady, protože na každého, s kým má schůzku, doslova zaútočí pach z těch kyselých kádí. Ruší to soustředění, kdežto s ním to nedělá nic."

„Chytré."

„Ďábelsky. Taky je to tady turistická atrakce, takže tudy prochází spousta lidí, ale nikdo se tu moc nezdrží."

„Spousta diváků, ale málo svědků."

„Až na místní lidi, a z těch je určitě nějakých deset dvanáct na Kronského výplatní listině a vidí jen to, co

on chce, aby viděli." Artemis se naklonil dopředu, až se nosem dotkl vstupních dveří. „A támhle už jde náš ďábelský Extinkcionista. Jako na zavolanou."

Súk pod nimi se hemžil koželuhy a obchodníky, kteří byli na ostré pachy z kádí dávno navyklí. Mezi nimi se proplétaly skupinky skalních turistů, kteří byli odhodláni si celou tu scénu vyfotografovat, ale nechtělo se jim snášet vedro a smrad déle než na několik cvaknutí spouště. A uprostřed toho hemžení se klidně a s úsměvem procházel doktor Damon Kronski, oblečený v absurdní maskáčové kombinéze na míru, ke které měl i špičatou generálskou čepici.

Myrtě bylo zle z něj samotného i z toho, jak si zjevně užíval svého okolí.

„Podívej se na něj. Jak je sám se sebou spokojený."

Artemis to nekomentoval. On mu prodal lemura a považoval svůj zločin za horší než ten Kronského. Místo toho se rozhlédl po suku, jestli uvidí menší verzi sebe sama.

„Támhle jsem. V západním rohu."

Myrta otočila hlavu, aby našla malého Artemise. Stál skoro schovaný za velikou nádrží obloženou dlaždicemi a přetékající mátově zelenou barvou. Zapadající slunce se na její hladině odráželo jako rozvlněný stříbrný kotouč.

Artemis se usmál. *Vzpomínám si, jak jsem stál přesně na tomhle místě, aby ta záře Kronskému vadila. Bylo to jediné místo, odkud se v té chvíli slunce odráželo. Taková malá pomsta za ten smrad. Asi to bylo dětinské, ale koneckonců, vždyť jsem byl dítě.*

„Vypadá to, že v tomhle případě je tvoje vzpomínka přesná," podotkla Myrta.

Artemisovi se ulevilo. Až doteď vzpomínal metodou pokus - omyl.

Najednou se prudce narovnal. *Pokus - omyl. Jak to*

mohl nevidět? Tyhle výpadky paměti můžou znamenat jenom jednu věc.

Ale teď o tom neměl čas uvažovat. Výměna začíná.

Artemis poklepal ukazováčkem na dotykovou obrazovku a jednu část zvětšil. Podstavec uprostřed tržiště. Nízký kamenný stůl měl na sobě rýhy a prohlubně, jak se na něj celá staletí vršily kůže. Na jeho povrchu se leskla vlhká hena a odkapávala z okrajů dolů jako krev z rozbité hlavy.

„Támhle," řekl Artemis. „Tam jsme tu výměnu provedli. Kronski položí na kámen ten kufřík. Já mu to předám."

„Ho. Je to samec a jmenuje se Julek," připomněla mu Myrta.

„Předám mu Julka. Pak si půjdeme každý svou cestou. Nic víc na tom nebylo. Žádné komplikace."

„Možná bychom měli počkat až po předání.'"

„Ne. Co se stane pak, to nemáme tušení. Teď aspoň víme něco málo napřed."

Myrta přehlédla scénu okem veterána. „Kde je Butler?"

Artemis se dotkl jiného místa na obrazovce. Trochu se zachvěla, prohnula se a zvětšila místo, které vybral.

„V tomhle okně. Všechno sleduje."

Vysoké obdélníkové okno v bílé oprýskané zdi bylo díky stínu a hloubce prakticky černé.

„Ty myslíš, že jsi neviditelný, viď, příteli?" zašeptala Myrta, pak označila okno palcem a aktivovala filtr nočního vidění. V náhlém svitu tělesného tepla se v okně objevila mohutná postava, nehybná jako socha, až na tlukoucí srdce.

„Vzpomínám si, že Butler chtěl tu výměnu provést sám, ale rozmluvil jsem mu to. Teď zrovna je tam nahoře a tiše zuří."

„Tedy tiše zuřícího Butlera bych zrovna zblízka vidět nechtěla."

Artemis jí položil ruku na rameno. „Tak se k němu moc nepřibližuj. Potřebujeme jen odvést pozornost. Škoda, že v té zbrojnici nebyla taky policejní kombinéza. Kdybys byla neviditelná i pro přístroje, nejen pro lidi, byl bych klidnější."

Myrta škubla bradou, aby přivolala kouzlo, a postupně mizela, až na sedadle nezbylo nic než mlha.

„Neboj, Artemisi," řekla a hlas jí kvůli vibracím zněl skoro roboticky, „není to moje první akce. Nejsi ten jediný chytrý na tomhle suku."

Artemise to ani v nejmenším neuklidnilo. „O jeden důvod k opatrnosti víc. Škoda, že na tom terminálu nebyla křídla. Co je to za zbrojnici, když tam nejsou křídla?"

„Ruleta," podotkla Myrta a její hlas se už ozýval z roztažného vchodu. „Máme, co máme."

„Máme, co máme," opakoval Artemis a pomocí infračerveného filtru sledoval, jak Myrta odchází ze schodů dolů a přes nádvoří. „Hrozná gramatika."

Desetiletý Artemis měl pocit, jako by ho namočili do hrnce s medem a nechali péct na povrchu slunce. Oblečení se mu přilepilo na tělo a kolem hlavy mu kroužilo tornádo much. V krku měl snad vyschlý smirkový papír a vlastní dech a tep slyšel, jako by měl přilbu.

A ten puch. Ten puch jako horký vítr, který mu šlehal do nosu a očí.

Musím vydržet, myslel si s tvrdošíjným odhodláním, na jaké byl vlastně moc mladý. *Otec mě potřebuje. A krom toho se odmítám nechat zastrašit tím nechutným člověkem.*

Súk byl zmatený kaleidoskop rozhýbaných rukou,

šplouchajících barev a večerních stínů. A z Artemisova úhlu pohledu to bylo ještě zmatenější. Kolem se míhaly lokty, džbány duněly jako zvony a nad hlavou se mu ozývaly ostré salvy francouzštiny a arabštiny.

Artemis si dopřál okamžik meditace. Zavřel oči, mělce dýchal ústy.

Tak, pomyslel si. *Do práce, doktore Kronski.*

Doktor byl naštěstí obrovský a když se Artemis proplétal trhem, snadno ho objevil v protějším rohu.

To je ale pozér. Maskovací oblek! On si snad o sobě vážně myslí, zeje generál v nějaké válce proti zvířecímu království.

Artemis sám také přitahoval překvapené pohledy místních. Turisté nebyli na suku nic neobvyklého, ale osamělí desetiletí chlapci v obleku a s opičí klecí v ruce se moc často nevyskytovali nikde na světě.

Je to jednoduché. Dojdi doprostřed a postav tam klec.

Ale ani projít tržištěm nebylo tak snadné. Dělníci spěchali uličkami mezi nádržemi a nosili desítky promáčených kůží. Kolem cákala barva a špinila šaty turistům i dělníkům. Artemis se musel opatrně proplétat a několikrát uhnout, než se dostal na malé volné prostranství uprostřed.

Kronski tam byl první. Seděl na malé stoličce, na kterou se rozložilo držadlo jeho lovecké hole, a bafal z tenkého doutníku.

„Zřejmě přicházím o polovinu požitku," řekl, jako by prostě pokračovali v dřívějším hovoru. „Na doutníku je nejlepší ta vůně, a já necítím vůbec nic."

Artemis tiše zuřil. Ten člověk vypadal úplně spokojeně, na čele neměl téměř ani kapku potu. Přinutil se usmát.

„Máte ty peníze, Damone?" přinejmenším mohl doktora trochu popíchnout tím, že vynechal jeho titul.

Ale nezdálo se, že by to Kronskému vadilo. „Mám je tadyhle, Ááártemisi. Sto tisíc je tak zanedbatelná suma, že se mi ji povedlo do poslední bankovky nacpat do kapsy obleku."

Artemis si neodpustil: „A že je to krásný oblek."

Kronského fialové sluneční brýle v posledních paprscích blýskly. „Na rozdíl od tvého, chlapče, ten v tomhle vedru nějak ztratil *charakter."*

Byla to pravda; Artemis měl pocit, že to jediné, co ho drží ve vzpřímené poloze, je zaschlý pot na páteři. Byl hladový, unavený a podrážděný.

Soustřeď se. Účel světí prostředky.

„No, lemura zjevně mám, takže můžeme to vyřídit?"

Kronskému zaškubaly prsty a Artemisovi bylo jasné, nač myslí.

Seber tomu klukovi lemura. Prostě ho popadni. A nemusíš se loučit se sto tisíci.

Artemis se rozhodl takovéhle představy zadusit v zárodku.

„Pokud vás náhodou napadají nějaké neuvážené myšlenky na porušení naší dohody, tak vám řeknu jen jedno slovo: *Butler."*

To stačilo. Kronski věděl, jakou pověst Butler má, ale nevěděl, kde je. Jeho prsty ještě jednou zaškubaly a pak se zklidnily.

„Dobře, Ááártemisi. Vyřídíme to. Jistě pochopíš, že si potřebuju prohlédnout zboží."

„Samozřejmě. A vy jistě pochopíte, že já potřebuju vidět ukázku vašich bankovek."

„Ale, jistě." Kronski strčil ruku do kapsy a vytáhl tlustou obálku přetékající fialovými pětiseteurovkami. Náhodně jednu vybral a podal ji Artemisovi.

„Očicháš ji, Ááártemisi?"

„Ne tak docela." Artemis otevřel svůj mobil a vybral

si z vylepšeného menu magnetický a ultrafialový skener bankovek. Přejel bankovkou před fialovým světlem, zkontroloval vodoznaky a kovový proužek.

Kronski si přitiskl ruku na srdce. „To mě tedy ranilo, chlapče, těžce ranilo, že si o mně myslíš, že bych tě podvedl. Padělat sto tisíc by stálo víc než sto tisíc. Jen dobrá sada tiskových desek by byla za dvakrát tolik."

Artemis sklapl telefon. Já nejsem důvěřivá osoba, Damone. To se o mně naučíte vědět." Postavil klec na kamenný podstavec. Jste na řadě."

V té chvíli se celé Kronského chování změnilo. Jeho ledabylost zmizela a vystřídalo ji opojení. Smál se a hihňal a blížil se ke kleci po špičkách jako dítě k vánočnímu stromečku.

Možná normální dítě, pomyslel si kysele Artemis. *Pro mě Vánoce žádná překvapení neskrývají díky mému rentgenu v mobilu.*

Představa, že zadusí jiskru života v dalším živočišném druhu, zjevně Kronského naplňovala nadšením. Naklonil se svižně nad klecí a nakukoval do větracích otvorů.

„Ano, ano. Všechno se zdá být v pořádku. Ale budu se potřebovat podívat blíž."

„Za sto tisíc eur se můžete dívat tak zblízka, jak jen budete chtít."

Kronski hodil obálku Artemisovi. „Ale vezmi si to, ty otravo. Ty mě opravdu zlobíš, Ááártemisi. Kluk jako ty asi moc přátel nemá."

Jednoho přítele mám," odsekl Artemis a strčil si peníze do kapsy, „a ten je větší než vy."

Kronski otevřel krabici tak, aby mohl popadnout lemura za zátylek. Zvedl zvíře do výšky jako trofej a prohlížel si ho ze všech stran.

Artemis u krok ustoupil a podezíravě se rozhlížel po sůku.

Možná, že se nestane nic, myslel si. *Možná ti tvorové nejsou tak vynalézaví, jak jsem myslel. Možná se zatím budu muset spokojit se sto tisíci.*

A pak vynalézaví tvorové dorazili.

Myrta neměla křídla a nemohla létat, to ale neznamenalo, že nemohla způsobit pozdvižení. V policejní zbrojnici nebyly jiné zbraně než jedno neutrino, ale bylo tam dolovací vybavení, včetně několika desítek knoflíkových min, které teď Myrta trousila do nehlídaných nádrží s barvou po celém suku; dvojitou dávku pod Butlerovo okno.

I když byla neviditelná, dávala si dobrý pozor, jak se pohybuje, protože používat štít bez obleku byla dost nezvladatelná magie. Náhlé pohyby nebo srážky by mohly způsobit, že z jejího těla začnou vyletovat magické jiskřičky, a to by takhle odnikud vypadalo dost podezřele.

Musela se tedy pohybovat pomaloučku polehoučku.

Myrta vhodila do kádě poslední minu, ale i když byla neviditelná, připadala si strašně zranitelná.

Chybí mi Klusákovy rady, pomyslela *si. Je příjemné mít vševidoucí oko.*

Z komunikátoru v jejím uchu se ozval Artemis, jako by jí četl myšlenky. Tohle byl taky dárek ze skladiště.

„Kronski otevírá klec. Připrav se odpálit miny."

„Připraveno. Jsem v severozápadním rohu, kdyby se Julek rozhodl utéct."

„Vidím tě na filtru. Odpal to, kdy budeš chtít."

Myrta vylezla na prázdnou káď a upřela pohled na Kronského. Lemura měl už venku a držel si ho kus od těla. Dokonalé.

Přejela prstem po malém proužku, který měla v ruce, dokud se všechna malá světélka zeleně nerozsvítila. Přes proužek přejela jednoslovná otázka.

Odpálit?

To si piš, pomyslela si Myrta a stiskla tlačítko *Ano.*

Káď vybuchla a sloupec červené barvy vyletěl šest metrů do vzduchu. Několik dalších kádí ji rychle následovalo; střílelo to jako z hmoždířů a jejich obsah vyletoval k marocké obloze.

Symfonie barev, pomyslel si Artemis. *Butler nemůže vidět vůbec nic.*

Dole na suku vzniklo boží dopuštění. Koželuzi řvali a vykřikovali, výskali jako diváci na ohňostroji nad každou novou barevnou fontánou. Někteří si ale uvědomili, že na jejich drahocenné kůže jim cákají úplně špatné barvy, a začali horečně sklízet zboží a nářadí. Během pár vteřin pršel barevný liják a mezi káděmi se horečně hemžili dělníci a vyděšení turisté.

Mladý Artemis stál bez pohnutí, ignoroval cákající barvu a nespouštěl oči z Damona Kronského a lemura v jeho pěsti.

Sleduj to zvíře. Chtějí to zvíře.

Kronski při každém novém výbuchu zaječel a poskakoval na jedné noze jako vyděšený baleťák.

To je tedy pohled, pomyslel si Artemis a telefonem si natočil pár vteřin videa. Byl si ale jistý, že se stane ještě něco.

A měl pravdu. Artemis měl nejasný dojem, že před Kronského nohama vybuchla země. Hlína vyletěla vzhůru, v jejím závoji se cosi pohnulo a lemur byl pryč.

Doktoru Kronskému zůstal v ruce chuchvalec slizu, který ve večerním šeru zlehka zářil.

Poslední kapky barev dopadly a chaos se zvolna uklidňoval. Koželuzi v úžasu vrtěli hlavami a pak začali proklínat svou smůlu. Dnešní zisky byly ty tam.

Kronski ječel ještě několik vteřin poté, co se prach usadil, držel tón jako operní zpěvák.

Artemis se zlomyslně usmál. „Skvělé finále, ale myslím, že představení skončilo."

Artemisův tón doktora rychle vzpamatoval. Sebral se, postavil se na obě nohy a zhluboka dýchal. Rudé skvrny na tvářích mu bledly. Teprve když se pokusil otřít si sliz z ruky, uvědomil si, že už lemura nedrží.

Kronski nevěřícně zíral na své prsty a cítil přitom, jak mu to svinstvo na prstech tvrdne jako svítivá rukavice.

„Cos to udělal, Artemisi?"

Aha, pomyslel si Artemis. *Najednou umíš moje jméno vyslovit správně.*

„Nic jsem neudělal, Damone. Dodal jsem vám lemura; vy jste o něj přišel. Váš problém."

Kronski byl bez sebe vzteky. Serval si tmavé brýle a pod nimi se objevily krví podlité oči. „Podvedls mě, Fowle. V tomhle máš prsty. Nemůžu pořádat extinkcionistickou konferenci bez působivého úvodu. Exekuce toho lemura bylo moje velké *entrée."*

Artemisovi pípl mobil a on se podíval na displej. Krátká textovka od Butlera.

Úkol splněn.

Strčil mobil do kapsy a zeširoka se usmál na Kronského.

„Působivý úvod říkáte? S tím bych vám možná mohl pomoct. Za určitou cenu samozřejmě."

Starší Artemis seděl v maskovaném úkrytu a díval se, co se dole děje. Všechno šlo přesně podle plánu, až na ty kádě s barvami, které překonaly Artemisovo očekávání.

Butler má úplně zakrytý výhled, myslel si. A pak náhle ztuhnul. *No jistě. Já bych Butlera do toho okna vůbec nepostavil. Byl bych tam umístil náhradníka, protože to je jedno z pěti logických míst, která by si mohl*

vybrat ostřelovač. Vlastně bych postavil náhradníky na všech těch pět míst a Butlerovi bych řekl, aby se ukryl někde na tržišti, připravený zasáhnout, kdyby se ti protivní únosci lemurů znovu objevili, což je pravděpodobné, protože se zdá, že znají každý můj krok. Já, Artemis Fowl, jsem se nechal oklamat sám sebou.

Najednou ho napadla příšerná myšlenka.

„Myrto!" křikl do polštářku mikrofonu na svém palci. „Ustup! Ustup!"

„Co..." ozvalo se praskavá odpověď. „Ten rámus... myslím... poškozený."

Pak pár vteřin neurčitého šumu, několikeré ostré zapraskání a ticho.

Bylo pozdě. Artemis mohl leda přitisknout tvář k obrazovce a bezmocně se dívat, jak jeden z koželuhů setřásl z ramenou přikrývku a narovnal se. Byl mnohem větší, než se původně zdálo. Byl to samozřejmě Butler a před sebou držel infračervený skener.

Butlere. Nedělej to, příteli. Já vím, že se ti moje plány nikdy nelíbily.

Bodyguard přistoupil třemi rychlými kroky k Myrtě a přehodil přes ni svou deku. Rvala se s ním, bojovala, ale proti Butlerově neuvěřitelné síle neměla šanci. Během deseti vteřin ji strážce svázal a přehodil si ji přes rameno. Za dalších pět vteřin byl Butler venku z brány a ztratil se někde v medině mezi sbíhajícími se davy.

Stalo se to všechno tak rychle, že Artemis ani nestačil překvapením otevřít pusu. Jednu chvíli měl navrch a užíval si samolibé potěšení z toho, že je široko daleko nejchytřejší. Vzápětí tvrdě dopadl zpátky na zem; obětoval dámu za pěšce a uvědomoval si, že stojí proti někomu, kdo je stejně chytrý jako on, ale dvakrát tak bezohledný.

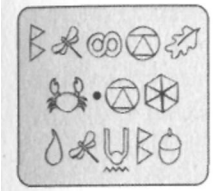
Cítil, jak mu čelo bledne zoufalstvím. Po těle ho bodaly tisíce jehliček.

Mají Myrtu. Extinkcionisté ji budou soudit za to, že dýchá lidem vzduch.

Pak ho něco napadlo. *Každý obžalovaný má nárok na dobrého obhájce.*

KAPITOLA XII:

NAVŽDY ZTRACENÍ

LA DOIUAÍIIE DES
HommES, SÍDLO
ExtinKcionisŤŮ, FEZ

Mladší Artemis souhlasil, že doktora Kronského doprovodí do jeho hlídaného sídla nedaleko od mediny. Kronského land rover byl výrazně pohodlnější než ten Artemisův pronajatý, měl výkonnou klimatizaci, zásobník s chlazenou vodou a polstrování z bílého tygra.

Artemis přejel po kožešině prstem a nepřekvapilo ho, že je pravá.

„Pěkná sedadla," komentoval suše.

Kronski neodpověděl. Od chvíle, kdy přišel o lemura, toho vůbec moc neřekl, jen si sám pro sebe mumlal a rozčiloval se, jaká je to nespravedlnost. Zřejmě mu nevadilo, že má oblečení zacákané barvou, ani že se barva otiskuje na drahé potahy.

I když cesta do sídla trvala sotva pět minut, Artemis byl vděčný za to, že má čas přemýšlet. Než se land rover propracoval přes bezpečnostní opatření u brány, měl už strategii domyšlenou a zbylé dvě minuty věnoval konstrukci zápletky jednoho z milostných románů, které občas psal pod pseudonymem Violet Tsirblou.

Strážný který se mohutností mohl směle měřit s Butlerem, je pustil průjezdem ve čtyřmetrové zdi. Artemis se cestou dovnitř pečlivě rozhlížel, všiml si ozbrojených

stráží, které v čtyřhektarovém areálu hlídaly, i toho, kde je umístěn generátor a kde bydlí personál.

V informacích je síla.

Obytné vilky byly postaveny ve stylu kalifornských plážových chat, s plochými střechami a spoustou skla. Obklopovaly umělou pláž, kde byl i stroj na vyrábění vln a plavčík. Uprostřed areálu stál velký konferenční sál a z jeho střechy trčela vížka obklopená lešením. Na něm dva muži dokončovali montáž mosazného symbolu na špičce vížky. A i když byla většina symbolu ještě zabalená v plátně, Artemis viděl dost, aby ho poznal: Lidská paže se zeměkoulí v hrsti. Symbol Extinkcionistů.

Kronského řidič zaparkoval před největší vilou v areálu a doktor beze slova vešel dovnitř první. Mávl rukou ke kožené sedačce a zmizel ve své ložnici.

Artemis doufal, že se bude moci osprchovat a převléknout, ale Kronski byl na nějakou, zdvořilost zřejmě příliš rozčilený a tak si Artemis mohl jen popotahovat límec košile, který ho svědil, a čekat, až se jeho hostitel vrátí.

Kronského přijímací hala byla skutečně strašidelné místo. Celá jedna stěna byla pokryta certifikáty o vyhubení, na kterých byly i fotografie nešťastného zvířete a datum, kdy se Extinkcionistům podařilo zavraždit poslední exemplář tohoto konkrétního druhu.

Artemis si prohlížel zeď s fotografiemi. Byl tu lachtan japonský a delfínovec čínský. Kaloň guamský a tygr balijský.

Všichni navždy ztracení.

Jediný způsob, jak tyto druhy vidět, by bylo získat nějakým způsobem tak velkou pohybovou energii, aby člověk cestoval rychlostí vyšší než rychlost světla, a vrátit se v čase.

V místnosti byly i další hrůzy, všechny z osvětových

důvodů náležitě označené. Pohovka byla potažená kožešinami psa bojovného. Noha stojací lampy byla vyrobená z lebky dvourohého západního nosorožce.

Artemis měl co dělat, aby zachoval klid.

Musím odsud co nejrychleji pryč.

Ale slabý hlásek jeho svědomí mu připomínal, že to místo nepřestane existovat jen proto, že on odejde, a když prodá Kronskému to divné stvoření, jen to sem přitáhne ještě víc lidí.

Artemis si v duchu vybavil obrázek svého otce.

Ať to stojí, co to stojí. Udělám cokoliv.

Kronski se vrátil osprchovaný a ve vzdušném kaftanu. Oči měl zarudlé, jako by byl plakal.

„Sedni si, Ááártemisi," ukázal koženou plácačkou na mouchy k pohovce.

Artemis si sedadlo prohlédl. „Ne, já myslím zůstanu stát."

Kronski se svezl do kancelářského křesla. „Aha, chápu. Pohovka pro dospělé. Když se člověku nohy nedotýkají země, je těžké ho brát vážně."

Doktor si zamnul oči krátkými palci a pak si nasadil své proslulé brýle.

„Nemáš ponětí, jaké to je, Ááártemisi. Pro moje přesvědčení mě honili ze země do země jako obyčejného zločince. A když jsem konečně našel místo, kde můžu být doma, když jsem přesvědčil výbor, aby se sešel tady, přijdu o zvíře, které jsme měli soudit. Ten lemur byl hlavní bod celé konference."

Kronski mluvil vyrovnaně; po tom záchvatu na tržišti se už zřejmě vzpamatoval.

„Členové výboru Extinkcionistů jsou velice vlivní lidé, Ááártemisi. Jsou zvyklí na přepych a pohodlí. Maroko moc pohodlné není. Musel jsem postavit celý tenhle komplex, abych je sem přilákal, a slíbit jim velký úvod

konference. A teď jim můžu ukázat leda tak svítící ruku."

Kronski zamával rukou, která byla už z větší části zbavená slizu, přesto ale slabě zářila.

„Všechno není ztraceno, doktore," chlácholil ho Artemis. „Můžu vám nabídnout něco, co vaší společnosti dodá nový život a celosvětovou proslulost."

Kronski se skepticky mračil, ale naklonil se vpřed s mírně vztaženýma rukama.

Jeho tvář říká ne, pomyslel si Artemis. *Ale řeč těla říká ano.*

„Co mi chceš prodat, Ááártemisi?"

Artemis otevřel v telefonu galerii a vybral jednu fotografii.

„Tohle," řekl a podal telefon Kronskému.

„Co to je? Fotomontáž?"

„Ne. Je to pravé. To stvoření existuje."

„Ale prosím tě, Ááártemisi. Tohle je přece latex a kostěné implantáty. Nic víc."

Artemis kývl. „Oprávněná reakce. Takže nebudete nic platit, dokud se nepřesvědčíte."

„Už jsem zaplatil."

„Zaplatil jste za lemura," odsekl Artemis. „Tohle je neobjevený druh. Možná představuje hrozbu pro lidstvo. O to přece Extinkcionistům jde. Představte si, kolik členů se bude moci přetrhnout s dary pro vaši církev, až tuhle hrozbu odhalíte."

Kronski kývl. „Na desetiletého umíš dobře argumentovat. Kolik zaplatím?

„Zaplatíte pět miliónů eur. Částka není k jednání."

„Hotově?"

„V diamantech."

Kronski se našpulil. „Nezaplatím ani jediný kámen, dokud se nepřesvědčím o autenticitě tvého zboží."

„To je fér."

„To je od tebe velkorysé, Fowle. Jak víš, že tě nepodvedu? Koneckonců, jsem si dost jistý, že v tom, co se stalo na suku, máš prsty. A v mém světě se platí stejnou mincí."

„Mě byste možná podvést mohl, Damone. Ale Butle-ra nepodvedete. Nejste hloupý."

Kronski uznale zavrčel. „Musím přiznat, chlapče, že to máš dobře promyšlené. A umíš to i dobře podat." Nepřítomně se díval na svou svítící ruku. „Nepřišlo ti někdy divné, Ááártemisi, že kluk jako ty jedná jako rovný s rovným se starým křivákem jako já?"

„Nerozumím otázce," odpověděl Artemis popravdě.

Kronski zatleskal a zasmál se. „Těší mě, Ááártemisi," řekl, „že takový kluk jako ty existuje. Moc mě to těší." Smích ustal jako uťatý gilotinou. „Tak kdy si budu moci prohlédnout toho tvora?"

„Okamžitě," odpověděl Artemis.

„Dobře. Tak pošli svému člověku zprávu, ať přijde. Řekněme, že cesta mu může trvat tak třicet minut, dalších deset, než projde přes ochranku. Můžeme se s ním sejít ve velkém sále za hodinu."

„Říkal jsem okamžitě," opakoval Artemis a luskl prsty. Za jedním ze závěsů se objevil Butler s kevlarovým pytlem pod paží.

Kronski zaječel a pak obrátil oči v sloup.

„Nedokážu to ovládat... od toho případu s koalou v Clevelandu. Je to trapné..."

To si zapamatuj, říkal si v duchu Artemis. *Koala v Clevelandu.*

„No, to je jedno," pokračoval doktor. Jak se sem dostal?"

„Úplně stejně jako vy, doktore," pokrčil rameny Butler.

„Byl jste v tom land rovem," vydechl Kronski. „To bylo chytré."

„Ani ne. Spíš od vás neopatrné, než od nás chytré."

„Budu si to pamatovat. Máte s sebou zboží?"

Butler sevřel rty a Artemis věděl, že tenhle obchod napíná hranice jeho loajality do krajnosti. Už s lemurem to bylo dost těžké, ale tady v tom pytli byl... ne člověk, ale osoba jistě.

Strážce beze slova postavil pytel na stůl. Artemis sáhl po zipu, ale Butler ho zarazil.

„Má nějaké hypnotické schopnosti. Jednou jsem se v Laosu setkal s člověkem, který dokázal člověka očarovat, ale nic takovéhohle jsem ještě neviděl. Zkusila to, jen jsme vyšli z tržiště, a já skoro narazil do velblouda, tak jsem jí zalepil pusu. A jak víme, umí taky být neviditelná. Když jsem pytel otevřel poprvé, nebyla tam. Ale řekl bych, že jí dochází šťáva. Možná umí ještě něco -kdo ví, co si ještě schovává za těma špičatýma ušima. Jste ochotný to riskovat?"

„Ano," prohlásil Kronski téměř s pěnou u úst. „Ano, rozhodně ano. Otevřete ten pytel."

Butler odtáhl ruku, Artemis rozepnul pytel a ukázal postavu uvnitř.

Kronski se zadíval do nestejných očí. Přejel rukou po nelidsky širokém čele, zatahal za jedno ucho, pak se dopotácel k baru a roztřesenýma rukama si nalil sklenici whisky.

„Pět miliónů v dnešních tržních cenách," prohlásil. „Říkal jsi pět a na tom jsme se dohodli. Teď už cenu zvýšit nemůžeš."

Artemis se usmál. Doktor se chytil.

„Plus výdaje," kývl.

Starší Artemis dojel na místo přistání na skládacím skútru skřítkovské policie, upraveném tak, aby vypadal jako lidská lambretta z padesátých let. Byla to ale jen

vnější podobnost, protože nebylo mnoho lambrett, které by byly vybavené čistými nukleárními bateriemi, gnómskou satelitní navigací a sebedestrukčním tlačítkem.

Ifranská silnice na okraji císařského města byla součástí úrodného údolí řeky Fez a lemovaly ji olivové háje a golfová hřiště.

Staré a moderní. Vedle sebe.

Hvězdy nad hlavou vypadaly bližší a zářivější než doma v Irsku, svítily jako světla na stadiónu, jako by Afrika byla blíž k vesmíru.

Ztratil jsem ji. Ztratil jsem Myrtu.

Měl ale plán. Aspoň přijatelný Potřeboval jen nějakou tu skřítkovskou techniku na otevření několika dveří, a pak má ještě šanci. Protože bez Myrty je všechno ztraceno. Nikdo z nich nemá budoucnost.

Trvalo skoro hodinu najít to konkrétní golfové hřiště, kde Myrta zaparkovala policejní transportér. Ne že by tedy na místě bylo moc vidět - jen trochu nápadně rovná plocha písku v bunkru. Myrta zaryla transportér hluboko do suchého písku a nechala běžet štít. Artemis sám ho našel jen díky navigačnímu systému motorky.

Složil skútr do kotouče o velikosti házecího talíře a vlezl dovnitř dveřmi ve střeše.

Sláma Hraboš se lenivě otáčel v pilotním křesle.

„To je moje motorka, Bláteníku," řekl. Je to z vozíku, takže si ji beru."

Artemis za sebou zavřel dveře. „Kde je ten lemur? Kde je Julek?"

Sláma odpověděl na otázku otázkou. „Kde je Myrta? Ztratil jsi ji?"

„Ano," připustil Artemis nešťastně. „Ten kluk mě převezl. Věděl, že si pro toho lemura přijdeme. Obětoval ho, aby získal Myrtu."

„Chytré," kývl Sláma. „No, já mizím. Ahoj..."

„Ahoj? Ahoj? Tvoje kamarádka skřítka je v nebezpečí a ty se na ni vykašleš?"

Sláma zvedl ruce. „Hele, uklidni se, Bláteníku. Policajti nejsou moji kamarádi. Na něčem jsme se dohodli: Já vám opatřím tohohle chlupáče a vy mně vozík policejní techniky. Úkol splněn, všichni jsou spokojení."

V té chvíli Julek vykoukl ze záchodu.

„Co tam dělá?"'

Sláma se zasmál. „Hádej, můžeš dvakrát."

„Lemuři neumějí používat toalety."

„Podívej se sám. Ať tam je, co tam je, může za to Julek."

Luskl chlupatými prsty a lemur mu vyběhl po paži na hlavu.

„Vidíš? Bere to na sebe." Sláma se zamračil. „Nehodláš tohohle chlupáče vyměnit za kapitánku Krátkou, že ne?"

„Ani by to nešlo," odpověděl Artemis a otevíral centrální databázi LEPReko. „To by bylo jako měnit sponku za Excalibur."

Sláma si hryzal ret. „Ten příběh o Excaliburu znám, takže chápu, co se snažíš říct. Sponka je na nic, Excalibur je úžasný a tak dál. Ale v některých případech je taková sponka ohromně užitečná. Kdybys třeba řekl gumová sponka. Chápeš, jak to myslím?"

Artemis si ho nevšímal a zuřivě ťukal do V-klávesni-ce. Potřeboval o Extinkcionistech vědět všechno, co vědět šlo, a Klusák o nich měl rozsáhlý archiv.

Sláma podrbal Julka pod bradou. „Začal jsem mít kapitánku Krátkou docela rád, navzdory svému zdravému rozumu. Co kdybych se tam podhrabal a zachránil ji?"

Tohle byla upřímná nabídka a něco na tom bylo, takže se Artemis na chvilku zarazil.

„To nejde. Kronski už jednu tunelovou záchranu zažil a podruhé na to neskočí. Kromě toho bys tu teplotu nepřežil. Dokonce ani pod zemí bys nebyl v bezpečí. Země je tak suchá, že puká někdy až do hloubky patnácti metrů. Jeden tenoučký paprsek poledního slunce a shořel bys jako stará kniha v peci."

Sláma se zašklebil. „Tohle přirovnání je mi úplně jasné. Tak co budeš dělat?"

Artemis si pomocí pokročilé skřítkovské techniky vytiskl vizitku se vzorem leopardí kůže, v jejímž středu se leskl stříbrný a fialový hologram Extinkcionistů.

„Půjdu večer na ten extinkcionistický banket," prohlásil a cvrnknul do kartičky ukazovákem. „Koneckonců, jsem pozvaný. Potřebuju jen převlek a nějaké to lékařské vybavení."

Na Slámu to udělalo dojem. „Dobré. Ty jsi skoro tak mazaný jako já."

Artemis se obrátil zpátky ke klávesnici. Bude to chvilku trvat, než si vyrobí slušné krytí.

„To ani nemáš tušení," řekl.

Večer, kdy se měl konat banket Extinkcionistů, se blížil a Kronskému brnkaly nervy. Poskakoval po své vilce jen v ručníku kolem boků a nervózně si pobrukoval melodie z *muzikálu josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*. Kronskému se často zdávalo, že ten pestrobarevný plášť má na sobě on sám a že je ušitý z kožek všech zvířat, která pomáhal vyhubit. Vždycky se pak probudil s úsměvem.

Všechno musí být perfektní Tohle je největší večer mého života. Díky, Áártemisi.

Na téhle konferenci hodně záviselo, a úvodní banket obvykle udával tón celému víkendu. Když se při banketu soudí něco zajímavého, členové o tom klábosí celé dny. Internet doslova bzučí.

A nic většího než úplně neznámý myslící druh už být nemůže. Extinkcionisté budou světoví.

A je načase. Upřímně řečeno, Extinkcionisté byli už trochu okoukaní. Členská základna upadá a poprvé od založení organizace nebyla konference úplně vyprodaná. Na začátku to bylo skvělé - existovalo tolik vzrušujících druhů, které bylo možno lovit a přibít na zeď. Ale teď si státy svá vzácná zvířata chrání, zvlášť ta velká. A subsaharské národy obzvlášť těžce nesou, když se v některé z jejich rezervací objeví skupina dobře vyzbrojených Extinkcionistů a začne střílet po slonech. Dokonce to došlo až tak daleko, že vládní úředníci odmítají úplatky. *Odmítají úplatky.*

A Extinkcionisté měli ještě jeden problém, ačkoli by to Kronski nikdy nepřipustil nahlas. Jeho upřímná nenávist vůči zvířecí říši přitahovala krvelačné šílence, kterým nešlo o nic jiného než si střelit do němé tváře. Filozofii organizace nebyli schopní vůbec pochopit. Člověk je král a zvířata mají právo žít jen tehdy, pokud nějak přispívají k pohodlí svých pánů. Zvíře, které není nijak užitečné, dýchá zbytečně cenný vzduch a mělo by se vyhladit.

Ale tenhle nový tvor všechno změní. Každý ji bude chtít vidět. Celý proces a popravu nafilmují, nechají pak film „uniknout" na internet a celý svět přiběhne za Damonem Kronským.

Rok dotací, myslel si Kronski. *Pak odejdu na odpočinek a budu si užívat bohatství.*

Pět miliónů. Tahle skřítka, nebo co to je, má desetkrát větší cenu. Stokrát větší.

Kronski se asi minutku natřásal před klimatizací a pak sáhl po obleku.

Fialový, říkal si. *Dnes budu císař.*

Z náhlého popudu si pak ještě vybral na horní po-

lici čapku s třapcem, vyrobenou z kůže tygra kaspického.

Když už jsme v tom Fezu, pomyslel si.

FoWLOVSKý TRYSKOVÝ LEŤOUn LEAR, 10 000 mEŤRŮ NAD GiBRALŤAREm

Desetiletý Artemis Fowl seděl v jednom z měkkých kožených sedadel letadla a snažil se uvolnit, jenže v zátylku mu sedělo napětí jako pevně utažený uzel.

Potřebuju masáž, pomyslel si. *Nebo bylinkový čaj.*

Artemis věděl velice dobře, co je příčinou toho napětí.

Prodal jsem tvora... osobu Extinkcionistům.

Ovšem Artemis byl dost chytrý na to, aby si vykonstruoval také ospravedlnění.

Její přátelé ji osvobodí. Skoro se jim povedlo převézt mě; Kronského převezou určitě. Ta skřítka, nebo co to bylo, je nejspíš už na zpáteční cestě tam, odkud přišla, s lemurem pod paží.

Byla to dost pochybná argumentace a Artemis se radši soustředil na Kronského.

S tím chlapem by se vážně mělo něco udělat.

Na vyklápěcím stolku před Artemisem tiše bzučel titanový Powerbook. Zapnul obrazovku a spustil svůj osobní internetový vyhledávač, který napsal jako školní program. Díky silné a ilegální anténě v nákladním prostoru letadla byl schopen zachytit rádiové, televizní a internetové signály prakticky z celého světa.

Organizace, jako jsou Extinkcionisté, stojí a padají se svou pověstí, pomyslel si. Byla by to docela zábava, zničit Kronského pověst prostřednictvím internetu.

Stačilo by jen provést malý průzkum a na některé známější společenské sítě umístit malé video.

O dvacet minut později mladší Artemis dokončoval svůj projekt, když se ve dveřích z kokpitu objevil Butler.

„Máte hlad?" zeptal se strážce. „V ledničce je hummus a udělal jsem jogurtové koktejly s medem."

Artemis vložil svůj videoprojekt na poslední webovou stránku.

„Ne, díky," zamumlal. „Nemám hlad."

„To vás nejspíš hryže svědomí," prohlásil bez obalu Butler a sáhl do ledničky. Jako krysa starou kost."

„Děkuju za to přirovnání, Butlere, ale co se stalo, stalo se."

„Museli jsme Kronskému nechávat tu zbraň?"

„Prosím tě. Já do svého hardwaru dávám dálkově ovládané destrukční nálože. Opravdu si myslíš, že takhle pokročilá rasa by si svou techniku nechránila? Nepřekvapilo by mě, kdyby se ta zbraň Kronskému v rukou roztekla. Musel jsem mu nechat nějaký cukříček."

„Ten tvor se ale asi nerozteče."

„Nech toho, Butlere. Udělal jsem obchod a tím to končí."

Butler si sedl proti němu. „Hmm. Takže vy se teď řídíte nějakým morálním kodexem? Zločinecká čest. Zajímavé. Tak co to pečete na tom počítači?"

Artemis si zamnul zatuhlé místo na zátylku. „Prosím tě, Butlere. Všechno to dělám pro otce. Víš dobře, že musím."

„Mám jednu otázku," roztrhl Butler plastový obal příboru „Přál by si váš otec, abyste to dělal takhle?"

Artemis neodpověděl, jen si dál mnul zátylek.

O pět minut později se Butler nad desetiletým chlapcem slitoval. „Napadlo mě, že bychom mohli obrátit letadlo a trochu těm divným tvorům pomoct. Letiště Fez Sais už je zase otevřené, takže tam můžeme být za dvě hodiny."

Artemis se zamračil. Bylo to tak správné, ale neměl to v plánu. Návrat do Fezu jeho otce nezachrání.

Butler složil papírový talířek napůl a uzavřel v něm zbytky jídla.

„Artemisi, rád bych to letadlo obrátil, a hodlám to udělat, pokud mi výslovně nepřikážete, že to dělat nemám. Stačí říct."

Artemis se díval, jak se jeho strážce vrací do kokpitu, ale neřekl nic.

MAROKO

Domaine des Hommes se hemžila limuzínami vykládajícími jednoho Extinkcionistu za druhým. Přijížděli z letiště a svou nenávist ke zvířatům dávali okázale najevo už svým oblečením. Kronski zahlédl dámu, která na sobě měla kozačky vysoké až po stehna, vyrobené z kůže kozorožce, nejspíš iberského. A taky tu byl starý Jeffrey Coontz-Meyers ve svém tvídovém saku ze zády z kůže zebry stepní. A komtesa Irina Kostovichová, která si chránila bílý krk před večerním chladem štolou z vlka japonského.

Kronski se usmíval a každého vřele vítal, většinou jménem. Každým rokem se objevovalo méně a méně nováčků, ale to se po dnešním procesu všechno změní. Zamířil k banketnímu sálu.

Sál samotný navrhoval Schiller-Haus z Mnichova a v podstatě to byla mohutná prefabrikovaná stavebnice, která dorazila v kontejnerech a němečtí specialisté ji postavili za necelé čtyři týdny. Skutečně neuvěřitelné. Byla to impozantní stavba, úřednějšího vzhledu než vilky, což bylo správné, protože uvnitř se odehrávaly vážné věci. Řádné procesy a pak exekuce.

Řádné procesy, pomyslel si Kronski a zahihňal se.

Hlavní vchod hlídali dva mohutní Maročané v oblecích. Kronski uvažoval o tom, že by je oblékl do kombinéz se znakem, ale pak mu to připadalo příliš jako z bondovky.

Já nejsem žádný Doktor No. Já jsem Doktor Ne-zvířatům.

Kronski prošel kolem hlídačů, chodbou s měkkými místními koberci a do vysokého banketního sálu, jehož střecha byla z trojitých skel. Hvězdy se zdály být tak blízko, jako by stačilo natáhnout ruku a chytit je.

Zařízení bylo vkusnou směsí klasického a moderního. Vkusnou až na popelníky z gorilích tlap na každém stole a na řádku kbelíků na chlazení šampaňského, které byly ze sloních nohou a stály ve stojanech u dveří do kuchyně. Kronski prošel dvojitými dveřmi, protáhl se kolem kuchyně z matné oceli až k mrazicí komoře na jejím konci.

To stvoření sedělo mezi dalšími třemi strážci. Drobná postavička byla přivázaná k plastové dětské židličce vypůjčené z dětského koutku v areálu. Byla zjevně rozzlobená, ale ve střehu. Její zbraň ležela na nerezovém tácu tak daleko, aby na ni nedosáhla.

Kdyby pohledy byly kulky, myslel si Kronski, *byl bych už provrtaný.* Uchopil malou zbraň a potěžkal ji v dlani.

Zamířil zbraní na mraženou šunku, která visela na řetězu, a stiskl drobnou spoušť. Neucítil žádný zpětný ráz, ani se viditelně nezablesklo, ale ze šunky se kouřilo, takže by se mohla okamžitě podávat.

Kronski zvedl brýle s fialovými skly, které nosil ve dne v noci, aby si byl jistý, že vidí správně.

„No tedy páni," prohlásil užasle. „Tomu říkám hračka."

Dupnul na kovovou podlahu, až celá komora zaduněla.

„Tentokrát se nepodtuneluješ," prohlásil. „Ne jako na suku. Mluvíš anglicky, tvore? Víš, co ti říkám?"

Stvoření obrátilo oči v sloup.

Odpověděla bych ti, říkal její výraz, *ale mám zalepenou pusu.*

„A víš dobře proč," řekl Kronski, jako by ta věta zazněla nahlas. „Všichni známe ty tvoje hypnotické triky. A neviditelnost." Štípl ji do tváře jako roztomilé děcko. „Tvoje kůže je skoro jako lidská. Co jsi zač? Skřítek, je to tak?"

Další oči v sloup.

Kdyby obracení očí v sloup bylo sport, tak tahle by vyhrála zlatou, pomyslel si doktor. *No, možná stříbrnou, za mojí exmanželkou, která je na obracení očí taky přeborník,*

Kronski se obrátil k hlídačům.

„Pohnula se?" zeptal se.

Muži zavrtěli hlavami. Byla to hloupá otázka. Jak by se mohla pohnout?

„Výborně. Dobře. Všechno jde podle mého plánu." Pak Kronski sám obrátil oči v sloup. „Slyšíte mě? Všechno jde podle mého plánu. Celý Doktor No. Měl bych si pořídit nějaké ty kovové ruce. Co myslíte, pánové?"

„Kovové ruce?" opakoval nejnovější ze strážných, který ještě nebyl zvyklý na Kronského žvanění. Ostatní dva věděli, že mnoho z doktorových otázek je rétorických, zvlášť pokud se týkají Andrewa Lloyda Webera nebo Jamese Bonda.

Kronski nováčka ignoroval. Na okamžik položil prst na stisknuté rty, aby naznačil, jak důležité je to, co se teď chystá říct, a pak se zhluboka hvízdavě nadechl nosem.

„Takže pánové. Posloucháte mě všichni? Tenhle večer je strašně důležitý. Závisí na něm budoucnost celé organizace. Všechno musí být naprosto perfektní. Ne-

spouštějte ze zajatkyně oči, neodstraňujte jí pouta ani roubík. Nikdo ji nesmí vidět dřív, než začne proces. Zaplatil jsem pět miliónů v diamantech za právo efektního odhalení, takže sem nesmí nikdo kromě mě. Jasné?"

Tohle nebyla řečnická otázka, i když tomu novému chvilku trvalo, než si to uvědomil, takže své Jasné, pane," vyhrkl o zlomek vteřiny později než druzí dva.

Jestli se něco stane, tak posledním vaším dnešním úkolem bude kopat hroby," dodal Kronski a mrknul na nového strážce. „A víte, co se říká: poslední přišel, první odešel."

Atmosféra na banketu byla trochu podrážděná - než přišlo jídlo. Extinkcionisté byli hodně vybíraví. Někteří nenáviděli zvířata tolik, že byli vegetariáni, což poněkud omezovalo menu. Tenhle rok se ale Kronskému povedlo ulovit šéfkuchaře z vegetariánské restaurace z Edinburghu, který uměl takové věci s cuketami, že i otrlí masorádi by zaplakali.

Začali jemnou polévkou z rajčat a paprik v krunýřích želvích mláďat. Pak přišla lehká směs grilované zeleniny v těstíčku s řeckým jogurtem, podávaným v miskách z opičí lebky. Všechno *to* bylo velice chutné a díky vínu začínali hosté roztávat.

Kronski měl žaludek tak sevřený nervozitou, že nedokázal pozřít ani sousto, což bylo u něj krajně nezvyklé. Takhle mu nebylo od toho úplně prvního banketu před lety v Austinu.

Stojím nápřahu velikosti. Brzo se moje jméno bude vyslovovat jedním dechem se jmény Bobbyjo Haggard a Jo Bobby Saggart. Velcí evangelisté Extinkcionistů. Damon Kronski, muž, který' zachránil svět.

Tenhle banket bude největší, jaký se kdy konal, a to díky dvěma věcem.

Předkrmu a procesu.

Předkrm potěší všechny, ať už maso jedí, nebo ne. Vegetariáni si ho sice nebudou moci dát, ale aspoň ocení, jaké vynalézavosti a umu bylo k jeho přípravě potřeba.

Kronski ťukl na malý gong, který měl postavený na stole u svého místa, a vstal, aby jídlo představil, jak bylo zvykem.

„Dámy a pánové," začal, „povím vám příběh jednoho vyhynutí. V červenci 1889 profesor D. S. Jordán navštívil Twin Lakes v Coloradu a v roce 1891 publikoval své objevy v Bulletinu Rybářské komise Spojených států. Objevil něco, co prohlásil za nový druh pstruha, a nazval ho *pstruh mordýřovitý žlutoploutvý*. Ve své zprávě Jordán popsal tuto rybu jako stříbřitě olivovou s širokým citrónově žlutým pruhem na bocích, spodními ploutvemi jasně zlatožluté barvy a s tmavočerveným pruhem po obou stranách krku, odtud také dostal svoje jméno. Až do roku 1903 se žlutoploutví mordýři vyskytovali ve Twin Lakes. Tento druh vymřel brzo potom, co byli do Twin Lakes vysazeni pstruzi duhoví. Jiní pstruzi se s pstruhy duhovými zkřížili, ale žlutoploutví rychle vymizeli a jsou dnes úplně vyhynuli."

Nikdo neplakal. Naopak, při slově vyhynuli se tu a tam ozval potlesk.

Kronski zvedl ruku. „Ne, ne. To není důvod k radosti. Říká se, že žlutoploutvý mordýř byl výborná ryba, s obzvlášť sladkou chutí. Je škoda, že ho nikdy neochutnáme." Udělal dramatickou pauzu. „Nebo snad ano?"

Na konci místnosti se odsunula falešná stěna a za ní se objevil červený sametový závěs. Kronski velmi obřadně vytáhl ze saka dálkové ovládání a oponu rozhrnul; rozlétla se s hladkým zašustěním. Za ním stál veliký servírovací vozík a na něm něco, co nejvíc ze všeho připo-

mínalo miniaturní ledovec. Byl stříbrný a kouřilo se zněj.

Hosté zaujatě natahovali krky.

„Co když před více než sto lety přišel do oblasti Twin Lakes náhlý prudký mráz."

Mezi hosty to zašumělo.

Ne.

To přece ne.

To není možné.

„Co když kus takto zmrzlého jezera strhl sesuv půdy hluboko do jedné nezmapované trhliny a co když se tam díky velmi studeným proudům led udržel v pevném stavu."

To by znamenalo...

V tom kusu ledu...

„Co když se ten kus ledu dostal na povrch zemský před pouhými šesti týdny na pozemcích mého velmi . dobrého přítele Tommyho Kirkenhazarda. Jednoho z našich věrných členů."

Tommy vstal, uklonil se a zamával svým šedým texaským stetsonem. Ústa se sice usmívala, ale pohledem Kronského probodával. Celému sálu bylo jasné, že ti dva se nemají rádi.

„Pak by bylo možné - neuvěřitelně nákladné a obtížné, ale možné - dopravit ten kus ledu sem. Kus ledu, který obsahuje slušné hejno pstruhů mordýřovitých žlutoploutvých." Kronski se nadechl, aby dal ostatním příležitost tuto informaci strávit. „Pak bychom my, milí přátelé, mohli být první lidé za sto let, kteří budou jíst mordýře žlutoploutvého."

Při té představě se začaly sbíhat sliny i některým vegetariánům.

„Dívejte se, Extinkcionisté! Sledujte a žasněte!"

Kronski luskl prsty a asi deset kuchařů přivezlo těž-

kopádný vozík do středu banketního sálu, kde ho postavili na ocelovou mřížku. Kuchaři si pak svlékli uniformy a pod nimi se objevily opičí kostýmy.

Nepřehnal jsem to s těmi opicemi? uvažoval Kronski. *Není to moc jako na Broadwayi?*

Když se ale rozhlédli po svých hostech, viděl, že jsou i nadále plně zaujati.

Kuchaři byli ve skutečnosti trénovaní cirkusoví akrobati z jedné z odnoží Cirque du Soleil, toho času na turné po Severní Africe. Neměli vůbec nic proti tomu udělat si v rozvrhu pár dní pauzu na soukromou show pro Extinkcionisty.

Vyšplhali po mohutném bloku ledu. Zajistili se lany, mačkami a kotvami a začali horu ledu likvidovat řetězovými pilami, planoucími meči a plamenomety, které jako by vyčarovali ze vzduchu.

Bylo to velkolepé přestavení. Hosty zasypávaly spršky ledu a hluk strojů byl ohlušující. Za chvilku se už v modrém závoji ledu začalo objevovat hejno pstruhů. Měli vytřeštěné oči a zdálo se, že se právě chtěli obrátit, když je zasáhl mráz.

To je ono, myslel si Kronski. *Neměli o ničem ani tušení Úžasné.*

Akrobati začali vyřezávat jednotlivé ryby v ledových cihlách a každou z nich podali dolů jednomu z tuctu opravdových kuchařů, kteří vstoupili z postranních dveří a přivezli si plynové vařiče. Každou ledovou cihlu nejdřív vložili do nahřátého cedníku, aby se z ní odpařil led, pak z ryby zručně nařezali filátka a ty opekli na olivovém oleji s nahrubo krájenou zeleninou a drceným stroužkem česneku.

Pro vegetariány tu bylo rizoto s houbami a šampaňským, ačkoli Kronski neočekával, že by o něj bylo mnoho zájemců. I ti, co maso nejedí, si kus ryby vezmou, už proto, aby do ní mohli zabodnout vidličku.

Jídlo mělo veliký úspěch a halou se neslo spokojené klábosení.

Kronski do sebe i přes svou nervozitu dokázal dostat půlku filátka.

Výborné. Lahůdka.

Všichni si myslí, že tohle byl vrchol večera, pomyslel si. *To ještě nic neviděli.*

Po kávě, když si Extinkcionisté povolovali šerpy v pase nebo otáčeli tlusté doutníky, aby rovnoměrně hořely, dal Kronski svému personálu příkaz, aby připravil soudní síň.

Zareagovali s rychlostí a obratností týmu v depu Formule jedna, a nebylo divu, když jim to už tři měsíce vtloukal do hlavy. Doslova. Dělníci se vrhli na kovovou mříž, kde roztálý led šplouchal jako rozčeřený bazén a na hladině plulo několik zapomenutých pstruhů. Tuto část podlahy zakryli a odhalili jinou jámu. Ta byla kovová a nesla ožehnuté stopy plamenů.

Doprostřed sálu přivezli dvě pódia a lavici obžalovaných a umístili je tam, kde předtím stál vozík s ledem. Otáčivé vršky pódií byly řízené počítačem, a na lavici obžalovaných stála klec. Co bylo v ní, to zakrýval přehoz z leopardí kůže.

Hovor hostů pomalu utichal. Všichni se zatajeným dechem čekali na velké odhalení. Na tenhle okamžik se všichni těšili. Milionáři a miliardáři zaplatili obrovské peníze za těchhle pár chvil svrchované moci, kdy drželi v rukou osud celého druhu. Kdy mohli ukázat zbytku planety, kdo tu je pánem. Hosté si nevšimli asi deseti střelců, kteří se diskrétně objevili na horní terase pro případ, že by ten tvor během procesu předvedl nějaké nové magické schopnosti. Na podzemní záchranu velká naděje nebyla, protože celá hala stála na základech z železných prutů a betonu.

Kronski využíval příležitosti na maximum. Pomalu se zvedl ze židle a kolébal se ke stupínku pro žalobce.

Spojil před sebou špičky prstů, aby zvýšil napětí, a pak začal.

„Každý rok soudíme jedno vzácné zvíře."

Z publika se ozvalo několikeré zahalekání, které Kronski dobromyslně ztišil mávnutím ruky.

Je to skutečný proces, kde hostitel je žalobcem a jeden šťastný z vás se může stát obhájcem. Je to jednoduché. Když dokážete přesvědčit porotu složenou ze svých nepředpojatých kolegů..."

Další halekání.

„...že ten tvor v kleci je prospěšný pro existenci lidí na této planetě, pak zvíře osvobodíme. Věřte nebo ne, jednou se to stalo, v roce 1983- To jsem u toho ještě nebyl, ale ujišťovali mě, že se to opravdu stalo. Pokud kolegové obhájce nebudou přesvědčeni o užitečnosti zvířete, stisknu tohle tlačítko." V té chvíli Kronského cibulovité prsty zlehka pohladily velké červené tlačítko na dálkovém ovládání. „Zvíře vypadne ze své klece do jámy a prolétne laserovým paprskem, který zažehne plynové plamenomety. Voilá: okamžitá kremace. Dovolte, abych vám to ukázal. Mějte se mnou trpělivost, jáma je nová. Testoval jsem ji celý týden."

Kývl na jednoho člena svého personálu, který ocelovým hákem zvedl kus mříže. Kronski pak vzal z mísy s ovocem meloun a hodil ho do jámy. Ozvalo se pípnutí následované výbuchem modrobílých plamenů z trysek vestavěných ve stěnách jámy. Z melounu zbyl černý škvarek.

Tahle ukázka vyvolala uznalý potlesk, ale ne všem se Kronského předvádění líbilo.

Jeffrey Coontz-Meyers si přiložil dlaně k ústům. „No tak, Damone. Co tu dneska máme? Doufám, že ne zas opici. Každý rok je to opice."

Kronského obvykle podobné rušení dráždilo, dnes večer ale ne. Všechno popichování, jakkoli vtipné, dnes lidem vymizí z paměti v okamžiku, kdy se ta opona odhrne.

„Ne, Jeffrey, není to opice. Co když..."

Jeffrey Coontz-Meyers hlasitě, nespokojeně zasténal „Prosím tě, už žádné *co když*. U těch ryb jsme si jich užili asi deset. Ukaž nám sakra to zvíře."

Kronski se uklonil. Jak si přeješ."

Stiskl tlačítko na dálkovém ovládání a od stropu se snesla velká obrazovka přes celou zadní stěnu. Další tlačítko, a závěs zakrývající tvora v kleci plynule sjel ke straně.

Objevila se Myrta, přivázaná k dětské židličce. Oči jí zuřivě jezdily ze strany na stranu.

První reakce byla nechápavá.

Je to malá holka?

Vždyť je to dítě.

To se Kronski zbláznil? Věděl jsem, že si sám pro sebe zpívá, ale tohle?

Pak se Extinkcionisté zadívali na obrazovku, kde běžel přenos z kamery namontované na kleci.

Panebože. Ty uši. Koukněte na ty uši.

To není člověk.

Co je to? Co to je?

Tommy Kirkenhazard vstal. „Doufám, že to není podfuk, Damone. Protože jinak tě budeme lynčovat."

„Řeknu ti dvě věci," odpověděl tiše Kronski. „Zaprvé, podvod to není. Objevil jsem neznámý druh - mimochodem, myslím, že je to skřítek. A zadruhé, i kdyby to podvod byl, tak ty bys nikoho nelynčoval, Kirkenhazarde. Moji lidé by tě sejmuli dřív, než bys stačil zamávat tím svým směšným kloboukem a *zarvat jipíí."*

Občas je dobře, když lidem přeběhne mráz po zádech. Připomene jim to, kdo má v rukou moc.

„Samozřejmě ten skepticismus chápu, dokonce vítám. Ale abych vás uklidnil, potřebuju dobrovolníka z publika. Co třeba ty, Tommy? Troufneš si?"

Tommy Kirkenhazard do sebe hodil půl sklenice whisky, aby si dodal odvahu, a pak vykročil ke kleci.

Dobrý výkon, Tommy, myslel si Kronski. Skoro jako bychom si tenhle malý konflikt nedomluvili předem, aby mi dodal na důvěryhodnosti.

Kirkenhazard došel k Myrtě tak blízko, jak si troufal, pak pomalu natáhl ruku a zatahal ji za ucho.

„Proboha, to není podfuk. Ona je opravdická." Couvl a tvář se mu rozzářila, když si uvědomil, co to znamená. „Máme tady skřítka."

Kirkenhazard se hnal ke Kronského stupínku, třásl mu rukou a plácal ho po zádech.

A můj největší kritik obrátil. Zbytek už půjde za nim jako ovce. Užitečná zvířata, takové ovce.

Kronski si tiše pogratuloval.

Já budu skřítka žalovat, jak je tradicí," oznámil Kronski davu. „Ale kdo ho bude hájit? Který nešťastník si vytáhne černou kuličku? Kdo to bude?"

Kronski kývl na vrchního.

„Doneste sáček."

Jako mnoho starých organizací se i Extinkcionisté řídili tradicemi, a jedna z nich zněla, že zvíře, které je souzeno, může hájit kterýkoli ze shromážděných členů, a pokud se nikdo dobrovolně nepřihlásí, vybere se některý z nich losem. Sáček bílých kuliček a mezi nimi jedna černá. Něco jako krátká slámka.

„Sáček nebude potřeba," ozval se nějaký hlas. „Toho tvora budu hájit já."

Všichni se otočili, aby viděli, kdo to řekl. Byl to štíhlý mladík s bradkou a pronikavýma modrýma očima. Na očích měl zabarvené brýle a na sobě lehký plátěný oblek.

Kronski si ho všiml už dřív, ale nedokázal k jeho tváři přiřadit jméno, což ho znepokojovalo.

„A vy jste kdo?" zeptal se a otočil laptop tak, aby vestavěná kamera mířila na cizince.

Mladík se usmál. „Co kdybychom dali vašemu identifikačnímu softwaru chvilku na to, aby vám pošeptal odpověď?"

Kronski stiskl Enter, počítač zachytil obraz a za pět vteřin už vylovil z extinkcionistických archivů údaje o tomto členovi.

Malacky Pasteur. Mladý francouzsko-irský dědic rozsáhlé sítě jatek. Věnoval do extinkcionistických fondů velkou dotaci. Jeho první konference. Jako všichni přítomní byl i Pasteur důkladně prověřen, než bylo vydáno pozvání. Cenný přírůstek.

Kronski byl zdvořilost sama.

„Pane Pasteure, s potěšením vás vítáme v Maroku. Ale povězte mi, proč si přejete to stvoření hájit? Jeho osud je téměř jistě zpečetěný."

Mladý muž rázně došel ke stupínku. „Mám rád výzvy. Je to dobré mentální cvičení."

„Hájit havěť je cvičení?

„Obzvlášť havěť," odsekl Pasteur a otevřel svůj laptop. „Není nic těžkého hájit servilní užitečné zvíře, jako je třeba obyčejná kráva. Ale tohle? To bude tvrdá bitva."

„Škoda, padnout v bitvě v tak mladém věku," kousl se Kronski do rtu v předstíraném soucitu.

Pasteur zabubnoval prsty o pódium. „Vždycky se mi líbil váš styl, doktore Kronski. Vaše oddanost ideálům extinkcionismu. Celé roky sleduji vaši kariéru, vlastně už jako chlapec v Dublinu. V poslední době mám ale pocit, že organizace ztratila směr, a nejsem jediný, kdo tenhle dojem má."

Kronski zaťal zuby. Takhle je to tedy. Nepokrytý útok na jeho vůdčí postavení.

„Dejte si pozor, co říkáte, Pasteure. Pohybujete se na nebezpečné půdě."

Pasteur se podíval na podlahu pod sebou, kde v zakryté jámě dosud šplouchala ledová voda. „Chcete říct, že bych taky mohl spát tam dole s těmi rybami? Zabil byste mě, doktore? Pouhého chlapce? To bývám myslím na důvěryhodnosti nepřidalo."

On má pravdu, zuřil Kronski. *Nemůžu ho zabít; musím vyhrát ten proces.*

Doktor se přinutil k úsměvu. Já nezabíjím lidi," řekl. Jen zvířata. Jako to zvíře v téhle kleci."

Kronského příznivci zatleskali; bylo jich hodně, ale mnoho bylo i těch, kdo mlčeli.

Byla to chyba pořádat to tady, uvědomil si Kronski. *Je to moc odlehlé. Soukromé tryskáče tu nemají kde přistávat. Příští rok najdu nějaké místo v Evropě. Oznámím přesun hned, jak rozdrtím tohle štěně.*

„Dovolte mi vysvětlit pravidla," prohlásil Kronski a přitom si myslel: *když budu vysvětlovat pravidla, budu mít z psychologického hlediska navrch.*

„Není třeba," odmítl to rázně Pasteur. „Četl jsem několik zápisů. Nejdřív pronese svou řeč žalobce, potom obhájce. Několik minut živé debaty a pak každý stůl hlasuje. Je to prosté. Můžeme se do toho dát, doktore? Nikdo tady nemá rád plýtvání svým časem."

To bylo chytré, chlapče. Postavit se na stejnou stranu jako porota. Jenže já tyhle lidi znám a vím, že by nikdy neosvobodili zvíře, ať je jak chce hezké.

„Tak dobře. Začneme." Otevřel si na displeji dokument. Úvodní prohlášení. Kronski ho znal nazpaměť, bylo ale příjemné vědět, že ho má snadno k dispozici.

„Lidé říkají, že my Extinkcionisté nenávidíme zvíře-

ta," začal. „Ale to není pravda. Nemáme proč nenávidět ubohá tupá zvířata, my spíš milujeme lidi. Milujeme lidi a uděláme cokoliv, abychom my jako rasa přežili tak dlouho, jak jen lze. Tato planeta má omezené zdroje a já tvrdím, že bychom si je měli ponechat pro sebe. Proč by měli lidé hladovět, když hloupá zvířata tloustnou? Proč by měli lidé mrznout, když zvířatům je v jejich kožichách teplíčko?"

Malachy Pasteur vydal zvuk, který byl něco mezi zakašláním a uchechtnutím. „Doktore Kronski, tuhle řeč jsem už četl v několika verzích. Vypadá to, že stejné zjednodušené argumenty používáte rok co rok. Mohli bychom se prosím soustředit na tvora, kterého tu před sebou máme dnes?"

Mezi hosty proběhla vlna chichotu a Kronski měl co dělat, aby nevyletěl. Vypadalo to, že ho čeká boj. Tak tedy dobře.

„Ohromně zábavné, chlapče. Chtěl jsem vás šetřit, ale jak si přejete. Tak to teď vezmeme bez rukaviček."

„To moc rádi slyšíme."

My? My? Pasteur obrací Extinkcionisty na svou stranu, aniž by to sami věděli.

Kronski v sobě posbíral všechno charisma do poslední kapky. Vzpomněl si na své mládí, na dlouhé letní dny, kdy sledoval, jak jeho otec plamennými projevy uchvacuje davy v plátěném stanu.

Pozvedl paže do výšky a prohnul prsty, až se šlachy napnuly.

„Tohle není naším cílem," zahřímal. „Necestovali jsme až sem kvůli nějakému malichernému slovnímu souboji. Tohle je posláním Extinkcionistů." Ukázal ztuhlým ukazovákem na Myrtu. „Zbavovat naši planetu tvorů, jako je tenhle."

Kronski se úkosem podíval na Pasteura, který si dla-

ní podpíral bradu a sledoval ho s pobaveným výrazem. Standardní chování oponenta.

„Máme tady nový druh, přátelé. Nebezpečný druh. Umí se stát neviditelnou, umí hypnotizovat řečí. A byla ozbrojená."

A Kronski vytáhl z kapsy Myrtino neutrino. Odpovědí mu bylo sborové óóó.

„Chce snad někdo z nás žít v budoucnosti, ve které nám tohle může kdykoli mířit do tváře? Chceme to? Odpověď je myslím jasná - ne. Nebudu předstírat, že tenhle exemplář je poslední svého druhu. Jsem si jistý, že všude kolem nás existují tisíce takových skřítků, nebo mimozemšťanů, nebo co to je. Ale znamená to snad, že bychom se před nimi měli plazit a tohohle malého tvora osvobodit? Já říkám ne. Já říkám, dejme jim lekci. Popravme jednoho a ostatní budou vědět, že to myslíme vážně. Vlády světa námi dnes pohrdají, ale zítra nám budou bušit na dveře a prosit o radu." Chvíle na velký závěr. Jsme Extinkcionisté a náš čas je teď!"

Byla to dobrá řeč a vyvolávala jednu vlnu potlesku za druhou, které Pasteur přečkal se stále stejným pobaveným výrazem.

Kronski se při aplausu vlnil v ramenou jako vítězný boxer. Pak kývl k protějšímu stupínku.

Je řada na vás, chlapče."

Pasteur se narovnal a odkašlal si...

...Artemis se narovnal a odkašlal si. Falešná bradka, kterou měl přilepenou na bradě, ho příšerně svědila, ale on odolával touze se podrbat. Před objektivním publikem by Kronského argumenty rozmetal během pěti vteřin, ale tohle nebylo objektivní publikum, a dokonce ani duševně zdravé. Tihle lidé byli krvelační, blazeovaní miliardáři, kteří si za svoje peníze kupovali nezákonné

vzrušení. Vražda byla jen další služba, která se dala koupit. S tímhle davem bude muset zacházet opatrně. Zahrát na správnou strunu. Ze všeho nejdřív jim musí ukázat, že je jedním z nich.

„Když jsem byl malý a moje rodina jezdila na zimu do jižní Afriky, dědeček mi vyprávěl o dobách, kdy měli lidé správný přístup ke zvířatům. Zabíjíme je, když se nám to hodí, říkal mi. Když to poslouží našim cílům. A tohle bývalo krédo Extinkcionistů. Druh nebyl chráněný, pokud jsme z jeho přežití neměli nějaký prospěch my lidé. Zabíjíme, když nám to prospěje. Pokud nějaké zvíře čerpá zdroje planety a nepřispívá přitom k našemu zdraví, bezpečí a pohodlí, odstraníme ho. Prosté a jednoduché. To byl ideál, za který stálo za to bojovat. Ale tohle..."

Artemis ukázal na jámu pod svýma nohama a na Myrtu v kleci. „Tohle je cirkus. Tohle je urážka památky našich předků, kteří věnovali svůj čas a zlato myšlence Extinkcionistů."

Artemis tvrdě pracoval na očních kontaktech, snažil se pohlédnout do očí co největšímu množství lidí v publiku. U každého se na okamžik pozdržel.

„Od tohoto tvora máme příležitost se učit. Je naší povinností vůči našim předkům zjistit, zda může něčím přispět do našich pokladnic. Jestli to skutečně je skřítek, kdo ví, jakou magii má k dispozici. Magii, která může být naše. Když zabijeme tohohle skřítka, nikdy se nedozvíme, jaké nepředstavitelné bohatství zemře s ním.'"

Artemis se uklonil. Řekl, co říct chtěl. Věděl, že na to, aby se krvelační Extinkcionisté nechali zviklat, to stačit nebude, ale možná by mohl Kronski přestat být tak moc sebejistý.

Doktor mával rukama dřív, než stačil Artemisův hlas doznít.

„Kolikrát ještě budeme muset poslouchat tyhle argumenty?" žasl. „Pan Pasteur mě obviňuje z toho, že se opakuji, a on sám opakuje obnošené argumenty, které jsme museli vyslechnout od každého obhájce." Kronski si v předstírané hrůze poklepal na rty. „Áách, nezabíjejme toho tvora, protože to může být zdroj veškeré naší moci a bohatství. Vzpomínám si, jak jsem vyhodil celé jmění za mořského šneka, který měl údajně léčit artritidu. Dostal jsem jen trochu hodně drahého slizu. To je všechno kdyby."

„Ale tenhle tvor je magický," namítal Artemis a uhodil do stupínku pěstí. „Všichni jsme slyšeli, že umí být neviditelná. Dokonce i teď má zalepenou pusu, aby nás nemohla hypnotizovat. Představte si moc, kterou by nám to přineslo, kdybychom dokázali odkrýt tajemství těchto darů. Když nic jiného, byli bychom pak lépe připraveni vypořádat se s dalšími takovými, jako je ona."

Kronského hlavní problém byl, že s většinou argumentů svého oponenta souhlasil. Dávalo to smysl, ušetřit tohle stvoření a dostat z něj jeho tajemství, jenže on si nemohl dovolit tenhle spor prohrát. To by se totiž mohl rovnou rozloučit s vůdčím postavením.

„Snažili jsme se ji vyslýchat. Naši nejlepší lidé to zkusili a neřekla nám nic."

„Ono je dost těžké mluvit se zalepenou pusou," poznamenal suše Artemis.

Kronski se narovnal do plné výšky a trochu snížil tón hlasu, aby byl působivější. „Lidská rasa stojí před smrtelně nebezpečným nepřítelem a vy se s ním chcete mazlit. Takhle to Extinkcionisté nedělají. Když je nějaká hrozba, odstraníme ji. Tak to vždycky bylo."

Na to publikum odpovědělo bouřlivým křikem. Krvežíznivost vždycky trumfne logiku. Několik členů vyskočilo a hulákalo. Dohadování už měli dost, chtěli akci.

Kronského tvář vítězně zářila.

Myslí si, že je po všem, říkal si Artemis. *Chudák.* A pak ještě: *Ty vousy strašně svědí.*

Klidně čekal, až se řev uklidní, a pak vyšel před stupínek.

„Doufal jsem, že vás tohohle ušetřím, doktore," řekl. „Protože si vás tolik vážím."

Kronski se našpulil „Čeho že mě ušetříte, pane Pasteure?"

„Vy dobře víte. Já myslím, že jste všechny balamutil už dost dlouho."

Kronského tím ani v nejmenším nevyvedl z míry. Ten kluk je poražený a všechno ostatní jsou jen otravné řečičky. Ale jen ať si Pasteur sám vykopá jámu.

„A jakpak jsem je balamutil?"

„Určitě chcete, abych pokračoval?"

Kronskému se oči blýskly v úsměvu. „Ale docela určitě."

Jak si přejete," pokrčil rameny Artemis a přistoupil k lavici obžalovaných. „Tenhle tvor nebyl náš původní obžalovaný. Až do včerejška jsme měli lemura. Není to tak docela opice, pane Coontz-Meyersi, ale skoro. Říkám, že jsme měli lemura, skutečnost je ale taková, že jsme skoro měli lemura. Při předávce zmizel. A pak, a to je důležité, pak nám stejný chlapec, který nám skoro prodal lemura, prodal tohohle tvora, nepochybně zaplaceného z fondů Extinkcionistů. Myslí si ještě někdo další, že to je trochu divné? Já ano. Ten kluk si nechá lemura a prodá nám údajného skřítka."

Kronski už nebyl tak sebejistý. Tenhle Pasteur toho nějak moc ví.

„Údajného skřítka?"

„Správně. Údajného. Máme na to jen vaše slovo, a samozřejmě slovo pana Kirkenhazarda, který je zjevně váš

nejhorší nepřítel. Ale můžu vás ujistit, že tuhle šarádu vám nikdo nespolkl."

„Tak toho tvora prozkoumejte sám," vyhrkl Kronski, aby odvedl pozornost od té věci s Kirkenhazardem. „Není nic jednoduššího."

„Děkuji, doktore," řekl Artemis. „Myslím, že to udělám."

Artemis přistoupil ke kleci. Teď přicházela ošemetná část vyžadující jistou ruku a koordinaci. Úkoly tohohle typu obvykle přenechával Butlerovi.

Kapsa se mu zlehka nadouvala několika lepicími obvazy z neokůže, které vzal ze Slámový lékárničky. Strážným řekl, že jsou to nikotinové náplasti, a tak mu dovolili vzít je s sebou na banket. Lepicí vrstva obvazů se aktivovala při doteku s pokožkou a pevně přilnuly k jakémukoli tvaru povrchu, na který se přiložily; získaly přitom texturu a barvu okolní pleti.

Artemisovy prsty se přiblížily ke kapse, ale ještě nebyla ta vhodná doba na to sáhnout po obvazu. Přilepil by se prostě na jeho vlastní ruku. Místo toho hmátl do druhé kapsy po mobilním telefonu, který ukradl z bentleye v Rathdown Parku.

„Tenhle telefon je pro mě velice cenný," řekl Extinkcionistům. Je trochu mohutnější než jiné telefony, ale to je proto, že jsem do něj léta instaloval další přídavky. Je to úžasná věc. Můžu sledovat televizi, dívat se na filmy, zkontrolovat akcie, zkrátka všechny tyhle standardní věci. Ale mám tu taky rentgenovou kameru a displej. Vteřinku, prosím." Artemis stiskl několik tlačítek a přes bluetooth připojil telefon k laptopům a odsud odeslal obraz na velkou obrazovku.

„Tak, tady to máme," řekl Artemis a přejel telefonem před vlastní rukou. Na obrazovce se objevila tmavá struktura kůstek zápěstních, záprstních a článků prstů

a kolem nich světlá pěna svalů. „Vidíte celkem jasně kosti mojí ruky. Máte tady velice dobrý projekční systém, pane doktore. Gratuluji."

Kronského úsměv byla stejně neupřímný jako ta gratulace. „Chcete říct něco konkrétního, Pasteure, nebo nám jen předvádíte, jak jste chytrý?"

„Ale jistěže chci říct něco konkrétního, doktore. A to fakt, že nebýt toho širokého čela a špičatých uší, vypadal by tenhle tvor až pozoruhodně jako malá holčička."

Kronski se ušklíbl. Jenže smůla, jsou tu ty uši a čelo. Nebýt jich, byl by to argument."

„Přesně tak," kývl Artemis a přejel telefonem před Myrtinou tváří. Na obrazovce přehrál krátkou filmovou smyčku, kterou si zkonstruoval v raketoplánu. Myrtina lebka na ní měla tmavé husté skvrny na spáncích a uších.

„Implantáty," prohlásil Artemis. „Prokazatelně výsledek operace. Tenhle skřítek je chytrý podvod. Pokusil jste se nás napálit, Kronski."

Kronski se sice snažil to popřít, ale dav řval tak, že ho vůbec nebylo slyšet. Extinkcionisté vyskočili a hulákali pohoršením nad takovým odporným podfukem.

„Lhal jsi mi, Damone," hulákal Tommy Kirkenhazard a znělo to skoro zděšeně. „Mně!"

„Hoďte do té jámy jeho," volala komtesa Irina Kostovichová a tvář měla tak divokou jako jeden z těch japonských vlků na jejích ramenou. „Vyhubte Kronského. Zaslouží si to za to, že nás sem přivlekl."

Kronski zesílil svůj mikrofon. „To je směšné. Jestli někdo podvedl vás, podvedl i mě. Ne! Já tomu nevěřím. Tenhle kluk, ten Pasteur, lže. Můj skřítek je pravý. Jen mi dejte šanci to dokázat!"

Já jsem ještě neskončil, doktore," křikl Artemis a odvážně přikročil k lavici obžalovaných. V obou rukou držel čtverec neokůže, který schoval v dlani během toho

zmatku. Cítil na pokožce jehličky tepla, jak se lepicí vrstva aktivovala. Musí jednat rychle, nebo z plánu zbudou jen dva tělové čtverečky na jeho dlaních.

„Ty uši se mi nelíbí. A váš přítel pan Kirkenhazard s nimi jednal ohromně opatrně."

Artemis stiskl jednu náplast přibližně do kuželovité-ho tvaru, až se obě lepicí vrstvy spojily. Druhou ruku prostrčil mezi mřížemi a okázale tahal za špičku, zatímco ve skutečnosti tiskl druhý obvaz na Myrtino ucho. Přikryl celou špičku a většinu boltce.

Jde to dolů," funěl, ale dával si přitom pozor, aby předloktím zakrýval výhled kameře v kleci. „Mám to."

O pár vteřin později byl obvaz suchý a jedno Myrtino ucho úplně zakryté. Artemis se jí podíval do očí a mrknul.

Hraj se mnou, říkalo to mrknutí. *Dostanu tě z toho.*

Přinejmenším Artemis doufal, že to mrknutí říká tohle, a ne něco jako *Co takhle potom ještě nějakou tu pusu?*

Tak zase do práce.

Je falešné," zvolal Artemis a zvedl do výšky zmačkanou tělovou náplast. „Zůstalo mi v ruce."

Myrta poslušně nastavila profil na kameru. Žádné špičaté ucho už neměla.

Hlavní reakcí Extinkcionistů byla zuřivost.

Kronski je všechny podvedl, nebo ještě hůř, nechal se napálit malým klukem.

Artemis držel v ruce údajné falešné ucho a tiskl ho, jako by škrtil jedovatého hada.

„A tenhle muž nás má vést? Prokázal doktor Kronski v tomhle případě zdravý úsudek?"

Artemis hodil „ucho" na zem. „A údajně nás to stvoření může všechny hypnotizovat. Spíš myslím, že má pusu zalepenou proto, aby nemohla mluvit."

Jedním prudkým pohybem strhl Myrtě z úst pásku. Bolestně sebou škubla a probodla Artemise pohledem, vzápětí se ale už rozplývala v slzách. Roli lidské oběti hrála dokonale.

Já jsem to nechtěla udělat," vzlykala.

„Co udělat?" pobízel Artemis.

„Doktor Kronski mě vzal ze sirotčince."

Artemis zvedl obočí. Ze sirotčince? Myrta improvizuje.

„Řekl mi, že když si dám udělat ty implantáty, že budu moct žít v Americe. Po té operaci jsem si to rozmyslela, ale doktor mě nechtěl pustit."

„Ze sirotčince," opakoval Artemis. „Tak tohle už je skoro neuvěřitelné."

Myrta sklopila hlavu. „Hrozil mi, že mě zabije, když to někomu řeknu."

Artemis zuřil. „Hrozil, že tě zabije. A tenhle muž řídí naši organizaci. Muž, který loví nejen zvířata, ale taky lidi." Ukázal na zděšeného Kronského obžalobně prstem. „Vy, pane, jste horší než ti tvorové, kterými všichni opovrhujeme, a já žádám, aby to ubohé dítě bylo okamžitě propuštěno!"

Kronski byl vyřízený a věděl to. Ale něco se přece jen ještě zachránit dalo. Měl ještě pořád čísla účtů téhle skupiny a byl jediný, kdo znal kombinaci zdejšího sejfu. Za dvě hodiny může být odsud pryč s takovým bohatstvím, aby mu to pár let vydrželo. Stačilo by jenom donutit tohohle Pasteura, aby přestal s tím předváděním.

A pak si vzpomněl: Vždyť já mám taky co předvést!

„A co tohle?" křičel a zamával Myrtinou pistolí. „To je nejspíš taky falešné, co?"

Extinkcionisté couvli. Přikrčili se za židle.

„No jistě," šklebil se Artemis. „Dětská hračka. Nic víc."

„Vsadil byste na to svůj život?"

Artemis dělal, že váhá. „N-nemusíte to tak dramatizovat, doktore. Prohrál jste. Smiřte se s tím."

„Ne," odsekl Kronski. Jestli je ta pistole opravdická, tak ten tvor je taky opravdový. A jestli skřítek opravdový není, jak tvrdíte, tak se nemáte čeho bát."

Artemis sebral odvahu. „Tak dobře, dělejte, co umíte." Postavil se přímo před maličkou hlaveň pistole a nabídl doktorovi hruď.

„Umřete, Pasteure," prohlásil Kronski a moc soucitně to neznělo.

„Možná, jestli se vám ovšem ten tlustý prst vejde na spoušť," vysmíval se Artemis, skoro jako by doktora provokoval.

„K čertu s tebou!" vybuchl Kronski a spoušť stiskl.

Nic moc se nestalo. Vylétla jiskřička a uvnitř to trochu zahučelo.

Je to rozbité," lapal doktor po dechu.

„Ale nepovídejte," vysmíval se Artemis, který ještě z raketoplánu odpálil v neutrinu malou destrukční nálož.

Kronski zvedl dlaně. „Dobře, chlapče. Dobře. Nechte mě minutku uvažovat."

„Prostě to děvče pusťte, doktore. Zachovejte si aspoň trochu důstojnosti. Lidi nepopravujeme."

Já tady velím. Potřebuju jenom vteřinku na vzpamatování. Takhle to nemělo být. Říkala mi to jinak..."

Doktor si opřel loket o pultík a zamnul si oči pod kulatými zabarvenými brýlemi.

Říkala mi to jinak? opakoval v duchu Artemis. *Jsou tady ve hře ještě nějaké zatím nepoznané síly?*

Zatímco Artemis uvažoval a Kronskému se hroutil svět, začaly po celé hodovní síni zvonit mobily. Z ničeho nic začaly kdekomu chodit esemesky. Za chvilku už místnost drnčela neharmonickou symfonií pípání, vr-

cení a polyfonních melodií. Kronski tento podivný vývoj ignoroval, ale Artemis měl strach. Měl teď věci pod kontrolou a nestál o to, aby někdo misky vah ještě zvrátil, nebo naopak aby Kronského dohnal úplně k šílenství.

Reakce na přicházející zprávy byly napůl pobavené a napůl šokované.

Panebože. Je to pravda? Není to podvrh?

Přehraj to znova. A zesil to.

To se mi snad zdá. Kronski, ty pitomče.

Tak tohle je poslední kapka. Všichni se nám smějí. Extinkcionisté jsou vyřízení.

Artemis si uvědomil, že všechny ty vzkazy jsou stejné. Někdo měl k dispozici databázi Extinkcionistů a všem jim posílal video.

Artemisův vlastní telefon zlehka zatrylkoval. Samozřejmě, jak jinak; svou falešnou identitu vložil do každé databáze Extinkcionistů, kterou našel. A protože jeho mobil byl pořád ještě propojený na velkou obrazovku, přijaté video se začalo automaticky přehrávat i tam.

Artemis tu scénu okamžitě poznal. Kožedělný súk. A hlavní herec byl Kronski, který stál na jedné noze a ječel jako propíchnutý balón. Komické pro tohle nebylo dost výstižné slovo. Výsměch, fraška a ubohost, to by snad mohlo spíš být ono. Jedna věc byla jistá: po shlédnutí tohohle videa by si už nikdo, kdo to má v hlavě v pořádku, nemohl toho muže vážit, tím méně aby se podřídil jeho vedení.

Zatímco video běželo, dole přejížděl krátký text.

Tady vidíme doktora Damona Kronského, prezidenta Extinkcionistů, který prokazuje na člověka svých rozměrů překvapivý smysl pro rovnováhu. Náš reportér zjistil, že se Kronski postavil proti zvířatům poté, co ho zmlátil uprchlý koala na jednom z politických mítinků jeho

otce v Clevelandu. Svědkové, kteří incident viděli, vzpomínají, že malý Damon „ječel, že praskalo sklo". Zdá se, že tohle nadání náš milý doktor dodnes neztratil.

Artemis povzdechl. *Tohle jsem udělal já, uvědomil si. To je věc přesně toho druhu, jaká by mě napadla.*

Jindy by to byl ocenil, teď ale ne. Teď byl už tak blízko k osvobození Myrty.

Myrta.

„Artemisi, dostaň mě odsud," sykla.

„No jistě. Nejvyšší čas jít."

Artemis hrábl do kapsy po vlhčeném ubrousku. Uvnitř byly tři dlouhé silné vousy, které mu daroval Sláma Hraboš. Permonické vousy jsou ve skutečnosti antény, s jejichž pomocí se permoníci orientují v temných tunelech, a také se je tato vynalézavá rasa naučila používat jako paklíče. Myrtin všenástroj by byl samozřejmě šikovnější, jenže Artemis nemohl riskovat, že mu ho při vstupní kontrole zabaví. V ubrousku zůstaly vousy měkké a poddajné až do chvíle, kdy budou potřeba.

Artemis vytáhl první vous, odfoukl z jeho špičky vlhkou kapku a vstrčil ho do zámku klece; propletl ho mezi jeho zuby. Jen ucítil, že mu vous v prstech ztuhl, otočil improvizovaným klíčem a dveře se rozlétly.

„Díky, Slámo," zašeptal a pak se dal do práce na Myrtiných poutech, která měla jeden společný zámek. Třetí vous nebude ani potřeba. Za pár vteřin byl Myrta volná a mnula si zápěstí.

„Sirotčinec?" šeptl Artemis. „Nepřehnala jsi to trochu?"

„Bé bé," odsekla Myrta. „Pojď radši zmizet zpátky k transportéru."

Jenže tak jednoduché to být nemělo.

Kronského zahnala skupina Extinkcionistů do kouta. Nadávali mu a dokonce do něj i šťouchali; jeho argu-

menty vůbec neposlouchali, a na obrazovce se video přehrávalo znova a znova dokola.

Chyba, pomyslel si Artemis a zaklapl telefon. Kronski se v té chvíli složil, což se dalo čekat. Srazil své mučitele na všechny strany jako kuželky, udělal si kolem sebe kousek místa, pak s funěním odepnul od pasu vysílačku.

„Zajistěte oblast," řekl do ní. „Použijte jakoukoli nezbytnou sílu."

I když v Domaine des Hommes všechny stráže technicky vzato pracovaly pro Extinkcionisty, věrné byly tomu, kdo je platil. A to byl Damon Kronski. Sice se oblékal jako šílený páv a choval se jako stepní pes, ale znal kombinaci k sejfu a mzdu platil včas.

Střelci nahoře na terase několikrát varovně vystřelili nad hlavy davu, což způsobilo boží dopuštění.

„Zamkněte budovu," řekl Kronski do vysílačky. „Potřebuju čas, než dám dohromady peníze. Deset tisíc dolarů v hotovosti pro každého, kdo bude stát při mně."

Víc říkat nemusel. Deset tisíc dolarů byly pro ty muže dva roční platy.

Dveře a okenice se zabuchovaly a k nim se stavěli mohutní strážní, z nichž každý držel buď pušku, nebo speciální marocký meč s rukojetí z nosorožčí kůže, které Kronski nechal pro své hlídače vyrobit na zakázku.

Vyděšení Extinkcionisté se hnali k záchodům a výklenkům, prostě všude tam, kde by mohlo být okno. Horečně vytáčeli čísla na mobilech a dovolávali se pomoci odkudkoli a od kohokoli.

Několik jich bylo vynalézavějších. Tommy Kirkenhazard vytáhl malou keramickou pistoli, kterou propašoval dovnitř pod kloboukem, a schovaný za těžkým teakovým barem několikrát vypálil na strážné na terase. Shora mu odpověděla salva střel, které tříštily lahve, zr-

cadla a sklenice. Třísky létaly na všechny strany jako hlavice šípů.

Vysoký Asiat odzbrojil stráž u dveří rychlým bodnutím natažených prstů na solar. „Tudy," zavolal a rozrazil dokořán požární dveře. Ty se rychle ucpaly těly Extinkcionistů.

Artemis a Myrta se kryli za klecí a hledali nějakou cestu ven. „Můžeš se krýt štítem?"

Myrta škubla bradou a jedna paže se zavlnila a zmizela. „Mám málo šťávy. Tak na minutku, nejvýš dvě. Šetřila jsem si ji."

Artemis se zamračil. „Ty máš pořád málo šťávy. Copak ti Číslo Jedna nenapumpoval svoje speciální kouzlo?"

„Možná bych měla dost, kdyby mě tvůj osobní strážce nestřelil šipkou - dvakrát. A kdybych tě nemusela léčit v Rathdown Parku. A kdybych se nekryla na suku a nesnažila se najít tvou opici."

„Lemura," řekl Artemis. „Aspoň že jsme zachránili Julka."

Myrta se přikrčila, protože jí nad hlavou zasvištěla sprška střepů. „Propána, Artemisi. Ty mluvíš, jako by ti na tom zvířeti fakt záleželo. Mimochodem, hezká bradka."

„Díky. Myslíš, že by ses mohla krýt dost dlouho na to, abys zneškodnila támhle ty dva strážné u dveří do kuchyně tady za námi?"

Myrta si oba muže prohlédla. Oba měli pušku a zloba z nich sálala tak, že se div nevinil vzduch. „To by neměl být problém."

„Fajn. Udělej to tiše, ať nám to tu zase neucpou. Když se rozdělíme, sejdeme se někde blízko. Na suku."

„OK," řekla Myrta, zavibrovala a zmizela.

O vteřinu později ucítil Artemis na rameni ruku a uslyšel hlas bez těla.

„Přišel sis pro mě," zašeptala Myrta. „Děkuju." A pak byla ruka pryč.

Každé kouzlo něco stojí. Když se skřítci kryjí štítem, musejí obětovat jemnou motoriku a jasné myšlení. Ono je mnohem obtížnější skládat puzzle, když vaše tělo vibruje rychleji než kolibri křídla, i kdyby se váš mozek zastavil aspoň na tak dlouho, aby se na puzzle vůbec soustředil.

Když Myrta studovala na policejní akademii, naučila se tam od atlantského trenéra jeden trik. Štítotřes se hodně zmírnil, když se vtáhly spodní břišní svaly dovnitř a nahoru a zpevnil se tak střed těla. Jednak tím lépe držel trup a jednak bylo na co se soustředit. Myrta si to trénovala, když šla přes síň ke kuchyni. Když ji vyděšený Extinkcionista mávající nožem na máslo minul jen o vlásek, uvědomila si, že být neviditelná je občas nebezpečnější než být jasně vidět.

Dva strážní před kuchyní doslova vrčeli na každého, kdo se přiblížil. Byli mohutní, dokonce i na lidské poměry, a Myrta byla ráda, že jemná motorika nebude potřeba. Dvojí krátké šťouchnutí do nervového uzlu nad kolenem by mělo stačit, aby se ti chlapíci složili.

To je jednoduché, pomyslela si Myrta, a pak se opravila. *Ne, chyba. Pokaždé když si tohle pomyslím, něco se stane.*

A samozřejmě měla naprostou pravdu.

Někdo začal na Kronského stráže pálit. Stříbrné šipky syčely vzduchem a probodávaly kůži s nepříjemným buchnutím.

Myrta instinktivně věděla, kdo ten střelec je, a pak se její podezření potvrdilo, když spatřila ve stropních trámech zavěšenou známou siluetu.

Butler!

Bodyguard byl zabalený v pouštní přikrývce, Myrta ho ale identifikovala podle tvaru hlavy a také podle jeho nezaměnitelné střelecké pozice: levý loket měl vystrčený ven trochu víc, než jak to střelci obvykle dělají.

Mladý Artemis ho poslal zpátky, aby nám vyklidil cestu, pomyslela si. *Nebo se Butler možná rozhodl sám.*

Ať to bylo jakkoli, Butler nepomáhal tolik, jak doufal. Když k zemi padli dva strážci u požárního východu, Extinkcionisté se hnali přes své padlé věznitele, jen aby už byli z téhle budovy venku.

Extinkcionisti v kleci, pomyslela si Myrta. *Tuhle ironii Artemis určitě oceňuje.*

Právě když se Myrta rozpřahovala, oba strážní u kuchyňských dveří se chytli za krk a klesli jako podťatí. V bezvědomí byli ještě dřív, než dopadli na zem.

Pěkná rána. Dvě střely v rozpětí necelé vteřiny z osmdesáti metrů. A šipkami, které střílejí asi tak přesně jako mokré houby.

Nebyla jediná, kdo si nehlídaných dveří všiml. Tucet hysterických Extinkcionistů se k nim hnalo a ječelo jako fanoušci rockové skupiny.

Musíme z téhle budovy. Okamžitě.

Myrta se otočila k Artemisovi, ale ten se ztratil v klubku blížících se Extinkcionistů.

Někde tam musí být, pomyslela si, ale pak ji dav smetl a nesl ji s sebou vzduchem do kuchyně.

„Artemisi!" volala a úplně přitom zapomněla, že je ještě neviditelná. „Artemisi!"

Nebylo ho ale nikde vidět. Svět kolem ní byla jedna velká směs loktů a trupů, potu a jeku. V uších jí zněly hlasy, na tváři cítila přerývaný dech, a než se z klubka vymotala, byl banketní sál prakticky prázdný. Pár opozdilců, ale Artemis ne.

Súk, pomyslela si. *Najdu ho na suku.*

Artemis se připravil k útěku. Jen Myrta vyřadí stráže, poběží on tak rychle, jak dokáže, a bude se modlit, aby nezakopl a neupadl. Bylo by to hrozné, překonat tohle všechno a nakonec doplatit na nedostatek koordinace. Butler by určitě řekl: Já jsem vám to povídal, až by se sešli na onom světě.

Najednou byl chaos ještě o něco hlučnější a jekot Extinkcionistů připomněl Artemisovi vyděšená zvířata v Rathdown Parku.

Extinkcionisti v kleci, pomyslel si. *To je ironie.*

Strážní u dveří do kuchyně se chytili za krk a padli.

Pěkná práce, kapitánko.

Artemis se předklonil jako sprinter, když čeká na startovní výstřel, a pak vyskočil z úkrytu za lavicí obžalovaných.

Kronski do něj vrazil ze strany plnou vahou, takže oba proletěli skrz zábradlí dovnitř. Artemis ztěžka dopadl na dětskou židličku, která se pod ním rozlétla. Jedno opěradlo mu odřelo bok.

„Všechno je to tvoje vina," ječel Kronski. „Tohle měl být nejlepší večer mého života."

Artemis se dusil. Pusu a nos měl přimáčknuté do propocené fialové látky.

Chce mě zabít, uvědomil si Artemis. *Přehnal jsem to.*

Na plánování neměl čas, a i kdyby ho měl, nebyla to zrovna situace, ze které by se dalo dostat pomocí šikovného matematického teorému. Mohl dělat jen jedno -rvát se.

Artemis tedy kopal, tloukl a dloubal. Zaryl obličej do doktorova mohutného břicha, oslepil ho údery pěstí.

Všechno to byly jen lehké rány, které neměly trvalejší účinek, až na jednu: Artemisova pravá pata přejela Kronskému po hrudi. Kronski to ani necítil. Jenže ta pata také krátce zasáhla velké červené tlačítko na dálko-

vém ovládání v doktorově kapse a otevřela tak padací dveře klece.

Ve chvíli, kdy jeho mozek zaznamenal ztrátu pevné plochy pod zády, věděl Artemis, co se stalo.

Jsem mrtvý, uvědomil si. *Promiň, maminko.*

Artemis padal do jámy, loktem přerušil laserový paprsek. Píplo to a za půl vteřiny se jáma naplnila modrobílými plameny, která poznamenaly stěny začernalými spáleninami.

Nic nemohlo přežít.

Kronski se zapřel za zábradlí lavice, pot mu odkapával z nosu do jámy a cestou dolů se vypařoval.

Mám výčitky svědomí z toho, co se zrovna stalo? ptal se sám sebe, protože věděl, že psychologové doporučují postavit se traumatům čelem, aby si je člověk neodnesl do pozdějšího života.

Ne, uvědomil si. *Ne. Vlastně mám pocit, jako by mi ze zad spadl těžký kámen.*

Kronski se zvedl s velkým vrzáním a praskáním kolen.

A kde je ten druhý? pomyslel *ujeden kámen mi tam ještě zbyl.*

Artemis spatřil, jak kolem něj vykvetly plameny. Viděl, jak mu od nich kůže modrá, a slyšel jejich divoký řev. Ale pak prolétl skrz a nestalo se mu nic.

To není možné.

Zjevně je. Zjevně ty plameny víc štěkají, než koušou.

Hologramy?

Podlaha jámy se pod jeho vahou prohnula s pneumatickým sykotem a on zjistil, že je v podzemní komoře a dívá se, jak se nad ním zavírají těžké kovové dveře.

Vnitřní pohled na popelnici.

Ovšem velice moderní popelnici, s rozpínacími gelovými veřejemi. Nepochybně skřítkovská práce.

Artemis si vzpomněl na něco, co Kronski říkal předtím.

Takhle to nemělo být. Říkala mi to jinak...

Ona... ona.

Skřítkovská práce. Ohrožené druhy. Která skřítka sbírala lemuří mozkomíšní mok ještě před epidemií magicidy?

Artemis zbledl. *Ona ne. Prosím, ona ne.*

Co musím ještě udělat? pomyslel si. Kolikrát budu muset před tou bláznivou zachraňovat svět?

Vyhrabal se na kolena a zjistil, že spadl na vypolstrované lehátko. Než se stačil skutálet, z ocelového rámu lůžka vyskočila oktopouta a svázala ho pevněji než krávu při rodeu. Z asi deseti trysek nad jeho hlavou začal proudit fialový plyn a zahalil celé lůžko.

Zadrž dech, říkal si Artemis. *To zvířata neumějí.*

Tajil dech, až měl pocit, že mu praskne hrudní kost, a zrovna když už chtěl vydechnout a pořádně lapnout po vzduchu, vlétl do komory další plyn, jehož působením ten první zkrystalizoval. Padal na Artemise jako fialové vločky.

Jsi uspaný. Dělej mrtvého.

Malé dveře hladce zajely do podlahy s podobným zvukem, jako když se foukne do slámky. Artemis zamžoural jedním pootevřeným okem.

Magnetické pole, zaznamenával v duchu svědomitě, když mu kovová obroučka nakrčila čelo.

Vím, co uvidím, ale vidět to nechci.

Ve dveřích stála šotka a její drobné krásné rysy byly zkřivené obvyklou uraženou krutostí.

„Tohle," zaječela Opal Koboi a ukázala třesoucím se prstem, „není lemur."

KAPITOLA XIII:

TEN VLASATÝ JE MRTVÝ

KOŽEDĚLNÝ SUK

Butler běžel ze sídla Extinkcionistů ke kožedělnému suku. Artemis čekal v budově, ve které plánovali včerejší výměnu. Policie ve Fezu měla na ulicích jen pár dvoučlenných hlídek, takže pro někoho tak zkušeného jako Butler nebylo těžké se pohybovat tak, aby si ho nikdo nevšiml. Nebylo sice ilegální navštívit medinu, ale když se někdo po turistické oblasti pohyboval s velkou puškou připnutou na zádech, moc vlídné přijetí čekat nemohl.

Butler vklouzl do tmavého koutku a rychle rozebral pušku na dobrých deset částí. Ty zastrkal do různých hromad odpadků. Mohl by sice úředníkům na letišti Fez Sais podstrčit bakšiš a zbraň si prostě strčit pod sedadlo, jenže opatrnosti nikdy nezbývá.

Desetiletý Artemis seděl na předem domluveném místě u jednoho z ostřelovačských oken a obíral si rukáv od neexistujících smetíček, což v jeho případě bylo asi totéž, jako když někdo nervózně přechází sem a tam.

„Tak co?" zeptal se a v duchu sbíral síly vyslechnout odpověď.

„Ta žena se z toho dostala," řekl Butler. Usoudil, že bude lepší nezmiňovat se o tom, že ten dlouhovlasý muž měl všechno pod kontrolou, než dorazilo Artemisovo video.

Artemis narážku pochopil. „Ta žena? Ten druhý tam byl taky?"

Butler kývl. „Ten vlasatý je mrtvý. Pokusil se o záchranu a nevyšlo to."

Artemis zalapal po dechu. „Mrtvý?" opakoval. „Mrtvý?"

„Když budete to slovo opakovat, jeho význam nezměníte," prohlásil zostra Butler. „Pokusil se zachránit svou přítelkyni a Kronski ho za to zabil. Ale co se stalo, stalo se, že? A my přinejmenším máme svoje diamanty." Butler se ovládl. „Měli bychom vyrazit na letiště. Potřebuju provést předletové zkoušky."

Artemis byl ohromený a neschopný slova. Nedokázal odtrhnout oči od pytle s diamanty, které na něj žalobně hleděly z jeho klína.

Myrtě se nedařilo. Štít už měla tak slabý, že ho vypnula, aby si poslední jiskřičku schovala aspoň na malé léčení, kdyby bylo třeba. A jen se její podoba zhmotnila, jeden z Kronského ranařů si jí všiml a vysílačkou přivolal celou jednotku. Teď prchala medinou doslova o život a modlila se, aby Artemis byl na domluveném místě a aby ho napadlo vzít s sebou skútr.

Nikdo po ní nestřílel, což bylo povzbudivé, leda že by si Kronski chtěl zastřílet sám.

Ale o tom teď neměla čas přemýšlet. Teď musela hlavně přežít.

Takhle pozdě večer byla medina klidná, v ulicích zůstalo jen pár opozdilých turistů a nejvytrvalejších obchodníků. Myrta mezi nimi kličkovala a strhávala všechno, nač dosáhla, aby trochu zbrzdila smečku strážných za sebou. Shazovala hromady košíků, převrhla stánek s kebabem a ramenem nabrala stůl s kořením, až na bílou stěnu vylétly barevné oblouky prášku.

Ale dusot nohou za ní se ani trochu nevzdálil. Její tak-

tika nezabírala. Strážní byli prostě příliš mohutní a všechny překážky přeskočili.

Tak musím kličkovat. Ztratit se jim v uličkách.

Ale tahle taktika nebyla o nic úspěšnější než ta předchozí. Její pronásledovatelé to v medině znali a svoje pronásledování koordinovali pomocí vysílaček, takže Myrtu hnali ke kožedělnému suku.

Tam budu na volném prostranství Snadný cíl.

Myrta se řítila dál. Artemisovy mokasíny ji dřely do pat. Kolem ní se ozývalo nadávání a křik, jak se bez omluvy prodírala skupinkami turistů a srážela chlapce s čajem, až tácy lítaly na všechny strany.

Obklíčili mě, myslela si zoufale. *Doufám, že čekáš, Artemisi.*

Myrtu napadlo, že tu smečku vede přímo k Artemisovi, jenže neměla na vybranou. Jestli tam čeká, může jí pomocí; jestli ne, musí si stejně poradit sama.

Zahnula doleva, ale vstup do uličky jí zastoupili čtyři mohutní strážní se zlověstnými dlouhými noži.

Tak doprava. Myrta vletěla na kožedělný trh, až jí od podpatků odletěly vějířky prachu.

Kde jsi, Artemisi?

Podívala se nahoru, tam, kde měli pozorovatelnu. Ale tam nebylo nic. Dokonce ani chvějivá stopa po úkrytu.

Není tady.

Cítila, jak se jí srdce svírá panikou. Myrta Krátká byla vynikající policistka, ale tady nebyla ani ve svém obvodu, ani ve své váhové kategorii, ani ve své době.

Tržiště bylo teď tiché, jen na okolních střechách pár dělníků škrabalo kůže. Pod okraji střech praskaly lampy a obrovské nádoby vypadaly jako mimozemské lodi. Páchlo to tu stejně hrozně jako včera, možná ještě hůř, protože kádě se na slunci pekly déle. Puch trusu zasáhl Myrtu jako měkká, horečnatá rukavice a ještě víc jí otupil mysl.

Utíkej. Najdi nějaký výklenek.

Myrta zlomek vteřiny přemýšlela, kterou část těla by vyměnila za zbraň, a pak se vrhla ke dveřím v jedné z blízkých zdí.

Objevil se strážný a vytáhl z pochvy dlouhý nůž. Čepel byla červená. Možná to byla krev, možná rez. Myrta změnila směr, přišla při té obrátce o botu. V prvním patře bylo okno, ale zeď byla popraskaná - tam by dokázala vylézt.

Další dva strážní. Šklebili se. Jeden držel síť jako gladiátor.

Myrta se zarazila.

Jsme v poušti! Kde vzal rybářskou síť?

Zkusila to znovu. Ulička sotva dost široká pro dospělého člověka. Už tam skoro byla, když se před ni vmáčkl strážný s ohonem skoro do pasu a plnou pusou zažloutlých zubů.

V pasti. Jsem v pasti. Nemám kudy utéct a nemám dost kouzla na štít. Dokonce ani na mesmer.

Bylo těžké nepanikařit, i přes veškerý výcvik a zkušenosti. Myrta cítila, jak se jí v žaludku bouří zvířecí instinkty.

Přežít. Udělej všechno, co udělat musíš.

Jenže co mohla dělat? Jedna neozbrojená skřítka, velká jako dítě, proti jednotce ozbrojených svalnatců.

Utvořili kolem ní nepravidelný kruh a proplétali se mezi káděmi jako ve zpomaleném slalomu. Všechny páry lesknoucích se chamtivých očí se jí upíraly na tvář. Blížili se víc a víc, rozpřahovali paže pro případ, že by se jejich kořist pokusila prchnout.

Myrta viděla jizvy a důlky po neštovicích, viděla stopy pouště pod jejich nehty a na rukávech košil. Cítila jejich dech a mohla jim spočítat plomby.

Zvedla oči k nebi.

„Pomoc!" vykřikla.

A začaly pršet diamanty.

Pod sídlem extinkcionistů

„Tohle není lemur," opakovala Opal Koboi a podupávala malou nohou na podlaze. „Vím, že to není lemur, protože to nemá ocas a zřejmě je to i oblečené. Tohle je člověk, Mervalle. Bláteník."

Ve dveřích se objevil druhý šotek. Mervall Brill. Jeden z nechvalně proslulých bratrů Brillových, kteří o pár let později dostanou Opal Koboi z její vypolstrované cely na psychiatrii. Jeho výraz byl směsí zmatku a strachu. Ten nevypadá hezky na žádné tváři.

Já tomu nerozumím, slečno Koboi," prohlásil a kroutil přitom horním knoflíkem svého karmínového laboratorního pláště. „Všechno bylo připravené na lemura. Sama jste Kronského mesmerizovala."

Opal se vztekle zachvěly nozdry. „Chceš naznačit, že za tohle nějak můžu já?" Popadla se za krk, jako by se dusila při samotné té myšlence.

„Ne, ne, ne," ujišťoval ji rychle Mervall. „Chyba slečny Koboi to být nemůže. Slečna Koboi je přece dokonalost sama. A dokonalost chyby nedělá."

Tohle neuvěřitelné prohlášení by každý normálně uvažující člověk považoval za jasné patolízalství, ale Opal Koboi připadalo racionální a v pořádku.

„Přesně. Dobře řečeno, Mervalle. Škoda, že tvůj bratr nemá ani desetinu tvé chytrosti."

Mervall se usmál a otřásl. Úsměvem děkoval za kompliment, a otřásl se proto, že si vzpomněl na svého bratra, který byl právě teď zavřený v kleci se štětkounem africkým, protože nepochválil Opal její nové boty.

Slečna Koboi měla špatný den. V poslední době byly

špatné dva ze sedmi. Jestli se to ještě zhorší, budou se možná bratři Brillovi muset porozhlédnout po jiném místě, ačkoli zdejší plat byl astronomický.

Mervall se rozhodl odvést pozornost svojí šéfky. „Tam nahoře se úplně zbláznili. Střílejí po sobě. Pořádají souboje na příbory. Ti Extinkcionisté nejsou normální."

Opal se naklonila nad Artemisem, začenichala, zavrtěla prsty, aby viděla, jestli je člověk vzhůru.

„Ten lemur byl poslední. Byla jsem takhle blízko k tomu stát se všemocnou."

Jak blízko?" zeptal se Mervall.

Opal na něj zamžourala. „To měl být vtip?"

„Ne. Opravdu mě zajímalo -"

„To se tak říká," odsekla šotka a zamířila zpátky do hlavní síně.

Mervall pomalu kývl. „Říká. Aha. Co mám udělat s tím člověkem?"

Opal ani nezpomalila. „No když už je tady, tak ho můžeš vytěžit. Lidský mozkomíšní mok je dobrý na hydra-taci pleti. Pak sbalíme kufry a najdeme si toho lemura sami."

„Až ho odsaju, mám hodit mrtvolu do zvířecí jámy?"

Opal rozhodila rukama. „Ale pro všechno pod světem. Musím ti opravdu všechno vysvětlovat? Nemůžeš být sám trochu iniciativnější?"

Mervall vezl lehátko za svou šéfkou.

Tak tedy zvířecí jáma, pomyslel si.

KoŽEDĚLnÝ SÚk

Diamanty padaly jako blýskavý déšť. Padající hvězdy, které se třpytily ve světle lamp.

Platba mladého Artemise, uvědomila si Myrta. *Hází mi záchranné lano.*

Strážní na okamžik stáli jako hypnotizovaní. Jejich tváře měly onen ohromený výraz dětí, které se vzbudily a s překvapením zjistily, že mají dobrou náladu. Natáhli prsty a dívali se, jak diamanty poskakují a kutálejí se.

Pak jeden to kouzlo prolomil. *„Des diamants!"* vykřikl.

Když to jeho kolegové uslyšeli vyslovit nahlas, vjel do nich rázem život. Padli na kolena a hmatali v prachu po drahých kamenech. Další se vrhali do páchnoucích kádí, protože si všimli drobných šplouchnutí, jak kameny dopadaly do kapaliny.

Zmatek, myslela si Myrta. *Dokonalé.*

Vzhlédla právě včas, aby viděla drobnou ruku, jak se vrací do tmavého obdélníku okna.

Proč to udělal? žasla. *Tohle gesto se Artemisovi nepodobá ani trošku.*

Strážný, který se vrhl kolem její nohy po kameni, jí připomněl, že situace je ještě pořád hodně vážná.

Ve své chamtivosti na mě zapomněli, ale možná si na svou povinnost vzpomenou, až nastrkají diamanty do kapes.

Myrta si ještě vyšetřila okamžik na to, aby pozdravila Artemisovo okno, a pak mu zmizela z dohledu do nejbližší uličky. Tam ji přimáčkl ke zdi zuřící Damon Kronski.

„Dva za dva," funěl. „Dostal jsem vás oba. Dneska je můj šťastný den."'

Kdy tohle skončí? pomyslela si nevěřícně Myrta. *Jak se tyhle věci můžou dít pořád a pořád?*

Kronski se na ni tiskl jako rozzuřený slon, kolem tmavých brýlí se mu dělaly zamračené vrásky, po tváři mu stékal pot a odkapával z našpuleného rtu. „Až na to, že dneska můj šťastný den není, co?" hulákal a v jeho tónu bylo slyšet počínající hysterii. „O to ses postarala. Ty a ten tvůj komplic. Ale toho už vyřídila moje plynová komora. A teď já vyřídím tebe!"

Myrta byla šokovaná.

Artemis mrtvý?

Tomu neuvěří. Nikdy. Kolik lidí už Artemise Fowla odepsalo a pak toho litovalo? Hodně. Ona sama mezi ně patřila.

Naopak zabít Myrtu tak těžké nebude. Zrak se jí kalil, končetinami bezmocně mávala ve vzduchu a měla pocit, že jí na hrudi leží váha celého světa. To jediné, co fungovalo na plné pecky, byl čich.

To je tedy smrt. Posledním dechem nasávat holubí trus.

Slyšela skřípět vlastní žebra.

Kdyby to aspoň Kronski cítil taky.

Pak jí mozkem probleskla myšlenka, poslední jiskřička ve vychládajícím popelu.

Proč vlastně by to neměl cítit? Je to to poslední, co ještě svedu.

Myrta sáhla do nejhlubšího jádra svého kouzla a hledala poslední zbytek magie. Hluboko uvnitř ještě záblesk byl. Na štít, ba ani na mesmer to nestačilo, ale na malé léčení snad ano.

Léčivá kouzla se obvykle používala na čerstvá zranění, ale Kronski trpěl anosmií od dětství. Léčit ho teď bude nebezpečné a skoro jistě to bude bolet.

A co, pomyslela si Myrta. *Když ho to bude bolet, tak ať.*

Protáhla paži kolem předloktí, které jí tisklo hrdlo, a pomalu ji sunula po Kronského tváři. Přitom hnala kouzlo do špiček prstů.

Kronského tím z míry nevyvedla. „Co to děláš? Chceš mě chytit za nos?"

Myrta neodpověděla. Místo toho zavřela oči, dva prsty vrazila Kronskému do nosních dírek a poslala jimi poslední jiskry své magie.

„Hoj," řekla. Bylo to přání a modlitba.

Kronského to překvapilo, ale nejdřív neznepokojilo.

„Co to sakra -" začal, pak kýchl. Kýchnutí bylo dost silné na to, aby mu vylezly oči z důlků a aby ho to shodilo z jeho oběti. Je ti pět nebo co? Že mi strkáš prsty do nosu?" Další kýchnutí. Tentokrát větší. Z každé nosní dírky vyletěl proud páry.

„To je ubohost. Ty jsi vážně -"

Třetí kýchnutí, které tentokrát sevřelo v křeči celé tělo. Kronskému stékaly po tváři slzy. Nohy se mu třásly a skla brýlí popraskala.

„Proboha," řekl Kronski, když zase ovládal končetiny. „Něco je jinak. Něco se změnilo."

Pak ho zasáhl čichový vjem.

„Áááá," vydechl Kronski a začal ječet. Šlachy se mu napínaly, nohy kroutily a prsty vyrývaly díry do vzduchu.

„No tohle," vyjekla Myrta a masírovala si krk. Reakce byla silnější, než čekala.

Pach byl hrozný, ale Kronski se choval, jako by umíral. Myrta totiž nedocenila, jakou moc má doktorův čerstvě nalezený čichový smysl. Představte si tu radost, když poprvé vidíte. Nebo nadšení z prvního kroku. Pak ten pocit umocněte na druhou a změňte v pravý opak. Vezměte kouli jedu, namočte ji do trnů a hnoje, obalte ji zhnisanými obvazy, to všechno povařte v kotli nevyslovitelně hnusných exkrementů a pak si to strčte do nosu.

Tohle teď Kronski cítil a mohl se z toho zbláznit.

Ležel na zádech, šklebil se a sekal rukama do vzduchu. „Fuj," opakoval pořád dokola. „Fuj, fuj. Faul. Fowl, Fowl."

Myrta se zvedla na kolena, rozkašlala se a odplivla si do suchého písku. Připadala si potlučená úplně celá, od zad až po duši. Podívala se na Kronského tvář a pochopila, že na něco se ho ptát nemá cenu. Prezident Ex-

tinkcionistů nebyl v současné době schopen logické konverzace.

A možná už ani nebude, pomyslela si. *Rozhodně v nejbližší době nepovede žádnou mezinárodní organizaci.*

Myrta si něčeho všimla. Jedno ze skel v Kronského brýlích se úplně roztříštilo a pod ním se objevilo oko. Duhovka byla podivně fialová, skoro stejného odstínu jako ty brýle, ale to Myrtu nezaujalo. Okraj zornice byl roztřepený, jako by ve sklivci pluly malé rybičky a okousaly ho.

Ten člověk byl mesmerizovaný, uvědomila si Myrta. *Ovládá ho nějaký skřítek.*

Zvedla se a s jednou botou na noze kulhala nejbližší uličkou pryč. Za ní doznívaly chamtivé výkřiky.

Jestli je v tomhle zapletený skřítek, tak nic není takové, jak to vypadá. A když nic není takové, jak to vypadá, tak Artemis Fowl možná ještě žije.

Pod sídlem extinkcionistů

Mervall Brill na sebe mrknul v chromovaných dveřích mrazáku na těla.

Jsem hezký chlapík, pomyslel si. *A ten laboratorní plášť docela dobře maskuje bříško.*

„Brille!" ozval se hlas Opal z kanceláře. Jak jde ten mozkomíšní mok?"

Merv sebou škubl. „Už ho vycucávám, slečno Koboi."

Šotek se opřel do vozíku se svým lidským nákladem a postrčil ho do samotné laboratoře. Trčet v tomhle malinkém zařízení s Opal Koboi nebyla žádná legrace. Trávili tu celé týdny a týdny jen sami tři a odčerpávali tekutiny z ohrožených druhů. Opal by si byla mohla dovolit najmout si tisíc laborantů, aby pro ni pracovali,

jenže ona byla extrémně posedlá utajením. Její paranoia už dosáhla takových rozměrů, že začala podezírat i rostliny a neživé objekty, že ji špehují.

Já umím vypěstovat kamery," ječela při jedné poradě na bratry Brillovy. „Kdo ví, jestli se tomu odpornému kentaurovi Klusákovi nepovedlo nacpat špionážní zařízení do rostlin. Takže všechny kytky pryč. A taky kameny. Nevěřím jim. Jenom leží a mračí se."

Dvojčata Brillova tedy strávila celé odpoledne tím, že odstraňovala ze zařízení všechno, co by mohlo obsahovat štěnici. Dokonce i voňavé kostky do recyklovací toalety musely pryč, protože Opal byla přesvědčená, že ji fotografují, když to zřízení používá.

Ale ona má slečna Koboi důvod být podezíravá, připustil Merv, když vrazil do lítacích dveří laboratoře. *Kdyby v LEPReko zjistili, co tady dělá, zavřeli by ji na věky věků.*

Dveře vedly do dlouhé, vysoké laboratoře. Bylo to místo plné utrpení. Klece byly vyskládané nad sebou do stropu a v každé bylo zavřené nějaké zvíře. Všechna vyla a sténala, třásla mřížemi, narážela do dveří. Podél klecí s bzučením přejížděl robot na krmení a sypal do příslušných klecí šedé granule.

Uprostřed stála řada operačních stolů. Na nich ležely desítky omámených zvířat, připoutaných stejně jako Artemis pevnými oktopouty. Artemis zahlédl sibiřského tygra s packami ve vzduchu a několika vyholenými místy na lebce. Na každém takovém místě bylo něco, co vypadalo jako malý kousek jater. Když procházeli kolem, jeden z těch kousků mlasknul a malá světelná dioda na jeho vršku červeně blikla.

Merv se zastavil, aby ji odloupl, a Artemis ke své hrůze viděl, že ta věc má zespoda snad deset odkapávajících bodlin.

„Á, pěkně nacucaná, madam super geneticky modifikovaná komárová pijavice. Vy jste ale nechutná zrůdička, co? Ale vycucávat mozkomíšní mok, to tedy umíte. Řekl bych, že jste zralá na vymačkání."

Merv šlápl na pedál, který otevřel jednu z okolních ledniček, a prohraboval kádinky uvnitř, až našel tu správnou.

„Tady je to. SibTyg MMM."

Postavil kádinku na chromovaný stůl a zmáčkl pijavici jako houbu, dokud nevypustila nasbíraný mozkomíšní mok. Pak ji ledabyle odhodil do smetí.

„S láskou Merv," podotkl a vrátil se k Artemisovu lehátku. „Bude se mi stýskat."

To všechno Artemis sledoval štěrbinou přivřeného oka. Tohle bylo příšerné, zvrácené místo a on se odsud musel co nejrychleji dostat.

Myrta pro mě přijde, pomyslel si. *Ne, nepřijde. Myslí si, že jsem mrtvý.*

Když si tohle uvědomil, přeběhl mu mráz po zádech.

Spadl jsem do plamenů.

Bude se tedy muset zachránit sám. Nebude to poprvé. *Buď ve střehu. Nějaká šance jistě přijde a ty musíš být připravený jí využít.*

Mervall našel v operační sekci kousek místa a Artemise do něj úhledně zaparkoval.

„A vmáčkne ho tam, kam se vůbec nevejde. Říkali mu, že se to nedá udělat. Ale mýlili se. Mervall Brill je král parkování s vozíky." Šotek říhnul. „I když takovouhle budoucnost jsem si v mládí nepředstavoval."

Pak trochu nevrle zalovil v akváriu džbánkem s otvory, až byl plný svíjejících se superpijavic.

To ne, myslel si Artemis. *Prosím, ne.*

Pak musel zavřít oči, protože se k němu Mervall otočil.

Určitě uvidí, jak se mi zvedá hrudník. Dá mi sedativum a to bude konec.

Mervall si ale zřejmě ničeho nevšiml.

„Víš ty co, já vás nenávidím. Jste nechutní. Něco ti řeknu, člověče, jestli mě tvoje podvědomí slyší, tak buď rád, že spíš, protože tohle bys v bdělém stavu snášet nechtěl."

V té chvíli se Artemis skoro složil. Pak si ale vzpomněl na svou matku, které už zbývá necelý den života, a mlčel.

Cítil, jak ho něco tahá za levou ruku, a slyšel, jak Mervall funí.

„Pěkně drží. Jenom kousek."

Sevření povolilo a Artemis sledoval Mervallovy pohyby ušima a nosem. Měkké břicho mu přejelo po lokti. Na uchu ucítil závan dechu. Mervall stál u jeho levého ramene a natahoval se na druhou stranu.

Artemis malinko otevřel pravé oko a sjel do štěrbiny zornicí. Přímo nad hlavou měl světlo jako na operačním sále upevněné na tlustém chromovém rameni.

Chromovém. Odrazná plocha.

Artemis sledoval v lesklém povrchu, co Mervall dělá. Šotek klepnul na dotykové ovládání oktopout a objevila se gnómská klávesnice. Na té pak vyťukal svoje heslo. Prozpěvoval si přitom populární šotkovskou písničku a na každou dobu refrénu zmáčknul jeden znak.

„Šotek je král!" zpíval. „Extrémní rock! Rockovej král! Jsem já!"

To Artemisovi připadalo dost nepravděpodobné, ale byl za tu písničku vděčný, protože mu poskytla dost času na to, aby si Mervallovo heslo zapamatoval.

Mervall uvolnil jedno z pout, aby mohl vytáhnout Artemisovo předloktí. I kdyby se ten člověk náhodou vzbudil, nemohl by dělat víc, než že by sebou trochu škubal.

„Tak, pijavičko, pracuj pěkně hnusně pro tetičku Opal, a já tě pak za odměnu vyždímám do kbelíku." Po-

vzdechl. „Proč všechny svoje nejlepší hlášky musím vyplýtvat na červy?"

Pak vytáhl ze džbánu jednu pijavici, štípl ji, aby vystrčila bodliny, a připlácí ji Artemisovi na odkryté zápěstí.

Artemis necítil nic, jen okamžitou spokojenost.

Sedativum, uvědomil si. *Starý trik trollů. Před smrtí vás rozveselí. Není to špatný nápad, a krom toho, jak zlá může být taková smrt? Můj život byla stejně jen jedna nepříjemnost za druhou.*

Mervall se podíval na chronometr. Jeho bratr je v té recyklovací kleci nad kuchyní už hrozně dlouho. Štětkoun by se klidně mohl rozhodnout, že si dá na svačinku kousek šotkovského masa.

„Radši se tam mrknu," rozhodl se. „Vrátím se, než bude ta mrcha plná. Nejdřív krev, potom mozek. Měl jsi pochválit slečně Koboi boty, bráško."

A odbatolil se prostřední uličkou. Cestou brnkal na pletivo klecí, což zvířata přivádělo k šílenství.

„Šotek je král!" zpíval. „Extrémní rock! Rockovej král! Jsem já!"

Artemis těžko nacházel motivaci. Bylo to tak snadné, ležet na lůžku a nechat všechny starosti, aby mu odtekly z paže.

Když se rozhodneš umřít, pomyslel si Artemis otupěle, *tak už je jedno, kolik lidí tě chce zabít.*

Byl by ale docela rád, kdyby se ta zvířata uklidnila. To jejich štěbetání a brumlání ho vytrhovalo z té příjemné nálady.

Dokonce tu byl někde i papoušek. Pořád dokola skřehotal jednu větu.

„Kdo je tvoje máma?" ptal se pořád dokola. „Kdo je tvoje máma?"

Moje máma je Angelina. A umírá.

Artemis otevřel oči.

Máma. Maminka.

Zvedl volnou ruku a rozmáčkl nevítanou pijavici o jedno z oktopout. Kolem se rozstříkl sliz a krev a z Artemisovy paže zůstalo trčet pět nebo šest trnů jako kopí maličkých vojáčků.

Tohle bude časem bolet.

Artemis měl sucho v krku, hlavu zkroucenou a dobře neviděl, ale i tak mu netrvalo ani minutu aktivovat klávesnici Mervallovým kódem a uvolnit pouta.

Jestli mají alarm, tak já mám průšvih.

Ale neozval se žádný klakson. Žádní šotci se neseběhli.

Mám čas. Ale ne moc.

Vyškubal si z kůže ostny. Ušklíbl se přitom ani ne tak bolestí, jako při pohledu na rudě orámované díry na svém zápěstí. Z každé ranky se vyřinul potůček krve, ale byla pomalá a vodovatá. Nevykrvácí.

V těch trnech bylo srážecí činidlo. Samozřejmě. Artemis šel po laboratoři jako zombie a pomalu narovnával ztuhlé tělo. Sledovaly ho stovky očí. Zvířata teď byla zticha, nosy, zobáky nebo čenichy tiskla k pletivu a čekala, co bude. Jediný zvuk vydával automat na krmení, který dál konal svou práci.

Teď musím jenom utéct. Žádné souboje ani zachraňování světa. Nech Opal být a uteč.

Jenže ve světě Artemise Fowla málokdy běží věci hladce. Artemis si nasadil síťové brýle, které našel zavěšené na zdi, aktivoval V-klávesnici a pomocí Mervallova hesla se přihlásil do sítě. Potřeboval vědět, kde je a kudy ven.

V jednom souboru byly uložené plány celého zařízení. Žádné zabezpečení, žádné kódování. Taky proč? Ni-

kdo z lidí nahoře sem dolů nikdy nezabloudil, a i kdyby, lidé neumějí gnómsky.

Artemis studoval plány pečlivě a se stále větší úzkostí. Zařízení sestávalo z řady vzájemně propojených jednotek, uložených ve starých podzemních chodbách pod sídlem Extinkcionistů, ale ven vedly jen dvě cesty. Mohl by se z něj dostat stejnou cestou, jakou přišel, což nebylo ideální, protože ta vedla rovnou zpátky nahoru ke Kronskému. Nebo může sestoupit ještě o patro níž do přístavu pro transportéry, což by znamenalo ukrást a pilotovat transportér. A šance na to, že by dokázal překonat komplikovaná bezpečnostní opatření dřív, než ho Opal nechá vypařit, byly minimální. Bude muset nahoru.

„Líbí se ti moje malá laboratoř?" řekl nějaký hlas.

Artemis se podíval skrz obraz na brýlích. Před ním stála Opal s rukama v bok.

„Pěkné místo, co?" pokračovala anglicky. „Všechny tyhle chodby tady už byly, jako by na nás čekaly. Dokonalé. Jen jsem je objevila, věděla jsem, že je musím mít. Proto jsem přesvědčila doktora Kronského, aby se sem přestěhoval."

V informacích je síla, myslel si Artemis. *Žádné jí neposkytuj*.

„Kdo jste?" zeptal se.

Jsem přinejmenším budoucí královna světa. Můžeš mi říkat slečno Koboi, tak asi příštích pět minut. Potom spíš áááá, nemůžu dýchat, ječím bolestí, umírám a tak podobně."

Pořád stejná komediantka, jak si ji pamatuju.

„Řekl bych, že jsem větší než vy, slečno Koboi. A pokud vidím, nemáte žádné zbraně."

Opal se zasmála. „Zbraně?" zvolala a rozpřáhla ruce. „Tihle tvorové mi poskytli všechny zbraně, které potře-

buju." Pohladila spícího tygra. „Tahle velká kočka mi posiluje mozkovou kontrolu. Tamti mořští slimáci soustřeďují moje energetické paprsky... dávka rozpuštěné delfíní ploutve smíchaná s přesnou dávkou kobřího jedu vrátí hodiny o sto let zpátky."

„Tohle je zbrojovka," vydechl Artemis.

„Přesně tak," kývla Opal, spokojená, že to konečně někdo pochopil. „Díky těm zvířatům a jejich tekutinám je ze mě ten nejmocnější kouzelník od doby démonů čarodějů. Extinkcionisté mi sehnali všechna zvířata, která potřebuji, blázni jedni. Nechali se oklamat lacinými holografickými plameny. Jako bych tyhle úžasné tvory někdy zabila dřív, než odčerpám jejich šťávy. Vy lidé jste takoví idioti. Vaše vlády utrácejí obrovské sumy, aby získaly moc, a ona vám přitom celou dobu poskakuje po džunglích."

„To je tedy projev," prohlásil Artemis a vrtěl přitom prsty; ťukal na klávesnici, kterou viděl jen on.

„Brzo budu -"

„Nic mi neříkejte - budete neporazitelná."

„Ale ne," odpověděla Opal s obdivuhodnou trpělivostí. „Brzo budu schopná manipulovat se samotným časem. Potřebuju jenom -"

A v té chvíli Artemisovi došlo úplně všechno. Celá tahle složitá záležitost. A věděl, že odsud dokáže uniknout.

„Ten lemur. Potřebujete jenom toho lemura."

Opal zatleskala. „Přesně tak, chytrý Bláteníčku. Ten úžasný mozkomíšní mok tohohle lemura je poslední přísada do mého receptu na posilování kouzla."

Artemis povzdechl. „Recept na posilování kouzla? Prosím vás, poslechněte si, co povídáte."

Opal si toho posměšného tónu nevšimla, snad proto, že ho příliš často neslýchala. „Měla jsem dřív lemu-

rů celé stádo, ale LEPReko mi je zabavilo na léčení nějaké epidemie a o zbytek jsem přišla při požáru. Všechny moje testovací subjekty jsou pryč a jejich tekutiny se prostě replikovat nedají. Zbyl jenom jeden a já ho potřebuju. Je to můj klonovací model. S tím lemurem budu ovládat i čas." Opal se na okamžik odmlčela a poklepala si prstem na půvabně vykrojené rty. „Počkej, člověče. Co ty víš o mém lemurovi?" Zvedla prst a zažehla na jeho konci ohnivou kouli, která jí roztavila lak na nehtu. „Ptala jsem se, co víš o mém lemurovi!"

„Hezké boty," podotkl Artemis a škubnutím prstu vybral na obrazovce brýlí jednu z možností.

Opravdu chcete otevřít všechny klece? zeptal se počítač.

Extinkcionisté se plížili zpátky do areálu, vedeni hrdinným Tommym Kirkenhazardem, který mával svou prázdnou pistolí s větší odvahou, než jakou pociťoval.

Já tam mám věci," opakoval několikrát skupince kolem sebe. „Drahé věci. A nehodlám je tam nechat."

Většina ostatních tam taky měla drahé věci a teď, když Kronski ležel na suku a nevěděl o světě a jeho strážní zřejmě prchli se svou třpytivou kořistí, připadalo jim to jako nejlepší příležitost vzít si svůj majetek zpátky a zamířit na letiště.

Kirkenhazardovi se ulevilo, když zjistil, že sídlo je zřejmě úplně prázdné, i když rozklepanou skupinu několikrát vyděsily noční stíny kymácející se díky marockému větru.

Nikdy jsem na nic nestřílel prázdnou pistolí, myslel si. *Ale moc účinné to asi nebude.*

Došli ke dveřím do hlavního sálu, které visely jen na jednom pantu.

„Takže lidi," prohlásil Kirkenhazard. „Není tady žád-

ný nosič, aby nám vzal věci, tak si to budeme muset odtáhnout sami."

„Ach bože," vydechla komtesa Irina Kostovichová a omdlela do náruče skotského ropného magnáta.

„Posbírejte, co můžete, a za patnáct minut se sejdeme tady."

Komtesa něco mumlala.

„Co to bylo?" zeptal se Kirkenhazard.

„Říkala, že má na ráno domluvenou pedikúru."

Kirkenhazard zvedl ruku a zaposlouchal se. „Ne. To ne. Slyší ještě někdo nějaké dunění?"

Zvířata se s divokou radostí vrhla z otevřených klecí ven, skákala, hopsala, létala a plazila se. Lvi, leopardi, nejrůznější opice, papoušci, gazely, stovky tvorů s jedinou společnou myšlenkou: utéct.

Opal z toho nadšená nebyla.

„To snad není pravda, Bláteníku. Vyždímám ti mozek jako houbu."

Artemis se přikrčil, protože ta věta o mozku a houbě se mu vůbec nelíbila. Když se vyhne Opalinu velitelskému pohledu, nebude ho moci mesmerizovat. Leda by jí její vylepšená moc umožňovala přístup do mozku i bez spojení optickým nervem.

Ale i kdyby se nepřikrčil, byla by ho ochránila vlna tvorů, která ho pohltila. Zvířata po sobě chňapala, narážela a kopala.

No ale fuj, ulevil si, když mu opičí loket vyrazil dech. *Když mě nedostane Opal, dostanou mě ta zvířata. Musím to stádo nějak řídit.*

Artemis se schoval pod jedním z operačních stolů a cestou vytáhl tygrovi kapačku s anestetikem. Pak mezi nohama prchajícího stáda hledal vhodné zvíře.

Opal na zvířata řvala směskou jejich jazyků. Byl to

pronikavý zvuk a útočný voj zvířat se rozdvojil na dva proudy, takže ji míjel. Opal přitom střílela kolem sebe energetickými výboji, které jí šlehaly z prstů a kosily celé řady tvorů, až padaly v bezvědomí k zemi.

Zlikviduje mi krytí, zamračil se Artemis.Je *načase zmizet.*

Zahlédl čtyři kopyta dusající k němu a připravil se ke skoku.

Je to kvagga, uvědomil si. *Napůl kůň, napůl zebra, a v zajetí žádná nebyla už víc než sto let. Čistokrevný hřebec to zrovna není, ale bude to muset stačit.*

Jízda byla trochu méně plynulá, než na jakou byl Artemis zvyklý od fowlovských arabských koní. Neměl třmeny, do kterých by se mohl opřít, pod ním neskřípalo sedlo, otěže nelupaly. Nemluvě už o tom, že kvagga nebyla zvyklá nosit jezdce a byla příšerně vyděšená.

Artemis ji poplácal po krku.

Absurdní, pomyslel si. *Tohle celé je absurdní. Mrtvý kluk prchá na vyhynulém zvířeti.*

Artemis pevně sevřel do obou hrstí hřívu kvaggy a snažil se ji řídit k otevřeným dveřím. Zvíře se vzpínalo a kopalo, házelo pruhovanou hlavou a pokoušelo se Artemise kousnout silnými hranatými zuby. Zaryl paty a držel se nahoře.

Opal měla co dělat, aby se chránila před vlnou zvířecí pomstychtivosti. Některé větší šelmy nebyly tak vyděšené jako jejich menší příbuzní a rozhodly se, že nejlepší způsob, jak odstranit hrozbu jménem Opal Koboi, bude sežrat ji.

Malička šotka se točila jako ďábelská baletka, střílela výboje magické energie, které se jí nafukovaly na rameno, nabíraly sílu ve vířících koulích kolem loktů a pak vystřelovaly vpřed, jako by byly tekuté.

Artemis nikdy nic takového neviděl. Zasažená zvíře-

ta prostě znehybněla v půlce pohybu, i setrvačná síla z nich vyprchala. Tvorové padali na místě k zemi a nehýbali se, až na vyděšené, divoce pobíhající oči.

Opravdu je silná. Takovouhle moc jsem ještě neviděl. Nikdy se nesmí zmocnit Julka.

Opal docházelo kouzlo. Její výboje hasly nebo míjely cíl jako zbloudilé rachejtličky. Nechala je být a vytáhla za pasem dvě pistole. Jednu jí okamžitě vyrazil z ruky tygr, který se právě v té chvíli dokolébal do rvačky, ale Opal nepodlehla hysterii. Rychle nastavila druhou zbraň na široký oblouk a při střelbě přejížděla zbraní ze strany na stranu. Z hlavně vylétl vějíř stříbřité energie.

První padl tygr; výraz na jeho tváři přitom jasně říkal: *už zase?* Následovalo několik dalších, zasažených uprostřed jeku, vytí nebo syčení.

Artemis zatáhl za ježatou hřívu kvaggy a donutil ji vyskočit na operační stůl. Zvíře frkalo a stěžovalo si, ale udělalo, co se po něm chtělo. Sjelo až nakonec, přeskočilo na další stůl.

Opal po nich střelila, ale místo Artemise to schytalo hejno kondorů.

Dveře byly přímo před nimi a Artemis se bál, že kvagga zaváhá, ale ne - vrazila do chodby spojující laboratoř a komoru s holografickými plameny.

Artemis rychle otevřel jeden ovládací panel na ukradených síťových brýlích a zvolil nastavení rampy.

Trvalo strašně dlouho, než se rampa vyklopila, a těch pár vteřin objížděl Artemis na zebře komorou kolem dokola, aby náhodou neměla čas zkoušet se zbavit nevítaného jezdce, a také aby byli obtížněji zasáhnutelný terč, kdyby se sem za nimi náhodou přihnala chodbou Opal.

Kolem prolétl orel, křídly se otřel Artemisovi o tvář. Ondatra se mu vyšplhala po trupu a skočila na zvedající se plošinu.

Nahoře bylo světlo, nezdravé chvějivé paprsky rozbitých stropních zářivek. Ale bylo to světlo.

„Tak jedem, holka," prohlásil Artemis a cítil se jako kovboj. Jipíí."

Extinkcionisté se shromáždili kolem zvednutého ukazováčku Tommyho Kirkenhazarda a soustředěně poslouchali, jako by ten zvuk vycházel z toho prstu.

„Ne, neslyším nic," připustil Tommy. „Asi se mi to zdálo. Koneckonců, pro milovníky lidí to byl dneska těžký večer."

A pak se dveře sálu zprudka rozlétly a Extinkcionisty doslova pohltilo moře zvířat.

Kirkenhazard padl pod dvěma paviány čakma, marně znova a znova tiskl spoušť prázdné pistole a hulákal: „Ale my jsme vás zabili, kruci! Zabili jsme vás!"

I když ten večer nedošlo v areálu k žádným obětem na životech, bylo osmnáct lidí hospitalizováno kvůli kousnutím, odřeninám, zlomeninám a různým parazitům. Kirkenhazard dopadl nejhůř. Paviáni sežrali jeho pistoli i ruku, ve které ji držel, a pak toho nešťastníka postoupili omámenému tygrovi, který se vzbudil v hodně špatné náladě.

Ani jeden z extinkcionistů si nevšiml malého tmavého letadla, které se tiše zvedlo za jednou z vilek. Přeletělo přes hlavní park a sebralo dlouhovlasého mladíka ze hřbetu zvířete, které vypadalo jako malý pruhovaný osel. Letoun opsal oblouk jako kámen z praku a pak zamířil k nočnímu nebi, jako by někam hodně spěchal.

Pedikúry a vůbec všechny lázeňské procedury byly na příští den zrušeny.

Opal byla nešťastná, když zjistila, že ještě k tomu všemu má zničené boty.

„Co je to za skvrnu?" ptala se Mervalla a jeho nedávno propuštěného dvojčete Descanta.

„Nevím," zamumlal Descant, který po té době v kleci pořád ještě nebyl v nejlepší náladě.

„To je nějaký výkal," vložil se do toho rychle Mervall. „Podle velikosti a hustoty bych řekl, že některá ta velká kočka byla trochu nervózní."

Opal si sedla na lavici a natáhla nohu s botou. „Sundej mi to, Mervalle."

Položila podrážku na Mervallovo čelo a opírala se do něj, dokud neodletěl dozadu i s pokálenou obuví.

„Ten Bláteník. On ví o mém lemurovi. Musíme ho sledovat. Předpokládám, že je označený."

„No jistě," potvrdil Mervall. „Každého nováčka postříkáme hned, jak přistane. Teď zrovna má radioaktivní stopu v každém póru. Je to neškodné, ale na téhle planetě se nám neschová nikde."

„Dobře. Vlastně výborně. Myslím na všechno, co?"

„Ano, slečno Koboi," odříkal Descant. Jste geniální. Bez konce je vaše úžasnost."

„Ale děkuji, Descante," prohlásila Opal, která jako vždycky sarkasmus nevnímala. „A já myslela, že se budeš po tom prasečím chlívku zlobit. Mimochodem, slovo úžasnost neexistuje. To pro případ, že by sis chtěl zapsat do deníku, jak jsem skvělá."

„Rozumím," odpověděl Descant vážně.

Opal nabídla Mervallovi druhou nohu. „Dobře. Teď nařiď všude samodestrukční nálože a připravíme transportér. Chci najít toho člověka a okamžitě ho zabít. Minule jsme na něj s těmi pijavicemi byli moc mírní. Tentokrát okamžitá smrt."

Mervall se ušklíbl. Držel dvě boty obalené tygřími výkaly, ale pořád mu byly milejší než to, do čeho šlápl ten člověk.

Artemis ležel na zádech v nákladovém prostoru a přemýšlel, jestli se mu těch posledních pár minut jen nezdálo. Superpijavice, spící tygři a nevrlá kvagga.

Cítil, jak podlaha pod ním vibruje, a věděl, že se pohybují rychlostí několikrát převyšující rychlost zvuku. Náhle vibrace zmizely a nahradilo je mnohem poklidnější hučení. Zpomalovali!

Artemis spěchal do kokpitu, kde se Myrta mračila na ciferníky, jako by mohla změnit informace na nich uvedené. Julek seděl v křesle kopilota a vypadalo to, že letoun řídí on.

Artemis ukázal na lemura. Já vím, že to je hloupá otázka, ale to Julek teď..."

„Ne. Autopilot. A mimochodem, ráda tě vidím živého. Za záchranu není zač."

Artemis se dotkl jejího ramene. „Zase už ti vděčím za život. Víš, já strašně nerad skáču od vděčnosti hned ke stížnostem, ale proč jsme zpomalili? Čas nám dochází. Měli jsme tři dny, pamatuješ? Zbývají už jen hodiny."

Myrta poklepala na jeden displej. „Pinkli nás. Někdo v tom komplexu. Něčí počítač si stáhnul naše data. Můžeš mi k tomu něco povědět?"

„Opal Koboi," řekl Artemis. „Za tím vším je Opal. Těží tělní tekutiny zvířat a posiluje jimi vlastní magii. Jestli dostane do rukou Julka, tak bude neporazitelná."

Myrta neměla ani čas nevěřit vlastním uším. „No to je nádhera. Opal Koboi. Já věděla, že nám při tomhle výletu schází ještě nějaký ten psychopat. Jestli nás pinkla Opal, tak ji máme za chvíli za zadkem v něčem mnohem bojeschopnějším, než je tahle popelnice."

„Štíty?"

„Nic moc. Lidský radar snad oklameme, ale skřítkovské skenery ne."

„Co můžeme dělat?"

„Musíme zůstat tady v letových drahách, kde je lidský provoz. Zůstaneme pod rychlostí zvuku a nebudeme na sebe upozorňovat. V poslední chvíli pak vyrazíme do Fowl Manor. Pak už bude celkem jedno, jestli nás Opal uvidí, protože než nás dohoní, budeme už zpátky v časovém proudu."

Sláma Hraboš vystrčil hlavu z poštovní schránky. „Nic moc tu není. Pár zlatých mincí. Co kdybych si je nechal? A slyšel jsem správně, že se někdo zmiňoval o Opal Koboi?"

„S tím si nelam hlavu. Všechno máme pod kontrolou."

Sláma se zachechtal. „Pod kontrolou? Jako jste to měli pod kontrolou v Rathdown Parku, co? A na kožedělném tržišti?"

„No dobře, nevidíš nás zrovna v nejlepší formě," připustil Artemis. „Ale časem začneš respektovat kapitánku Krátkou i mě."

Sláma se tvářil pochybovačně. „Tak to bych si asi měl slovo respektovat vyhledat ve slovníku, protože to určitě znamená něco jiného, než jsem si až doteď myslel, ne, Julku?"

Lemur zatleskal křehkými packami a zažvatlal něco, co znělo jako smích.

„Koukám, že sis našel někoho na své intelektuální úrovni, Slámo," podotkla Myrta a vrátila se ke svým přístrojům. „Škoda, že to není holka; mohl by ses s ním oženit."

Sláma předstíral šok. „Láska mimo druh. Ale to je fakt nechutnost. Co by to muselo být za šílence, aby políbil někoho, kdo není ani ze stejného druhu?" Artemis si zamnul spánky, ve kterých mu náhle tepala krev.

Cesta dlouhá do Tipperary, pomyslel si, *a pak ještě pár kilometrů do Dublinu.*

„Transportér?" řekla Opal. „Skřítkovský transportér?"

Letoun Opal Koboi se vznášel ve výši pětačtyřiceti kilometrů, až skoro na hranici kosmu. Na trupu matně černého letounu se odrážely hvězdy a země pod nimi byla zahalená do šálu mraků.

„Podle senzorů to tak vypadá," potvrdil Mervall. „Starý důlní model. Pod kapotou nic moc a palebná síla nula. Měli bychom být schopni ho chytit."

„Měli?" opakovala Opal a natáhla nohu, aby mohla náležitě obdivovat svoje nové červené boty. „Proč měli?"

„No, nějakou dobu jsme ho sledovali. Pak zpomalil pod rychlost zvuku. Řekl bych, že jejich pilot se drží v lidských leteckých cestách, dokud si nebude připadat v bezpečí."

Opal se ďábelsky usmála. Výzvy měla ráda.

„No, využijeme všech výhod. Máme rychlost, máme zbraně. Stačí jen zamířit správným směrem."

„To je ale kolostomální nápad," usmíval se Descant.

Opal se bolestně zašklebila. „Prosím, Descante. Používej krátká slova, ať tě nemusím vaporizovat."

Byla to prázdná hrozba, protože Opal od té události v laboratoři ze sebe nedokázala vydat jedinou jiskřičku kouzla. Základy pořád měla - kontrolu mysli, levitaci a podobně - ale než zase zvládne vytvořit blesk, bude se muset pořádně vyspat a odpočinout si. To ale Brillové nemusejí vědět.

„Napadlo mě tohle. Ty záznamy z laboratoře jsem prohnala hlasovým rozpoznáváním a dostala jsem regionální zařazení. Ať je ten Bláteník kdokoli, žije ve středním Irsku. Nejspíš v Dublinu. Takže nás tam doprav, jak to nejrychleji půjde, Descante, a než ten důlní letoun uhne z letových cest..." Opal stiskla v drobných prstech imaginárního mravence a vymáčkla z něj útroby. „Budeme čekat."

„Fabulózní," prohlásil Descant.

Slunce vyšlo a znova zapadalo, když Myrta překulila prskající letoun přes zeď fowlovského sídla.

Jsme těsně před limitem a takhle bedýnka těsně před smrtí," řekla Artemisovi. Položila si ruku na srdce. „Cítím, jak ve mně jiskra Čísla Jedna hasne, ale ještě je čas."

Artemis kývl. Když uviděl sídlo, připadala mu matčina situace ještě naléhavější.

Musím domů.

„Skvěle, Myrto. Dokázala jsi to. Přistán na zadním nádvoří. Do domu můžeme přes kuchyň."

Myrta stiskla několik tlačítek. „Tak dozadu. Hledám alarmy. Našla jsem dva a nenápadný třetí. Řekla bych, že to jsou čidla pohybu. Jenom jeden alarm je dálkově sledovaný, druhé dva jsou uzavřené. Mám ten dálkový vyřadit?"

„Ano, Myrto, vyřaď ho, prosím. Je někdo doma?"

Myrta zkontrolovala termální průzkum. Jedno teplé těleso. V nejvyšším patře."

Artemis povzdechl. Ulevilo se mu. „Dobře. Jenom maminka. Touhle dobou si asi už vzala prášky na spaní. Malý já ještě nemůže být zpátky."

Myrta se snažila s transportérem přistát tak jemně, jak mohla, ale rychlosti byly osekané a vznášedlové polštáře vybité. Stabilizátory měly zuby a gyroskop se točil jako korouhvička. Podvozek vyryl na nádvoří řadu dlažebních kostek a rozhazoval je před sebou jako pluh drny.

Artemis vzal Julka do náruče.

„Připravený na další dobrodružství, mrňousku?'

Lemur měl v kulatých očích strach a ohlédl se po Slámovi, jako by u něj hledal ujištění.

„Nikdy nezapomínej," pošimral ho Sláma pod bradou, „že chytrý jsi tady ty."

Permoník našel starý pytel a začal do něj cpát zbylý obsah ledničky.

„To nemusíš," zarazila ho Myrta. „Loď je tvoje. Vezmi si ji, vyhrabej svůj úlovek a uleť někam daleko. Tuhle plechovku hoď do moře a pár let žij z toho, co ti to vynese. Jenom mi slib, že to nebudeš prodávat lidem."

Jenom to, co už k ničemu není," ujistil ji Sláma. „A říkala jste, že si můžu ten letoun nechat?"'

„Dokonce tě žádám, abys ho dal do šrotu. Udělal bys mi dobrou službu."

Sláma se usmál. Já jsem velkorysý. Službu vám udělat můžu."

Myrta mu úsměv oplatila. „Dobře. A pamatuj si, až se zase setkáme, nic z toho se nikdy nestalo, nebo se pravděpodobně opravdu nestane."

„Mlčím jako hrob."

Artemis se kolem něj protáhl. „Tak to je pohled, za který bych si zaplatil. Sláma Hraboš se zavřenou pusou."

Jasně, taky jsem tě rád poznal, Bláteníku. Těším se, jak tě v budoucnosti okradu."

Artemis mu stiskl ruku. „Věř tomu nebo ne, já se na to těším taky. Občas si to docela užijeme."

Julek také napřáhl tlapku.

„Dohlídni na toho člověka, Julku," prohlásil Sláma vážně. Je trochu tupý, ale myslí to dobře."

„Sbohem, pane Hraboši."

„Nashle, pane Fowle."

Opal už potřetí opakovala svůj meditační nápěv *gola švem,* když do její soukromé kabiny vtrhl Mervall.

„Našli jsme ten letoun, slečno Koboi," sypal ze sebe a k hrudi tiskl pružný displej. „Ani ne minutu letěli nadzvukovou rychlostí, nad Středozemním mořem. Ale stačilo to."

„Hummmm hummmm haaaa. Raaamummm hummm haaa," prozpěvovala Opal konec nápěvu. „Klid ve mně, tolerance kolem mě, odpuštění za mnou. Tak, Mervalle, ukaž mi, kde je ten hnusný člověk, abych mu mohla do krku nacpat jeho vlastní střeva."

Mervall jí ukázal displej. „Červená tečka. Východní pobřeží."

„Vojenský objekt?"

„Kupodivu ne. Rezidence. Absolutně žádná obrana."

Opal se vyhrabala z přizpůsobivého křesla. „Dobře. Udělej pár průzkumů. Nastartuj děla a odvez mě tam."

„Ano, slečno Koboi."

„A Mervalle?"

„Ano, slečno Koboi?"

„Myslím, že malý Descant je do mě kapku zamilovaný. Před chvílí mi říkal, že jsem ohromně fotoatraktivní. Chudák pitomý. Mohl bys mu říct, že nejsem volná? Jestli to neuděláš, budu ho totiž muset nechat zabít."

Merv povzdechl. Já mu to řeknu, slečno Koboi. Určitě z toho bude zdevastičený."

Artemis si uvědomil, že cestou do sídla drbe Julka pod bradou.

„Uklidni se, mrňousku. Teď už ti nikdo neublíží. Jsme v bezpečí."

Myrta šla po schodech za ním a kryla jim záda, dva prsty ztuhle natažené. Sice to nebyla nabitá zbraň, ale s dostatečným švihem uměly ty prsty lámat kosti.

„Dělej, Artemisi. Číslo Jedna slábne, musíme skočit co nejdřív."

Artemis obešel na dvanáctém schodě místo citlivé na tlak. „Už jsme tam. Ještě pár vteřin."

Jeho pracovna vypadala přesně tak, jak ji opustil, skříň byla ještě otevřená, z horní poličky visela šála jako prchající had.

„Dobře," řekl Artemis a jeho jistota rostla. „Tohle je to místo. Úplně přesně."

„Nejvyšší čas," lapala po dechu Myrta. „Už se mi těžko drží signál. Je to jako utíkat za vůní."

Artemis ji objal paží kolem ramen. Trojčlenná skupinka - unavená, hladová, ale spokojená.

Myrtě se ramena třásla vyčerpáním a napětím, které až doteď potlačovala.

„Myslela jsem, že jsi mrtvý," řekla.

Já taky," připustil Artemis. „Pak jsem si uvědomil, že nemůžu umřít, v tomhle čase ne."

„Předpokládám, že mi to pak vysvětlíš."

„Později. U večeře. Můžeme teď prosím otevřít proud času, kamarádko?"

Náhle se ozvalo zasyčení, jak se odhrnula záclona v arkýři. Stáli tam mladý Artemis a Butler, oba v oblecích z fólie. Butler si rozepnul kombinézu a ukázalo se, že má na prsou připnutou velkou pušku.

„Co jste to říkali o proudu času?" zeptal se desetiletý Artemis.

Sláma Hraboš zahrabával zlatou minci jako oběť Podfukovi, permonickému bohu štěstí, když pod ním vybuchla země a on zjistil, že sedí obkročmo na ledolamu na přídi transportéru.

A ani jsem ho neslyšel, pomyslel si. *Tak ti pěkně děkuju, Podfuku.*

Než se Sláma sebral aspoň natolik, aby poznal, kde je nahoře a kde dole, ležel už pod stříbrným platanem a hlaveň neutrina bránila v pohybu jeho ohryzku. Jeho vousy instinktivně poznaly, že zbraň není přátelská, a namotaly se kolem hlavně,

„Pěkná loď," podotkl Sláma. Hrál o čas, než se mu před očima přestanou míhat hvězdičky. „Šepotavý motor, hádal bych."

Stáli před ním tři šotkové. Nebo spíš dva šotkové a šotka. Šotci obecně nevzbuzují příliš strachu, ale tihle byli ozbrojení a ta žena měla takový divný pohled.

„Vsadil bych se, že byste podpálila svět, jen abyste viděla, jak hoří," podotkl Sláma.

Opal si ten nápad poznamenala do malého elektronického záznamníku na kapesním počítači.

„Díky za nápad. Teď mi řekni všechno."

Minutku budu vzdorovat a pak je nakrmím nějakou tou smyšlenkou, říkal si Sláma.

„Nic vám neřeknu, šotkovská ďáblice," odsekl. Ohryzek mu nervózně narážel do hlavně.

„Áááá," zadupala Opal nohou. „Copak se mě nikdo nebojí?"

Stáhla si rukavici a přitiskla palec Slámovi na spánek.

„Teď mi všechno ukaž."

A s pomocí několika zbylých jisker tak neblaze získaného kouzla vycucla Slámoví z mozku všechny vzpomínky na posledních pár dní. Byl to krajně nepříjemný pocit dokonce i pro někoho, kdo je běžně zvyklý ze sebe vypuzovat velké množství materiálu. Sláma blábolil a škubal sebou, zatímco Opal mu luxovala posledních pár dní z hlavy. Když dostala, co chtěla, nechala klidně permoníka ležet v bezvědomí na zemi.

Až se za hodinu vzbudí, najde v kapse startovací čip

k policejnímu transportéru a nebude mít nejmenší ponětí, kde se mu tam vzal.

Opal zavřela oči a listovala svými nově získanými vzpomínkami.

„Aha," usmála se. „Proud času."

„Na tohle není kdy," naléhal Artemis.

Já myslím, že je," přel se s ním desetiletý Artemis. „Znova jste se mi vloupali do domu, takže mi přinejmenším můžete vysvětlit tu poznámku o proudu času. Nemluvě už o faktu, že ty jsi živý."

Starší Artemis odhodil vlasy z obličeje.

„Přece mě už musíš poznat. Ne?"

„Nejsme v reklamě na šampón. Přestaň tady prosím předvádět vlasy."

Myrta stála schoulená s rukou na srdci.

„Dělej," sténala. „Nebo budu muset jít bez tebe."

„Prosím," zapřísahal Artemis. „Musíme odejít. Je to otázka života a smrti."

S mladým Artemisem to nepohnulo. „Měl jsem tušení, že se vrátíte. Tady to všechno začalo. Přesně na tomhle místě. Prošel jsem si záznamy z bezpečnostních kamer a prostě jste se v tomhle pokoji objevili. Pak jste mě sledovali do Afriky, tak jsem si říkal, že když tomu tvorovi zachráním život, skončíte možná zase tady i s mým lemurem. Prostě jsme zakryli své tepelné stopy a čekali jsme. A teď jste tu."

„To je dost chatrná úvaha," ušklíbl se starší Artemis. „Šli jsme přece zjevně po lemurovi. A jak jsme ho jednou měli, proč bychom se sem vraceli?"

Já vím, že ta logika má mezery, ale neměl jsem co ztratit. A jak všichni vidíme, mohl jsem hodně získat."

Myrta neměla trpělivost na tohle fowlovské vychloubání.

„Artemisi, já vím, že máš srdce. Jsi dobrý člověk, i když to ještě nevíš. Obětoval jsi svoje diamanty, abys mi zachránil život. Co bychom museli udělat, abys nás nechal jít?"

Myrta tiše zuřila celou minutu a půl, co si to mladší Artemis rozmýšlel.

„Říct mi pravdu," prohlásil nakonec. „Chci vědět naprostou a úplnou pravdu o tomhle všem. Co za tvora jsi ty? Proč je mi on tak povědomý? Co je na tom lemurovi tak zvláštního? Prostě všechno."

Artemis starší si přitiskl Julka k hrudi. „Najdi mi nějaké nůžky," řekl.

Opal vběhla do sídla a jako by nic potlačila magickou nevolnost, která se v ní probudila, když vstoupila do lidského obydlí bez pozvání.

Proud času, myslela si a skoro se hihňala vzrušením. Konečně můžu ověřit svoje teorie.

Manipulace s časem byl už dlouho hlavní Opalin cíl. Být schopná kontrolovat svůj průchod časem, to byla největší moc. Její kouzlo ale nebylo bez lemura dost silné. Celé týmy policejních čarodějů jsou potřeba, aby čas jen na pár hodin zpomalily; kouzlo, které je potřeba na otevření časového tunelu, je obrovité. Bylo by snazší sestřelit Měsíc.

Opal si to naťukala do zápisníku.

Sestřelit Měsíc? Proveditelné?

Ale Opal si byla jistá, že kdyby se do tunelu dostala, rychle by zvládla příslušné mechanismy.

Nejspíš je to intuitivní proces, a já jsem koneckonců génius.

Lezla po schodech bez ohledu na to, jak si o lidské schody odírá nové boty. Mervall a Descant se táhli za ní a překvapovalo je, jak málo opatrná na svou obuv je.

„Mě kvůli botám strčila do prasečího chlívku," žbrblal Descant. „Tyhle nové si teď odírá o schody. To je pro ni typické, vůbec neví, co chce. Asi budu mít vřed."

Opal se dostala na konec schodiště a okamžitě vběhla do otevřených dveří.

Jak ví, že je to ta správná místnost?" žasl Descant.

„Nemám ponětí," prohlásil Mervall a opřel se rukama o kolena. Lézt po lidských schodech není pro šotky snadné. Velké hlavy, krátké nohy, drobné plíce. „Třeba z těch dveří vychází kouzelná červená záře, nebo možná ohlušující vytí časových vichrů."

Descant kývl. „Můžeš mít pravdu. A nemysli si, já sarkasmus poznám."

Opal vypochodovala z pokoje s kyselým výrazem.

„Jsou pryč," prohlásila. „A tunel se už zavírá. A zničila jsem si boty. Takže, chlapci, hledám, na koho to shodit."

Bratři Brillovi po sobě vrhli jediný pohled, pak se otočili a utíkali tak rychle, jak je jejich krátké nohy nesly.

Ale ne dost rychle.

DÍRA V ESU

Myrta cítila, jak se uklidňuje, hned jak vstoupili do proudu. Zatím jsem v bezpečí. Julek je v bezpečí. Brzo bude Artemisova matka zdravá, a jakmile se to stane, Myrta dá svému bývalému kamarádovi jednu pořádnou do zubů. Už se pevně rozhodla.

Udělal jsem, co jsem musel, prohlásil Artemis. A udělal bych to znova.

A ona ho políbila. Políbila!

Myrta Artemisovy pohnutky chápala, ale hluboce se jí dotklo, že si myslel, že ji musí vydírat.

Byla bych mu pomohla tak jako tak. Určitě.

Opravdu? Proti přímému rozkazu? Neměl Artemis pravdu, když to udělal takhle?

Myrta věděla, že tyhle otázky ji budou pronásledovat léta. Jestli jí vůbec nějaká zbývají.

Cesta byla těžší než dřív. Proud času narušoval její vědomí sebe sama a obklopovalo ji sirupovité pokušení přestat se soustředit. Její svět se jí zdál v těchhle jiskřivých vlnách méně důležitý. Stát se součástí věčné řeky by byl docela příjemný způsob existence. A jestli skřítkovský Národ vyhubí epidemie - co má být?

Do vědomí jí pronikla přítomnost Č.l a podpořila její odhodlání. Moc malého démona byla v proudu jasně cítit jako třpytivá karmínová nit, která je táhla tím ma-

rastem dál. Ve stínech se něco hýbalo. Ostré, trhavé věci. Myrta cítila zuby a zkřivené prsty.

Neříkal Číslo Jedna něco o kvantových zombie? To byl nejspíš vtip. Prosím, ať to byl jen vtip.

Soustřeď se! přikazovala sama sobě Myrta. *Nebo tě to pohltí.*

Cítila přítomnost ostatních, kteří putovali s ní. Julek byl překvapivě klidný, když vezmeme v úvahu okolní prostředí. A někde na okraji Artemis, jeho cílevědomost byla ostrá jako nůž.

Číslo Jedna bude mít pěkný šok, pomyslela si Myrta, *až na něj vyskočíme.*

Č.1 ale nevypadal příliš šokované, když se skupinka vykutálela z proudu a zhmotnila se v Artemisově pracovně.

„Nějaké zombie jste potkali?" zeptal se a zavrtěl strašidelně prsty.

„Díky Bohům," ulevil si Klusák na televizních obrazovkách a pak hlasitě vydechl širokými nosními dírkami. „To bylo nejdelších deset vteřin mého života. Máte lemura?"

Odpověď nebyla potřeba, protože Julek se rozhodl, že se mu zvuk Klusákova hlasu líbí, a olízl nejbližší obrazovku. Malému primátovi to zapraskalo na jazyku, takže odskočil a zle se po Klusákovi podíval.

Jeden lemur," konstatoval Klusák. „Samice ne?"

Myrta zatřásla hlavou, aby se zbavila hvězdiček v očích a mlhy v mozku. Proud jí přetrvával v hlavě jako poslední chvilky spánku.

„Ne. Samice ne. Budeš ho muset naklonovat."

Klusák se podíval na roztřesenou postavu za Myrtou.

Kentaur pozvedl obočí.

„Vidím, že máme -"

„O tom si promluvíme pak," přerušila Myrta kentaura zostra, „teď máme práci."

Klusák zamyšleně kývl. „No, podle toho, jak to vypadá, bych řekl, že má Artemis nějaký plán. Bude to pro nás nějaký problém?"

Jenom když se mu v tom pokusíme zabránit," prohlásila Myrta.

Artemis uchopil Julka do náruče, pohladil malého lemuřího mohykána a uklidňoval ho rytmickým pomlaskáváním.

Myrta cítila, že se sama také uklidňuje - ne díky Artemisovu mlaskání, ale proto, že zahlédla v zrcadle svůj vlastní obraz. Byla už zase sama sebou; trikot jí přesně padl. Dospělá žena. Už žádné teenagerské zmatky. A ještě líp se bude cítit, až si zase vezme svoje věci. Nic tak člověku nezvedne sebevědomí jako neutrino u boku.

„Musím za matkou," prohlásil Artemis zachmuřeně a vybíral si v šatníku oblek. „Kolik kubíků jí mám podat?"

Je hodně silný," prohlásil Klusák a chvíli počítal. „Dva kubíky. Ne víc. Na nočním stolku, v Myrtině lékárničce, je injekční pistole. Při odčerpávání z mozku buď hodně opatrný. Taky je tam anestetikum. Když Julka potřeš, nebude cítit vůbec nic."

„Tak dobře," strčil Artemis lékárničku do kapsy. „Půjdu tam sám. Doufám, že mě matka pozná."

Já taky doufám," souhlasila Myrta. „Nebo by mohla mít námitky proti tomu, aby jí někdo úplně cizí dával injekci s lemuřím mozkomíšním mokem."

Artemis se zastavil s rukou nad křišťálovou klikou na dveřích do rodičovské ložnice. V desítkách broušených plošek se odrážela jeho tvář. Každá z nich byla ustaraná a unavená.

Poslední šance. Moje poslední šance ji zachránit.

Pořád se snažím někoho zachraňovat, pomyslel si. *Mám přece být zločinec. Kde se to všechno takhle zvrtlo?*

Teď neměl čas se rozptylovat. Tady bylo v sázce víc než zlato nebo proslulost. Jeho matka umírala a její záchrana seděla Artemisovi na rameni a hledala mu v hlavě breberky.

Artemis sevřel knoflík dveří. Nesmí už ztratit ani chvilku přemýšlením, je čas jednat.

Místnost mu připadala chladnější, než jak si ji pamatoval, ale to se mu určitě jen zdálo.

Každý mozek občas klame. Dokonce i můj. Ten chlad, který cítím, je jen odrazem mé nálady, nic víc.

Ložnice jeho rodičů měla tvar obdélníku a táhla se přes celou hloubku západního křídla. Byl to vlastně spíš byt než pokoj, jeden kout byl zařízený jako obývák, jiný jako kancelář. Veliká postel s nebesy byla natočená tak, že v létě na vykládané čelo dopadalo světlo ze středověkého vitrážového okna.

Artemis kladl na koberec nohy opatrně jako tanečník a vyhýbal se révě vetkané v koberci.

Na úponky nešlapej, jinak devět spočítej.

Smůla teď byla to poslední, co by mohl potřebovat.

Angelina Fowlová ležela roztažená na posteli, jako by ji tam někdo hodil. Hlavu měla zakloněnou, až byla linie od krku k bradě skoro rovná, a její pleť byla tak bledá, že působila průsvitně.

Nedýchá, pomyslel si Artemis a v hrudi se mu zatřepetala panika jako pták v kleci. *Mýlil jsem se. Jdu pozdě.*

Pak se celé matčino tělo otřáslo, jak bolestně lapla po vzduchu.

V té chvíli Artemise skoro opustilo odhodlání. Nohy měl jako z gumy a čelo mu žhnulo.

Tohle je moje matka. Jak můžu udělat, co se udělat musí?

Ale udělá to. Nikdo jiný to udělat nemůže.

Artemis došel k matčině posteli a jemně jí odhrnul z tváře vlasy.

Jsem tady, máti. Všechno bude v pořádku. Našel jsem lék."

Angelina Fowlová kupodivu synova slova slyšela a otevřela oči. Dokonce i zornice ztratily barvu, vybledly do ledové modři zimního jezera.

„Lék," vydechla. „Můj malý Arty našel lék."

„Správně," kývl Artemis. „Malý Arty našel lék. Byl to ten lemur. Vzpomínáš, ten madagaskarský lemur z Rathdown Parku."

Angelina zvedla prst vyhublý až na kost a zavrtěla jím před lemurovým nosem. „Malý lemur. Lék."

Julek, kterého znepokojil její nemocný, kostnatý vzhled, se schoval za Artemisovu hlavu.

„Hezký lemur," řekla Angelina a na rtech se jí zachvěl slabý úsměv.

Já jsem teď rodič, myslel si Artemis. *Ona je dítě.*

„Můžu si ho pochovat?"

Artemis couvl. „Ne, maminko. Ještě ne. Julek je velice důležitý tvoreček. Tenhle mrňousek může zachránit svět."

Julek slezl dolů po zádech Artemisova saka, jako by pochopil, oč jde, a nechtěl se dát chovat.

„Prosím, Arty. Uklidnilo by mě to."

Artemis jí lemura už skoro podal. Skoro.

„Když ho budeš chovat, neuzdraví tě to, mami. Potřebuju ti dát do žíly injekci tekutiny."

Angelina jako by znovu získávala sílu. Pomalu se soukala dozadu, posunovala hlavu vzhůru po čele postele. „Ty nechceš, abych byla šťastná, Arty?"

„Teď momentálně budu radši, když budeš zdravá, než šťastná," řekl Artemis a nezdálo se, že by jí chtěl lemura podat.

„Ty mě nemáš rád, synku?" vrkala Angelina. „Nemáš rád svou maminku?"

Artemis rázně otevřel lékárničku, sevřel v prstech transfuzní pistoli. Po bledé tváři se mu skutálela slza.

„Mám tě rád, máti, mám tě rád víc než život. Kdybys věděla, co jsem podstoupil, abych našel malého Julka. Jenom pět vteřin se nehýbej a pak tenhle zlý sen skončí."

Angelininy oči teď vypadaly jako lstivé štěrbinky. Já nechci, abys mi dával injekci, Artemisi. Nejsi školený ošetřovatel. Nebyl tady doktor? Nebo to se mi jen zdálo?"

Artemis připravil pistoli a čekal, až se kontrolka zeleně rozsvítí. „To nebude poprvé, co budu píchat injekci, mami. Dával jsem ti mnohokrát léky, když jsi byla posledně... nemocná."

„Artemisi!" utrhla se na něj Angelina a uhodila dlaní do přikrývky. Já trvám na tom, abys mi toho lemura dal! Okamžitě! A zavolej doktora."

Artemis vytáhl z lékárničky zkumavku. Jsi hysterická, mami. Neovládáš se. Myslím, že bych ti měl dát sedativum, než ti píchnu protilék." Zastrčil zkumavku do pistole a sáhl o matčině paži.

„Ne!" To už Angelina doslova ječela a s překvapivou silou ho odstrčila. „To by se tomu tvému LEPReko hodilo, uspat mě, ty kluku pitomá."

Artemis ztuhl. „LEPReko, mam."? Co ty víš o LEPReko?"

Angelina se popotahovala za ret jako provinilé dítě. „Co? Říkala jsem LEPReko? Pár písmenek, nic víc. Nic to pro mě neznamená."

Artemis couvl od postele a ochranitelsky uchopil Julka do náruče.

„Pověz mi pravdu, mami. Co se to tu děje?"

Angelina se přestala tvářit jako neviňátko, bušila do přikrývky jemnýma rukama a vztekle ječela:

Je mi z tebe zle, Artemisi Fowle. Ty odporný člověče. Jak tě nenávidím."

Takováhle slova člověk od vlastní matky nečeká.

Angelina ležela na posteli a vzteky se z ní kouřilo. Doslova kouřilo. Očima koulela a šlachy na pažích a krku jí vystupovaly jako ocelová lana. A celou tu dobu nepřestávala blábolit.

„Až budu mít lemura, všechny vás zničím. LEPReko, Klusáka, Julia Březného. Všechny. Pošlu laserové psy do každého tunelu v kůře zemské, než vyčenichám toho smradlavého permoníka. A té kapitánce, té vymyju mozek a udělám z ní svou otrokyni." Nenávistně pohlédla na Artemise. „Dobrá pomsta. Nemyslíš, *synu?"* To poslední slovo z jejích rtů skáplo jako jed z tesáků zmije.

Artemis přitiskl Julka k sobě. Cítil, jak se malé stvoření chvěje. Nebo se možná třásl on sám.

„Opal," řekl. „Tys nás sledovala domů."

„Konečně!" křikla Artemisova matka Opaliným hlasem. „Slavný geniální chlapec pochopil pravdu." Angelininy údy ztuhly a ona se vznesla nad postel, obklopená převalující se mlhou páry. Světle modré oči probodly Artemise šíleným nenávistným pohledem.

„Tys myslel, že můžeš vyhrát? Věřil jsi, že už jsi vyhrál? To ses ale krásně spletl. Ani nemáš kouzlo. To zase já mám víc kouzla než jakýkoliv jiný skřítek od doby démonů čarodějů. A jak budu mít lemura, budu nesmrtelná."

Artemis obrátil oči v sloup. „A taky neporazitelná, nezapomeň."

Já tě nenávidíííím!" ječela Opal/Angelina. „Až budu mít lemura, tak... tak..."

„Mě nějak příšerně zabiješ," napověděl Artemis.

„Přesně. Díky."

Angelinino tělo se ztuhle obracelo, až se vznášela svisle, hřívou zježených vlasů se dotýkala stropu.

„Tak," ukázala kostnatým prstem na zděšeného Julka. „Dej mi to zvíře."

Artemis si zabalil lemura do saka.

„Pojď si pro něj," řekl.

Myrta v pracovně vysvětlovala Artemisovu teorii.

Je to všechno?" zeptal se Č.l, když Myrta dovysvětlovala. „Nezapomínáš na nějaký kritický detail? Třeba na tu část, co dává smysl?"

„Celá ta věc je směšná!" vložil se do toho Klusák z monitorů. „Pojďte, skřítkové. My jsme svou práci odvedli. Je načase se vrátit pod zem."

„Za chvilku," odpověděla Myrta. Jen dáme Artemisovi pět minut na to, aby si to ověřil. Stačí, když budeme ve střehu."

Klusák povzdechl, až to v reproduktorech zapraskalo. „No, tak mě aspoň nechte přivolat transportér. Jednotka je připravená na Tara a čeká na signál."

Myrta o tom chvilku přemýšlela. „To je dobré. To udělej. Ať se stane cokoliv, musíme být připravení zmizet. A až to uděláš, proveď průzkum sídla - zjisti, kde je ta ošetřovatelka."

Klusák se podíval doleva - volal Tara.

Myrta ukázala na Č.l. „A ty si připrav do prstů trochu toho svého speciálního kouzla, kdybychom ho potřebovali. Nebudu se cítit úplně bezpečná dřív, než bude Angelina zdravá a my budeme pít v Jistotě v baru simkafe."

Č.l zvedl ruce a brzo se kolem nich zavlnila červená síla. „Neboj, Myrto. Jsem připravený na všechno."

Měl dodat *skoro*.

Ve stejném zlomku vteřiny monitory zčernaly a dveře se rozletěly s takovou silou, že se klika doslova zaryla do zdi. V nich se objevilo Butlerovo mohutné tělo.

Myrta se přestala usmívat, když si všimla, že bodyguard drží v ruce pistoli a že má na očích zrcadlové tmavé brýle.

Je ozbrojený a nechce se nechat mesmerizovat.

Myrta byla rychlá, ale Butler byl rychlejší, a navíc měl na své straně moment překvapení - koneckonců, měl správně být na cestě do Číny. Myrta sáhla po pistoli, ale Butler to stihl rychleji a neutrino jí od boku sebral.

Umíme i jiné triky, pomyslela si Myrta. *Máme kouzlo. Číslo Jedna tě složí raz dva.*

Butler přitáhl do místnosti něco na vozíku. Kovový sud, v jehož stěnách byly vyleptané runy.

Co to je? Co to dělá?

Číslu Jedna se povedlo vystřelit jediný výboj. Pokojový blesk, který ožehl Butlerovi košili a srazil ho o krok zpátky. Jenže strážce, i když se potácel, smýkl vozíkem do místnosti, jako když kladivář roztáčí kladivo. Z otevřeného ústí sudu vyšplíchl nějaký hustý sliz a cákl Číslu Jedna na nohy. Pak vozík pokračoval v cestě a srazil Myrtu i Číslo Jedna jako kuželky.

Číslo Jedna se díval na své prsty, na kterých kouzlo vyhasínalo jako svíčka ve větru.

„Mně je špatně," zasténal a svalil se. Oči mu blikaly, rty šeptaly stará kouzla, která neměla sebemenší účinky.

Co je v tom sudu? uvažovala Myrta a přitom uvolňovala křídla z pouzdra. Když začala stoupat, popadl ji Butler za kotník a hodil ji potupně do sudu. Cítila, jak se ten hustý sliz nad ní zavírá jako mokrá pěst, ucpává jí nos, zalévá krk.

Puch to byl odporný.

Zvířecí sádlo, uvědomila si a křečovitě se otřásla hrůzou. *Čistý škvařený tuk a do něj přimíchaných pár kleteb.*

Zvířecí sádlo se používá k potlačování kouzla už tisíce let. I ten nejmocnější čaroděj je bezmocný, když ho namočíte do škvařeného tuku. Hodíte čaroděje do sádla, zavřete ho pletivem z vrbové kůry a zakopete na posvěceném lidském hřbitově, a čaroděj je bezmocný jako kotě v pytli. A ten zážitek je o to příšernější, že většina skřítků jsou přesvědčení vegetariáni a velmi dobře si uvědomují, kolik zvířat muselo zemřít, aby se získal celý sud tuku.

Kdo o tom Butlerovi řekl? uvažovala Myrta. *Kdo ho ovládá?*

Pak vedle ní Butler vrazil ještě Č.l a hladina tuku se jim zvedla až nad hlavy. Myrta vyrazila vzhůru a dostala se očima ven právě včas, aby viděla, jak na barel doléhá víko a zatemňuje stropní světlo.

Nemám přilbu, naříkala. *Kdybych tak měla přilbu...*

Pak víko zapadlo a zacvaklo. Tuk si našel výstřih její kombinézy a vplížil se dovnitř, zkoumal její tvář, vtrhl do uší. Kletby se svíjely jako zlovolní hadi a tlumily kouzlo.

Jsem ztracená, pomyslela si. *Nejhorší smrt, jakou si umím představit. Uzavřená v malém prostoru. Jako moje matka.*

Č.l sebou vedle ní křečovitě zaškubal. Malý čaroděj musí mít pocit, jako by mu vysávali duši.

Myrta zpanikařila. Kopala a rvala se, otloukala si lokty, odírala si kůži na kolenou. Když se kouzlo pokusilo ji vyléčit, vplížil se tuk na stejné místo a kletba jiskřičky spolykala.

Už skoro otevřela ústa a zaječela. Zarazila ji jen poslední stopička rozumu. Pak se jí něco otřelo o tvář. Zvlněná trubička. Byly tu dvě.

Dýchací trubice...

Myrta horečně ohmatávala trubičku až na konec. Musela potlačit přirozený instinkt vrazit její ústí do pusy Číslu Jedna.

V nebezpečí vždycky nejdřív zajistěte sebe, potom se teprve starejte o civilisty.

Myrta tedy úplně posledním zbylým dechem vyfoukla z trubičky tuk, jako když si potápěč uvolňuje šnorchl. Představila si, jak nahoře vyletují do místnosti kapky sádla.

Doufám, že jsem Butlerovi zničila oblek, pomyslela si.

Nemohla teď dělat nic než se nadechnout. Se svištěním k ní přilétl vzduch znečištěný kapičkami tuku. Myrta znovu vyfoukla a vyčistila poslední stopy toho hnusu.

Teď Číslo Jedna. Už se svíjel méně - jeho moc slábla. Pro někoho tak mocného musí být tohle potopení skoro nesnesitelné. Myrta svou vlastní trubici ucpala palcem, pak vyčistila tu druhou a vtiskla ji Číslu Jedna do ochablých úst. Chvilku nereagoval a Myrtu napadlo, že už je pozdě. Pak sebou Č.l škubnul, zaprskal a nastartoval jako starý motor za mrazivého rána.

Živí, pomyslela si Myrta. *Oba jsme živí. Kdyby Butler chtěl, abychom umřeli, už by se to stalo.*

Opřela se nohama o dno sudu a pevně Číslo Jedna objala. Teď byl potřeba klid.

Klid, vysílala, i když věděla, že Č.l má určitě hodně otupělou schopnost empatie. *Klid, malý příteli. Artemis nás zachrání.*

Jestli žije, pomyslela si, ale neodvysílala.

Artemis couval před děsivou podobou své matky, která se před ním vznášela. Julek v jeho náruči ječel a vzpí-

ral se, ale Artemis ho držel pevně a automaticky drbal malou šošolku chlupů na jeho hlavě.

„Dej mi to zvíře," naléhala Opal. „Nemáš na vybranou."

Artemis obepnul hrdlo Julka palcem a ukazováčkem.

„Ale já bych řekl, že na vybranou mám."

Opal se zatvářila zděšeně. „Přece bys nezabil nevinného tvora."

„Už jsem to udělal."

Opal se mu zadívala do očí. Já myslím, že teď už bys to neudělal, Artemisi Fowle. Moje skřítkovská intuice mi říká, že nejsi tak bez srdce, jak se tváříš."

Byla to pravda. Artemis věděl, že by nedokázal Julkovi ublížit, dokonce ani aby zhatil Opaliny plány. Ale nebyl důvod to Opal prozradit.

„Srdce mám ledové, šotko. Věř tomu. Použij to svoje magické vcítění a podívej se mi do duše."

Řekl to takovým tónem, že se Opal zarazila. Byl tvrdý jako ocel a bylo těžké ho prokouknout. Možná by s ním neměla tak lehkomyslně hazardovat.

„Tak dobře, člověče. Dej mi to zvíře a já ušetřím tvoje přátele."

„Žádné přátele nemám," odsekl Artemis, i když věděl, že to je průhledný bluf. Opal tu byla už aspoň několik dní. Nepochybně se dostala do bezpečnostních systémů sídla.

Angelina/Opal se podrbala na bradě. „Hmm, nemáš přátele? Jen tu elfku z LEPReko, co tě doprovázela do minulosti, a samozřejmě toho démona čaroděje, co vás tam poslal. Nemluvě už o tom tvém supersilném strážci."

Aliterace, uvědomil si Artemis. *Hraje si se mnou.*

„I když," uvažovala dál Angelina/Opal nahlas, „Butler už opravdu není tvůj přítel. Teď je můj."

Tohle bylo znepokojivé prohlášení, a možná pravdi-

vé. Artemis, který byl obvykle mistrem ve čtení řeči těla a výmluvných tiků, byl před touhle šílenou verzí své matky bezmocný.

„Butler by se s tebou nikdy dobrovolně nespřátelil!"

Opal pokrčila rameny. Tohle byla pravda. „Kdo říká, že dobrovolně?"

Artemis zbledl.

Tak tohle je průšvih.

Já ti vysvětlím, co se stalo," pokračovala Opal sladce. „Trošku jsem to zpřeházela v mozku svým malým pomocníkům, aby mě nemohli prásknout, a poslala jsem je i s letounem zpátky do Jistoty. Pak jsem si stopla ten váš časový proud, než se zavřel. Pro někoho s mými schopnostmi to byla hračka. Dokonce jste tu díru ani neočarovali."

Artemis luskl prsty. Já věděl, že jsem na něco zapomněl."

Opal se pousmála. „Vtipné. Zkrátka začalo mi být jasné, že jsem nebo budu za celou tu věc zodpovědná, tak jsem z proudu vyskočila o pár dnů dřív a tím jsem získala čas vás všechny pěkně poznat. Matku, otce, Butlera."

„Kde je moje matka?" křikl Artemis; hněv prorazil jeho klidnou slupku jako kladivo led.

„Ale já jsem přece tady, miláčku," řekla Opal Angelininým hlasem. Jsem hrozně nemocná a potřebuju, aby ses vrátil do minulosti a donesl mi kouzelnou opičku." Posměšně se zachechtala. „Lidi jsou takoví blázni."

„Takže tohle není nějaké tvaroměnné kouzlo?"

„Ne, pitomče. Bylo mi úplně jasné, že Angelinu budou vyšetřovat. Tvaroměnná kouzla jsou jen povrchová a dokonce i tak schopný kouzelník jako já je udrží jen po krátkou dobu."

„To znamená, že moje matka neumírá?" Artemis znal odpověď, ale potřeboval si být jistý.

Opal zaťala zuby; byla netrpělivá, ale zároveň toužila mu předvést, jak geniální plán vymyslela.

Ještě ne. I když brzo už budou její systémy nenapravitelně poškozené. Ovládla jsem ji na dálku. To je extrémní forma mesmeru. S takovou mocí, jakou mám já, můžu manipulovat samotnými jejími orgány. Napodobit magicidu byla hračka. A až budu mít malého Julka, můžu si otevřít vlastní díru v čase."

„Takže jsi někde tady? Tvoje skutečné já?"

Opal měla otázek dost. „Možná ano, možná ne. Co na tom záleží? Já jsem vyhrála, ty jsi prohrál. Smiř se s tím, nebo všichni umřou."

Artemis couval ke dveřím. „Hra ještě neskončila."

Venku se ozvaly kroky a podivné rytmické skřípání. Artemis odhadoval, že je to kolečko, i když se zahradnickým náčiním velké zkušenosti neměl.

„Ale já myslím, že už skončila," prohlásila Opal zlomyslně.

Těžké dveře se trhaně rozskočily, jak do nich někdo zvenčí vrazil. Butler dostrkal kárku do místnosti a vpotácel se za ní, nahrbený a roztřesený.

„Tenhleten je silný," prohlásila Opal skoro obdivně. „Mesmerizovala jsem ho, ale i tak odmítal zabít tvoje přátele. Tomu hlupákovi skoro prasklo srdce. Měla jsem co dělat, abych ho donutila vyrobit ten sud a naplnit ho sádlem."

„Na potlačení skřítkovského kouzla," hádal Artemis.

„Samozřejmě, idiote. Tak, hra je definitivně u konce. Odpískáno. Butler je moje eso v rukávu, jak byste řekli vy lidé. Všechna esa držím já. Jsi sám. Dej mi lemura a já se vrátím do své doby. Nikdo nemusí trpět."

Jestli Opal dostane lemura, bude trpět celá planeta, pomyslel si Artemis.

Opal luskla prsty. „Butlere, chyť to zvíře."

Butler udělal jeden krok k Artemisovi, pak se zastavil. Jeho široká záda se otřásla a prsty se zkroutily jako paráty chňapající po neviditelném krku.

„Řekla jsem chyť to zvíře, ty pitomý člověče."

Strážce padl na kolena a začal bušit do podlahy, jako by se snažil vyhnat ze své hlavy ten hlas.

„Okamžitě chyť toho lemura!" ječela Opal.

Butler měl sílu na tři slova: „Táhni.k...čertu."

Pak se popadl za paži a zhroutil se.

„Ale fuj," ulevila si Opal, „infarkt. Zlomila jsem ho."

Soustřeď se, přikazoval sám sobě Artemis. *Opal sice drží všechna esa, ale v jednom z těch es je možná díra.*

Artemis zašimral Julka pod bradou.

„Schovej se, kamaráde. Schovej se."

Pak vyhodil lemura směrem k velkému lustru zavěšenému od stropu. Julek sebou ve vzduchu mrsknul a pak se zachytil skleněného ramene. Obratně se vytáhl nahoru a schoval se za záclonami rozhoupaných křišťálů.

Opal okamžitě ztratila zájem o Artemise a soustředila se na to, aby s Angelinným tělem levitovala směrem k lustru. S vzteklým zaječením si uvědomila, že do takové výšky tělo na dálku nedostane ani bytost tak mocná jako ona.

„Doktor Schalke!" zavolala, a její pravá ústa to kupodivu volala také. „Do ložnice, Schalke!"

Artemis si to zapamatoval jako užitečnou informaci a pak proklouzl pod Opal k posteli své matky. V řadě lékařských přístrojů vedle postele byl zaparkovaný i mobilní defibrilátor a Artemis ho rychle zapnul a celý vozík odtáhl tak daleko, jak jen to šlo, k místu, kde se zhroutil Butler.

Strážce ležel obličejem vzhůru, ruce rozhozené, jako by mu na hrudi ležel neviditelný balvan. Tvář měl na-

pjatou snahou odvalit ten kámen. Oči zavřené, zuby zaťaté, obličej lesklý potem.

Artemis rozepnul Butlerovi košili a odkryl širokou hruď, tvrdou svaly, jizvami a napětím. Zběžná prohlídka mu potvrdila, že srdce nebije. Butlerovo tělo bylo mrtvé; naživu zůstal jen mozek.

„Vydrž, příteli," zamumlal Artemis a ze všech sil se snažil udržet soustředění.

Vytáhl elektrody z držáků, strhl z nich jednorázové ochranné obaly, které na povrchu zanechaly tenkou vrstvu vodivého gelu. Elektrody mu v rukou těžkly, jak čekal, až se jednotka nabije. Než se zeleně rozsvítila kontrolka *Připraveno,* měl už pocit, že drží v rukou balvany.

„Můžeme!" vykřikl ke všem a k nikomu, pak přimáčkl pevně elektrody na Butlerovu hruď a palcem stiskl tlačítko výboje. Poslal tak 360 joulů proudu do srdce svého strážce. Butlerovo tělo se prohnulo a Artemis ucítil ostrý pach spálených chlupů a kůže. Gel schnul a prskal, vypaloval dva kruhy v místech, kde elektrody přilehly. Butler zprudka otevřel oči a mohutnýma rukama uchopil Artemise za ramena.

Je pořád Opaliným otrokem?

„Artemisi," vydechl Butler, ale pak se zmateně zachmuřil. „Artemisi? Jak?"

„Potom, příteli," prohlásil rázně malý Ir, který už v duchu řešil další problém. „Zatím odpočívej."

Tenhle příkaz nemusel dávat dvakrát. Butler se okamžitě propadl do vyčerpaného bezvědomí, ale srdce mu v hrudi mocně bušilo. Nebyl mrtvý tak dlouho, aby utrpěl jeho mozek.

Další Artemisův problém byla Opal, nebo konkrétně, jak ji dostat z matčina těla. Artemis nepochyboval o tom, že když ji Opal brzo neopustí, jeho matka se z toho nevzpamatuje.

Artemis se několikrát zhluboka nadechl, aby si dodal odvahy, a pak se soustředil na vznášející se matčino tělo. To se otáčelo pod lustrem, jako by na něm viselo. Ruce chňapaly po Julkovi, který jako by ji provokoval tím, že na ni vystrkoval zadek.

Může tahle situace ještě vůbec být surrealističtější?

V té chvíli vešel do pokoje doktor Schalke a mával pistolí, která se zdála být příliš velká pro jeho jemné ruce.

Jsem tady, ty tvore. Ale musím říct, že tvůj tón se mi nelíbí. Jsem sice očarovaný, ale nejsem zvíře."

„Ale drž hubu, Schalke. Vidím, že ti budu muset usmažit ještě pár mozkových buněk. Tak honem. Přines toho lemura."

Schalke ukázal čtyřmi prsty volné ruky k lustru. „Lemur je v dost značné výšce, ano? Jak ho mám přinést? Nemám ho třeba sestřelit?"

Opal sjela níž, mávala pažemi i nohama jako harpyje. „Ne!" zaječela a tloukla ho do hlavy a ramenou. „Radši bych zastřelila sto vás, tisíc, než abych ti dovolila zkřivit jediný chloupek na srsti toho tvora. On je budoucnost. Moje budoucnost! Budoucnost světa!"

„No ne," prohlásil doktor. „Kdybych nebyl mesmerizovaný, tak bych nejspíš začal zívat."

„Zastřel ty lidi," přikázala Opal. „Nejdřív toho kluka, ten je nejhorší."

„Víš to jistě? Ta lidská hora mi připadá nebezpečnější."

„Střel toho kluka!" ječela Opal a slzy vzteku jí stékaly po tvářích. „Pak Butlera a pak sebe."

Artemis polkl. Tohle začínalo být na pováženou; doufal jen, že jeho komplic sebou pohne.

„No dobře," prohlásil Schalke a hrál si s pojistkou Butlerova sig saueru. „Hlavně když se zbavím těchhle scén."

Mám pár vteřin, než přijde na to, jak se to odjistí, uvě-

domil si Artemis. Za pár vteřin musí odvést Opalinu pozornost. *Nedá se nic dělat, musím jí tu díru v esu ukázat.*

„Ale prosím tě, Opal," prohlásil Artemis s klidem, který necítil. „Přece bys nezastřelila desetiletého kluka, ne?"

„To bych tedy rozhodně zastřelila," odsekla Opal. „Uvažuju o tom, že si tě naklonuju, abych tě mohla zabíjet pořád dokola. Úplný ráj."

Pak jí došlo všechno, co Artemis řekl.

„Desetiletého? Říkal jsi, že je ti deset?"

Artemis zapomněl na všechno nebezpečí kolem sebe a vychutnával si ten sladký okamžik triumfu. Bylo to opojné.

„Ano, to jsem říkal. Je mi deset. Moje skutečná matka by to poznala hned."

Opal ohryzávala klouby prstů Angelininy levé ruky. Přemýšlela.

„Ty jsi ten Artemis Fowl z mojí doby? Oni tě vzali s sebou?"

Jak vidíš."

Opal se vzepjala ve vzduchu, jako by ji unášel vítr.

Je tu ještě jeden. Někde tady je ještě jeden Artemis Fowl."

„No konečně!" ušklíbl se Artemis. „Slavná geniální šotka pochopila pravdu."

„Najdi ho," zaječela Opal. „Okamžitě ho najdi. Hned."

Schalke si narovnal brýle. „Okamžitě a ještě k tomu hned. To musí být důležité."

Opal se za ním dívala s hlubokou nenávistí v očích. „Až tohle skončí, zničím celé tohle sídlo jenom tak, abych se pomstila. A až se vrátím do minulosti, tak -"

„Nemusíš pokračovat," přerušil ji desetiletý Artemis. „Zničíš ho podruhé."

Když měl čtrnáctiletý Artemis chvilku na to, aby o všem přemýšlel, někde v mezidobí mezi šplháním po sloupech a klamáním krvežíznivých Extinkcionistů, uvědomil si, že kolem nemoci jeho matky je hodně nezodpovězených otázek. Vypadalo to, že jí magicidou nakazil on, ale od koho by ji chytil? V minulosti mu sice do těla proniklo Myrtino kouzlo, jenže ona sama byla naprosto zdravá a silná. Proč není nemocná? Nebo, když jsme u toho, jak to, že se nenakazil Butler? Toho už léčili tolikrát, že je z něj napůl skřítek.

A ze všech těch tisíců lidí, které skřítkové každý rok uzdravují nebo jim mažou paměť, zrovna jeho matka onemocněla? Matka jediného člověka na světě, který s tím mohl něco dělat? To je divná náhoda. Trochu moc divná.

Takže: buď někdo jeho matku záměrně nakazil, nebo jsou ty příznaky jen magicky napodobené. Tak nebo tak, výsledek je stejný. Artemis se vrátí v čase, aby našel protilék. Toho lemura, Julka.

A kdo by stál o Julka tolik jako Artemis sám? Odpověď na tu otázku ležela v minulosti. Samozřejmě Opal Koboi. Malý primát byl poslední přísadou do jejího magického koktejlu. S jeho mozkomíšním mokem ve svém krevním řečišti by byla doslova nejmocnější osobou na planetě. A když Opal nedokázala Julka dostat ve svém vlastním čase, donese si ho z budoucnosti. Udělá pro to cokoli. Musela je sledovat zpátky proudem času, vyskočit dřív a tohle všechno zorganizovat. Předpokládala, že až bude mít Julkův mozkomíšní mok, dostat se zpátky nebude problém.

Bylo to hodně zamotané dokonce i pro Artemise. Opal by v jeho přítomnosti vůbec nebyla, kdyby se on

nevrátil v čase. A on se v čase vrátil jen kvůli tomu, jakou situaci vytvořila. Artemisův vlastní pokus matku vyléčit vedl Opal k tomu, že ji nakazila.

Jednou věcí si ale byl jistý - že v tom Opal prsty má. Měli ji za zády i před sebou. Hnala jejich skupinku sama sobě do spárů. Časový paradox.

V téhle rovnici jsou dvě Opal, myslel si Artemis. *Tak by tu i dál měli být dva Artemisové Fowlové.*

A tak se mu v hlavě zrodil plán.

Jakmile se mladý Artemis dozvěděl všechny podrobnosti a přesvědčil se o jejich přesnosti, okamžitě souhlasil, že je doprovodí do budoucnosti, i když Butler hlasitě protestoval.

Je to moje matka, Butlere," řekl prostě. „Musím ji zachránit. Teď ti ji dávám na starost, zůstaneš s ní, než se vrátím. Ostatně, beze mě by to stejně nedokázali, no ne?"

Jistěže ne, ušklíbla se v duchu Myrta. Potěšil ji pak pohled na to, jak z chlapcovy tváře mizí arogance ve chvíli, kdy se před nimi otevřel proud času jako tlama nějakého velikého, počítačem vytvořeného hada.

„Hlavu vzhůru, Bláteníčku," řekla, když se mladší Artemis díval, jak se rozpouští jeho paže. „A pozor na kvantové zombie."

Proud času byl pro staršího Artemise těžký. Každý jiný člověk by byl po opakovaném vystavení tomuto konkrétnímu typu záření dávno roztrhaný na hadry, ale Artemis se držel čirou silou vůle. Soustředil se na horní hranice svého intelektu, řešil nedokazatelné teorémy s velkými základními čísly a skládal závěr k Schubertově nedokončené Osmé symfonii.

Jak Artemis pracoval, vycítil pohrdlivou poznámku svého mladšího já.

Zase B moll? To myslíš vážně? To byl opravdu vždycky takhle nepříjemný? Dost protivné. Není divu, že ho lidé obecně moc rádi neměli.

Fowl Manor, současnost

Když se starší Artemis ocitl zpátky ve svém domě a ve svém čase, popadl jen ze skříně nějaké šaty a pak rychle zmizel z pracovny; Klusáka a Číslo Jedna přitom prostým „Pssst!" varoval, aby mlčeli. Rychle se rozběhl chodbou k šachtě jídelního výtahu, která přiléhala k salónu v patře. Nebyla to nejpřímější cesta k bezpečnostnímu velínu; popravdě řečeno, byla to nešikovná oklika, ale také jediný způsob, jak projít domem nepozorován.

Butler byl přesvědčený, že má pod dozorem každý čtvereční centimetr sídla, kromě fowlovských soukromých pokojů, ale Artemis už dávno přišel na to, jak projít domem tak, aby ho nezachytila kamera. Znamenalo to schovávat se v koutech, chodit po nábytku, jezdit v jídelních výtazích a natočit vysoké zrcadlo v tom jediném správném úhlu.

Bylo samozřejmě možné, že by i nepřítel mohl přijít na stejné cestičky a pohybovat se po domě podobně nepozorovaně. Možné, ale vysoce nepravděpodobné, protože na to byla potřeba důvěrná znalost různých zákoutí a výklenků nezachycených na žádném plánu.

Artemis klikoval halou, vždycky těsně poté, co tudy projela kamera, a pak rychle vklouzl do šachty jídelního výtahu. Naštěstí byl právě v tomhle patře, protože jinak by musel sešplhat po laně, a šplhání nebylo zrovna jeho silnou stránkou. Artemis se natáhl ven, zmáčkl tlačítko přízemí a škubnul rukou zpátky právě včas, aby mu klesající výtah nepřimáčkl zápěstí. Bezpečnostní

systémy sice zachytí, že výtah jede dolů, žádný alarm se tím ale nespustí.

Když se Artemis dostal do kuchyně, skutálel se na podlahu a otevřel dveře od ledničky, aby kryly jeho postup ke spíži. Hluboké stíny ho ukrývaly tak dlouho, dokud se bezpečnostní kamera neobrátila pryč ode dveří a neumožnila mu tak vylézt na stůl a vyskočit ven.

A celou tu dobu přemýšlel. Plánoval.

Předpokládej nejhorší, Malý Artemis bezmocný a Myrta a Č.l už vyřazení. To by bylo docela možné, kdyby se na tom vyřazení podílel někdo jako Butler, pochopitelně mesmerizovaný. Opal je někde poblíž velínu a ovládá mou matku. To byla Opal, kdo ve mně viděl kouzlo. Ne matka. Zrušila kouzlo, které jsem vložil na své rodiče.

A pak: *Samozřejmě že B moll. Když se začne B moll, tak se taky skončí v B moll, to ví každý hlupák.*

V hlavní hale stálo středověké brnění. Bylo to stejné brnění, které si tenkrát oblékl Butler do boje s trollem během obléhání Fowl Manor před pěti lety. Artemis se k němu pomalu blížil a tiskl se zády k abstraktním šedočerným tapetám, které ho maskovaly skoro dokonale. Z úkrytu za brněním šťouchal zespoda do vedle stojícího zrcadla, až odráželo paprsek reflektoru přímo do objektivu kamery v hale.

Teď měl cestu do bezpečnostního centra volnou. Artemis vyrazil cílevědomě k velínu. Tam bude Opal, tím si byl jistý. Odtamtud může sledovat celý dům a taky to je přímo pod Angelininou ložnicí. Jestli Opal skutečně ovládá jeho matku, jde jí to snáz, když je blízko.

Už ve vzdálenosti několika metrů bylo jasné, že měl pravdu. Z dálky slyšel Opal vykřikovat.

Je tu ještě jeden. Někde tady je ještě jeden Artemis Fowl."

Buď jí to došlo, nebo byl malý Artemis nucen prozradit jejich plán. „Najdi ho," ječela Opal. „Okamžitě ho najdi. Hned."

Artemis tiše vstoupil do velínu - byla to místnost bez oken vedle hlavní haly, která v průběhu doby sloužila jako šatna, zbrojnice a vězeňská cela. Teď tu byl pult podobný mixážnímu nebo střihačskému, a řada monitorů, na kterých běžel živý obraz z kamer v sídle i na pozemcích.

A před tou monitorovou stěnou se krčila Opal, oblečená v Myrtině policejní kombinéze. Neuplynulo ani pár minut od chvíle, co Artemis všechno vybavení zamkl do sejfu.

Malá šotka se horečně snažila dělat pět věcí najednou, rozhlížela se po monitorech a přitom nadále ovládala Artemisovu matku. Tmavé vlasy měla mokré potem a dětské končetiny se třásly námahou.

Artemis se vplížil do místnosti a rychle vyťukal kód na dveřích zbrojnice.

„Až tohle skončí, zničím celé tohle sídlo jenom tak, abych se pomstila. A až se vrátím do minulosti, tak -"

Opal ztuhla. Něco cvaklo. Otočila se a viděla, že na ni Artemis Fowl míří nějakou zbraní. Okamžitě nechala všechny kouzla být a soustředila síly do zoufalého *mesmeru.*

„Pusť tu zbraň," zazpívala. Jsi můj otrok."

Artemisovi se okamžitě zamotala hlava, ale mezitím už stiskl spoušť a šipka nabitá směsí sedativ a látek uvolňujících svaly, řečenou Butlerův koktejl, zabodla svou dlouhou jehlu Opal do krku, kde nebyla chráněná kombinézou. Byla to neuvěřitelně šťastná rána, protože Artemis právě zručný střelec nebyl. Jak říkal Butler: Artemisi, vy jste sice génius, ale střílení nechtě na mně, protože vy byste netrefil ani stojícího slona do zadku.

Opal se zuřivě soustředila na bodnou ránu, zalévala ji magickými jiskrami, ale bylo pozdě. Droga už vnikala do jejího mozku a ztěžovala jí ovládání kouzla, které v sobě měla.

Začala se kolébat a blikat, střídala svou vlastní šotkovskou podobu a podobu slečny Bookové.

Slečna Booková, pomyslel si Artemis. *Moje podezření bylo správné. Ona tu byla jediná cizí.*

Opal se tu a tam ztrácela docela, štít naskakoval a zase vypínal. Z prstů jí šlehaly magické výboje a spálily monitory dřív, než se Artemis stačil podívat, co se děje nahoře.

„Teď ty blesky dokážu," stěžovala si nezřetelně. „Celý týden jsem se snažila soustředit dost kouzla."

Kouzlo se měnilo a vířilo, vypalovalo ve vzduchu obrázek. Byla to hrubá skica Klusáka, a Klusák se smál.

„Nenávidím tě, kentaure!" zaječela Opal a vrhla se po nehmotném obrazu. Prolétla jím, pak se jí oči obrátily v sloup a ona s chrápáním padla na podlahu.

Artemis si narovnal kravatu.

Byl si jistý, že Freud by byl nadšený.

Artemis spěchal nahoru, do ložnice rodičů. Na koberci byla louže tuhnoucího sádla. Od lesklého hustého jezírka vedly dvě skřítkovské stopy do přilehlé koupelny. Artemis slyšel, jak prudká masážní sprcha naráží do dlaždic.

Opal použila zvířecí sádlo, aby potlačila kouzelnou sílu Čísla Jedna. Hrůza. Odporné.

Mladý Artemis si prohlížel rozlévající se sliz.

„Koukni," řekl, když si všiml svého staršího já. „Opal použila zvířecí sádlo, aby potlačila kouzelnou sílu Čísla Jedna. Tomu říkám vynalézavost."

Přes zvuky hudby bylo slyšet dávení a stížnosti. But-

ler omýval Myrtu a Číslo Jedna a ti nebyli ani nadšení, ani v pořádku.

Ale živí. Oba živí.

Angelina ležela na své posteli, zabalená v přikrývce z prachového peří. Byla bledá a omámená, ale Artemis měl dojem - nebo se mu to jen zdá? - že se jí do tváří maličko vrátila barva. Tiše zakašlala a oba Artemisové byli okamžitě u ní.

Starší Artemis pozvedl obočí na své mladší já.

„Vidíš sám, že tohle by asi nebylo nejšťastnější," řekl významně.

„To vidím," kývl desetiletý. „Co kdybych se trochu porozhlídnul v tvojí... ve svojí pracovně. Abych viděl, co vymyslím."

Tohle je problém, uvědomil si Artemis. *Moje vlastní zvědavost. Možná jsem neměl slibovat, že mé mladší já nebude muset projít výmazem paměti. Něco se s tím bude muset udělat.*

Angelina otevřel oči. Byly modré a klidné, dívaly se z unavených temných důlků.

„Artemisi," řekla; její hlas zněl, jako když prsty škrábou o kůru stromu. „Zdálo se mi, že létám. A byla tu opice..."

Artemis se zachvěl úlevou. Byla v bezpečí; zachránil ji.

„Byl to lemur, máti. Maminko."

Angelina se slabě usmála, natáhla ruku a pohladila ho po tváři. „Maminko. Tak dlouho jsem čekala, až to řekneš. Tak dlouho."

A s tímhle úsměvem na tváři se Angelina zase položila a upadla do hlubokého přirozeného spánku.

To je jen dobře, uvědomil si Artemis. *Nebo by si mohla všimnout skřítků v koupelně, nebo obsahu sudu se sádlem na koberci. Nebo druhého Artemise, který netrpělivě podupává za knihovnou.*

Butler vyšel ze sprchy úplně promáčený a bez košile, na kůži měl spáleniny od elektrod. Byl bledší než jindy a musel se opřít o veřeje.

„Vítejte zpátky," řekl Artemisovi staršímu. „S tímhle malým nepadlo jablko daleko od stromu. Způsobil mi pěkný šok."

„On je strom, ne jablko," podotkl suše Artemis.

Butler ukázal palcem přes rameno. „Těm dvěma se ta koupel v sudu nelíbila."

„Zvířecí sádlo je pro skřítky jed," vysvětloval Artemis. „Blokuje jim kouzlo. A kazí jim ho."

Butler se zachmuřil. „K tomu mě donutila Opal. Ona... Slečna Booková mě zastavila u hlavní brány, když jsem odjížděl na letiště. Byl jsem v pasti ve vlastní lebce."

Artemis zlehka položil ruku svému bodyguardovi na předloktí. Já vím. Omluvy nejsou nutné."

Butler si uvědomil, že nemá svou zbraň, a také to, kdo ji má. „Co jste udělal se Schalkem? Šipka?"

„Ne. S tím jsem se nepotkal."

Butler vyklopýtal ze dveří ložnice, Artemis mu byl v patách. „Ovládá ho Opal, i když on jí to vůbec neusnadňuje. Musíme je okamžitě oba zneškodnit."

Trvalo jim několik minut, než se dostali do velínu, protože Butler se doslova plazil kolem zdí, a tou dobou už byla Opal pryč. Artemis doběhl k oknu právě včas, aby viděl, jak hranatý zadek mercedesu veterána zahýbá do zatáčky. Na zadním sedadle poskakovala malá postava. Poskočila dvakrát - jednou to byla Opal, potom slečna Imogen Booková.

Už se jí vrací síla, uvědomil si Artemis.

Butler stál za ním a lapal po dechu.

„Tohle ještě neskončilo," řekl.

Artemis na to neodpověděl; Butler jen konstatoval, co bylo každému zjevné.

Pak se hluk motoru zesílil a změnil tón.

„Zpátečka," podotkl Butler. „Vrací se."

Artemisovi sevřela srdce ledová ruka, i když to čekal.

Jistěže se vrací, myslel si. *Takovouhle šanci už podruhé mít nebude. Butler sotva chodí. Myrta a Číslo Jedna budou ještě řadu hodin slabí a já jsem pouhý člověk. Když Opal ustoupí teď, bude Julek navždycky volný. Za chvíli dorazí z Tara Klusákova jednotka a odveze malého lemura do podzemí. Asi tak pět minut má Opal navrch.*

Artemis rychle plánoval. „Musím odsud Julka dostat. Dokud je v sídle, jsou všichni v nebezpečí. Opal nás všechny zabije, aby zametla stopy."

Butler kývl a pot mu stékal v potůčcích po vráskách na tváři. „Ano, k cessně to stihneme."

Já to stihnu k cessně, příteli," opravil ho Artemis. „Tobě dávám na starost ochranu mojí matky a přátel, nemluvě už o tom, abys nepustil mé mladší já k internetu. Je stejně nebezpečný jako Opal."

Byla to rozumná taktika a Butler věděl, co přijde, ještě než to Artemis vyslovil. Byl v tak špatném stavu, že by Artemise zdržoval. A kromě toho, pak by mohla Opal klidně vrazit do nechráněného sídla a po libosti se tu pomstít.

„Tak dobře. Nelétejte výš než do tří tisíc metrů, a pozor na klapky - trochu váznou."

Artemis kýval, jako by to nevěděl. Ale vydávat instrukce Butlera uklidňovalo.

„Tři tisíce. Klapky. Jasné."

„Chcete zbraň? Mám šikovnou berettu."

Artemis zavrtěl hlavou. „Ne. Mířím tak mizerně, že i za pomoci Myrtina oka bych jí nejspíš ustřelil tak nejvýš palec. Ne, potřebuju jenom návnadu." Odmlčel se. „A sluneční brýle."

KLAM A VRAŽDA

Rodina Fowlů momentálně vlastnila tři letouny: tryskové letadlo Lear a helikoptéra Sikorsky stály v hangáru na blízkém letišti, malá cessna bydlela v nevelké garáži a dílně poblíž louky na severním kraji pozemků. Cessna byla několik let stará; byla by už recyklovaná, kdyby si z ní Artemis neudělal projekt. Jeho cílem bylo, aby ne-vypouštěla do ovzduší kysličník uhličitý a aby přitom její provoz nebyl neúměrně drahý Jeho otec mu tenhle cíl nadšeně schvaloval.

„Na stejném problému pro mě pracuje čtyřicet vědců, ale já sázím na tebe," svěřil se synovi.

Artemis tedy pokryl celý trup letadla lehkými supervýkonnými solárními panely, jaké má Helios, prototypové letadlo NASA. Na rozdíl od Heliosu ale Artemisova cessna mohla pořád létat svou normální rychlostí a vozit cestující. To proto, že Artemis odstranil dřívější jediný motor a nahradil ho menšími, které poháněly hlavní vrtuli, čtyři dodatkové vrtule na křídlech a ovládání podvozku. Většina kovu z kostry byla odstraněna a nahrazena lehkým polymerem. Tam, kde bývala palivová nádrž, byla teď malá baterie.

Ještě pořád bylo potřeba provést pár úprav, ale Artemis byl přesvědčený, že jeho letoun může bez problémů do vzduchu. Doufal v to. Na dobrém stavu tohohle letadélka bude záviset hodně. Vyběhl ze dveří kuchyně přes nádvoří a nahoru na louku. Třeba si Opal nevšimne, že je pryč, dokud neuvidí letadlo startovat. Ovšem potom by ho vidět měla. Při troše štěstí ji dokáže odvést dost daleko, aby stačily dorazit posily z LEPReko.

Artemise začaly bolet nohy, ještě než uběhl sto metrů. Nikdy nebyl žádný atlet a ty poslední skopičiny v časovém tunelu mu na fyzičce nepřidaly, i když se snažil během cest hodně soustřeďovat na své svaly. Nutil sám sebe trochu zesílit. Takový malý experiment s vítězstvím ducha nad hmotou, který ovšem bohužel nepřinesl žádné výsledky.

Stará brána k pastvině byla zamčená a tak Artemis radši přelezl, než aby bojoval s těžkým zámkem. Cítil teplo těla malého primáta ve své bundě a malé tlapky kolem krku.

Julek musí být v bezpečí, myslel si. *Musíme ho zachránit.*

Dveře do garáže byly pevnější, než vypadaly, a byly vybavené číselným zámkem. Artemis vyťukal kód a rozrazil je dokořán, takže dovnitř dopadly oranžové paprsky podvečerního slunce. Uvnitř, uprostřed půlkruhu ponků a vozíků s nástroji, stála upravená cessna, napojená na doplňkový napájecí kabel. Artemis vytrhl kabel ze zásuvky na trupu a vylezl do kokpitu. Připoutal se na pilotní sedadlo a vzpomněl si, jak tohle letadlo prvně pilotoval sám.

Bylo mi devět. Potřeboval jsem podsedák.

Motory naskočily okamžitě a skoro bezhlučně. Jediný zvuk vydávaly otáčející se vrtule a cvakající páčky, jak Artemis prováděl předletovou kontrolu.

Zprávy byly celkem dobré. Nabito na osmdesát procent. To znamenalo, že malé letadélko má teď dolet několik set kilometrů. To bude bohatě stačit na to, aby Opal trochu pohonil kolem irského pobřeží. Ale klapky drhnou a těsnění je staré.

Nelítejte výš než do tří tisíc.

„Všechno bude v pořádku," řekl pasažérovi ve své bundě. „V naprostém pořádku."

Byla to pravda? Jistý si být nemohl.

Pastvina byla dlouhá a široká a směrem ke zdi sídla mírně stoupala. Artemis vyjel s cessnou z hangáru a ostře zahnul, aby měl co nejdelší dráhu. Za ideálních okolností stačila ta pětisetmetrová louka víc než bohatě. Jenže foukalo do zad a tráva byla o pár centimetrů delší, než by být měla.

Ale i přesto by mělo být všechno v pořádku. Lítal jsem už za horších podmínek.

Start byl jako z učebnice. U značky tří set metrů zvedl přední kolo a bez problémů přelétl přes severní zeď. I z téhle malé výšky viděl na západě Irské moře; bylo černé, jen hřebeny vln utínaly šavle slunečních paprsků.

Na zlomek vteřiny měl chuť prostě utéct, ale neudělal to.

To jsem se opravdu tak změnil? ptal se Artemis sám sebe. Uvědomil si, že mu nějak dochází zásoba přijatelných zločinů. Přitom nebyla tak dávná doba, kdy pro něj byl skoro každý zločin přijatelný.

Ne, usoudil. *Pořád ještě jsou lidé, kteří zaslouží, aby je někdo okradl, nebo odhalil, nebo vyklopil hluboko v džungli jenom s pantoflemi a lžící. Jen bude vyžadovat trošku víc úsilí je najít.*

Artemis zapnul kamery na křídlech. Jedna taková osoba byla zrovna dole pod ním. Megalomanská krutá šotka. Opal Koboi. Artemis viděl, jak se žene k sídlu a přitom si naráží na hlavu Myrtinu přilbu.

Toho jsem se bál. Nezapomněla na přilbu. To je hodně užitečný nástroj.

Neměl ale jinou možnost než na sebe upozornit. V sázce byly životy jeho rodiny a přátel. Artemis klesl

s cessnou o třicet metrů níž a letěl za Opal k domu. Motor asi neuslyší, ale senzory v Myrtině přilbě rozsvítí aspoň deset červených světýlek.

Opal se také okamžitě zastavila, zvedla hlavu k nebi a uviděla malý letoun.

Tak pojď, Opal, říkal si Artemis. *Chytni se. Udělej si termál.*

Opal rázovala k sídlu, dokud jí špička jedné policejní boty nezachytila o podpatek druhé.

Pitomá vysoká elfka, vztekala se v duchu, když chytala rovnováhu. *Až budu královna - ne - až budu císařovna, tak si všichni vysocí elfové budou muset nechat upravit nohy. Nebo ještě lépe, nechám si do mozku voperovat lidskou hypofýzu, takže pak já budu ta vysoká. Obr mezi skřítky, duševně i tělesně.*

Měla i jiné plány: kosmetickou obličejovou formu, díky které se každá její zbožňující fanynka může za pár minut Opal podobat. Homeopatické vznášedlové křeslo s masážními válečky a senzory nálady, které rozpoznají, jak se cítí, a budou rozstřikovat potřebné vůně, které by ji rozveselily.

Ale tyhle plány můžou počkat, až bude císařovnou. Momentálně byl její prioritou lemur. Bez jeho mozkomíšního moku může naplnění jejích cílů trvat celé roky. Kromě toho magie je mnohem snadnější než věda.

Opal si nasadila na hlavu Myrtinu helmu. Polštářky uvnitř se automaticky nafoukly podle její lebky. Byly tu nějaký bezpečnostní kód, ten ale Opal pohrdlivě rozlouskla sérií mrknutí a pohybů ruky. Tyhle policejní přilby nejsou ani zdaleka tak pokročilé jako ty modely, na kterých pracuje její vývojové oddělení.

Když měla přístup k funkcím přilby, krystaly na displeji hledí zasyčely a zčervenaly. Poplach! Něco se k ní

blíží. Trojrozměrný radar odhalil malý letoun nad její hlavou a rozpoznávací software v něm určil lidskou cessnu.

Rychle navolila příkaz k termálnímu průzkumu a infračervený detektor v přilbě analyzoval elektromagnetické záření vycházející z letounu. Trochu tepla vycházelo ze solárních panelů, ale na pilotním sedadle byla také oranžová skvrna. Jen jeden cestující. Biometrická analýza rozpoznala v pilotovi Artemise Fowla a přes jeho rozmazanou siluetu překreslila trojrozměrnou ikonu.

Jeden cestující," mumlala si Opal. „Snažíš se mě odvést od domu, Artemisi Fowle? Proto letíš tak nízko?"

Ale Artemis Fowl se vyzná v technice, takže termální sken musel předpokládat.

„Copak máš v rukávu?" uvažovala šotka. „Nebo možná za košilí?"

Zvětšila Artemisovo srdce a našla druhý zdroj tepla splývající s tím prvním a rozlišitelný jen podle trochu jiného odstínu červeně.

I v tomhle zoufalém okamžiku musela Opal proti své vůli obdivovat toho mladého člověka, který se pokusil maskovat tepelnou stopu lemura svou vlastní.

„Chytré. Ale ne geniální."

A jestli chce porazit Opal Koboi, bude muset být geniální. Jak si přivedl toho druhého Artemise, to byl šikovný trik, ale mohla na to přijít.

Porazila mě moje vlastní namyšlenost, uvědomila si. *To se nebude opakovat.*

Přilba se automaticky naladila na radiovou frekvenci cessny a Opal tedy poslala Artemisovi vzkaz.

Jdu si pro toho lemura, hochu," řekla a výbojem magie rozechvěla křídla kombinézy. „A tentokrát tu nebude tvoje druhé já, aby tě zachránilo."

Artemis neviděl ani necítil nejrůznější vlny zkoumající cessnu, ale tušil, že Opal použije termální zobrazení v přilbě, aby zjistila, kolik teplých těl je v letadle. Možná zkusí taky rentgen. Bude to vypadat, že se Artemis pokouší maskovat Julkovu tepelnou stopu svou vlastní, ale to bylo dost průhledné a šotku by to nemělo splést víc než na vteřinku. A až Opal uvidí, že její kořist prchá, jak by ho mohla nenásledovat?

Artemis zatočil doprava, aby udržel Opal v dohledu kamery, a potěšilo ho, když viděl, jak ze štěrbin Myrtina obleku vyklouzla křídla.

Honička začíná. Je načase, aby návnada předstírala, že se pokouší uniknout.

Artemis zamířil pryč od sídla, směrem k tmavě fialovému moři. Přidal plyn a potěšilo ho, jak letadlo hladce akceleruje. Baterie dodávaly motorům plynulý příděl energie a přitom do atmosféry nevypouštěly ani gram kysličníku uhelnatého.

Podíval se na záběr z kamery na ocase a vůbec ho nepřekvapilo, když na monitoru uviděl letící šotku.

Kvůli tomu sedativu pořád ještě dobře neovládá své kouzlo, odhadl. Opal má nejspíš sotva dost síly, aby nastartovala křídla. Jenže účinky šipky brzo vyprchají a pak mi po křídlech budou nejspíš létat magické blesky.

Artemis zahnul na jih, podél rozeklaného pobřeží. Rámus a shon dublinských vysokých obytných domů, kouřící komíny a hejna vrčících helikoptér zmizely a nahradily je dlouhé šedé skály a podle nich severojižní železnice. Moře doráželo na pobřeží a ohmatávalo miliónem prstů písek, křoví a břidlici.

Rybářské čluny supěly od boje k boji a zanechávaly za sebou bílé pěnové hady, námořníci lovili humří pasti dlouhými háky. Ve čtyřech tisících metrů visely zlověstné těžké mraky a v břichu se jim sbíral déšť.

Poklidný večer, pokud se nikdo nepodívá nahoru.

Ačkoli v téhle výšce by se Opalina letící silueta mohla splést s orlem.

Artemisovi jeho plán vycházel déle, než doufal. Povedlo se mu uletět skoro sto kilometrů, aniž Opal zasáhla. Artemis si dopřál jiskřičku naděje.

Už brzo, říkal si. *Posily LEPReko už brzo dorazí*

Pak to v jeho rádiu zapraskalo.

„Artemisi? Jste tam, Artemisi?"

Butler. Mluvil velice klidně, což obvykle dělával těsně předtím, než vysvětlil, jak je situace vážná.

„Butlere, příteli, jsem tu. Pověz mi nějakou dobrou zprávu."

Bodyguard povzdechl do mikrofonu, až statická elektřina zapraskala.

„Neletí za cessnou. Nejste priorita."

„Priorita je Číslo Jedna," kývl Artemis. „Musejí ho dostat do podzemí. Chápu."

„Ano.Jeho a-"

„Víc neříkej, kamaráde," zarazil ho zostra Artemis. „Opal poslouchá."

„LEPReko je tady. Chci, abyste se otočil a vrátil se sem."

„Ne," prohlásil Artemis pevně. „Neohrozím znova matku."

Artemis slyšel podivné skřípání a hádal, že Butler škrtí držák mikrofonu.

„OK. Tak jinam. Někde, kde se můžeme zakopat."

„Dobře. Stejně mám namířeno na jih, tak co třeba -"

Artemis tenhle svůj zastřený návrh nestačil dořící, protože jeho linku zahltil ohlušující jek. Byl to takový rámus, že z toho Artemisovi zvonilo v uších a on na chvíli přestal cessnu ovládat.

Jen znova získal kontrolu, ozvala se těžká rána do trupu a on o ni zase přišel.

Na ikonách solárních panelů se rozsvítilo několik červených světýlek. Přinejmenším deset panelů se při tom nárazu rozbilo.

Artemis obětoval půl vteřiny, aby se podíval na zadní monitor. Opal už za ním neletěla. Nepřekvapilo ho to.

Hlas šotky se ozval z reproduktorů, ostrý, zlý a podrážděný.

Jsem teď silná, Bláteníku," řekla. „Tvůj jed je pryč, zmizel mi z těla. Moje síla roste a nemůžu se dočkat, až jí budu mít ještě víc."

Artemis se nehodlal zdržovat hovorem. Všechny schopnosti a rychlé uvažování bude potřebovat na pilotáž cessny.

Opal znovu zaútočila na levé křídlo, tloukla předloktími do solárních panelů a rozbíjela je, jako když dítě rozbíjí led na rybníčku. Mávala nadšeně rukama na všechny strany. Křídla bzučela, aby udržela tempo. Letadlo sebou škubalo a vybočovalo a Artemis se rval s pilotní pákou, aby ho vyrovnal.

Je šílená, uvědomil si. *Absolutně šílená.*

A ještě:

Ty panely byly unikátní. A ona si chce říkat vědec.

Opal přeběhla po křídle a uhodila ozbrojenou pěstí do samotného trupu. Rozpadly se další panely a v polymeru nad Artemisovou hlavou se dělaly malé prohlubně velké jako pěstička. Kolem nich se rozbíhaly drobné praskliny vykrojené větrem.

Opal řvala z reproduktorů. „Přistaň, Fowle. Přistaň a já se třeba nevrátím do sídla, až s tebou skončím. Přistaň! Přistaň! Přistaň!"

Každý příkaz k přistání doprovodila novou ranou do kokpitu. Přední sklo explodovalo dovnitř a zasypalo Artemise úlomky plexiskla.

„Přistaň! Přistaň!"

Ty máš zboží, připomněl sám sobě Artemis. *Ty máš moc. Opal si nemůže dovolit zabít Julka.*

Vítr ječel Artemisovi do tváře a to, co se mu objevovalo na přístrojích, nedávalo smysl, leda by je Opal rušila polem z policejní kombinézy. Ale Artemis měl ještě šanci. Tenhle Fowl se tak snadno nevzdá.

Sklopil nos letadla dolů a prudce zahnul doleva. Opal s ním snadno držela krok a rvala pruhy z trupu. V houstnoucím šeru z ní zbyl jen ničivý stín.

Artemis ucítil moře.

Jsem moc nízko. Moc brzo.

Další červená světýlka na přístrojovém panelu. Přerušila mu dodávku energie. Baterie byly rozbité. Výškoměr pípal a vrčel.

Opal teď byla u postranního okénka. Artemis viděl její malé zoubky, jak se na něj šklebí. Něco říkala. Křičela. Ale rádio už nefungovalo. Nejspíš jen dobře.

Ona se baví jako nikdy, uvědomil si. *Ohromná legrace.*

Artemis se rval s řízením. Zadrhávající klapky byly teď nejmenší starost. Jestli se Opal rozhodne přetrhnout pár kabelů, pak přestane letadlo ovládat úplně. Artemis spustil trojkolku podvozku, i když bylo ještě brzo. Kdyby teď Opal mechanismus sabotovala, podvozek zůstane dole.

Hnali se k zemi společně. Vrabec na hřbetě orla. Opal prorazila obrněnou hlavou plexisklo na dveřním okénku. V té helmě pořád něco řvala, až jí na hledí stříkaly sliny. Vykřikovala rozkazy, které Artemis neslyšel a které neměl čas odečítat ze rtů. Viděl, že jí oči rudě žhnou kouzlem, a z jejího šíleného výrazu bylo zřejmé, že všechna pouta se zdravým rozumem se už zpřetrhala.

Další křik, zdušený hledím. Artemis se sardonicky podíval na rádio, které bylo černé a mrtvé.

Opal jeho pohled zachytila, zvedla hledí a překřiko-

vala vítr; byla moc netrpělivá, než aby si zapnula tlampač v přilbě.

„Dej mi lemura a já tě ušetřím," řekla mesmerizujícím hlasem. „Máš mé -"

Artemis se vyhnul jejímu pohledu a vytáhl zpod sedadla pistoli na světlice, která tam byla uložená pro případ nouze. Šťouchl její hlavní Opal do tváře.

„Nemám jinou možnost, než tě střelit," řekl chladně a jistě. Nebyla to hrozba, bylo to konstatování faktu.

Opal poznala, že je to pravda, a její odhodlání na vteřinku zakolísalo. Couvla, ale ne dost rychle; Artemis jí už vystřelil světlici do přilby a pak zacvakl hledí.

Opal odlétla ve spirále od cessny, za ní se táhl černý dým a kolem hlavy se jí rojily rudé hvězdičky jako vzteklé vosy. Její křídlo narazilo do křídla cessny a ani jedno z toho nevyšlo zdravé. Štěpinky ze solárního panelu se blýskaly jako hvězdný prach a ocasní perutě z Opalina létacího postroje se pomalu snášely k zemi. Letadlo vybočilo doprava a zasténalo jako raněné zvíře.

Musím přistát. Hned.

Artemis neměl výčitky svědomí kvůli tomu, co udělal. Světlice nemůžou bytost s takovou regenerační silou, jakou má Opal, zdržet nadlouho. Kouzlo už teď napravuje škody na kůži. V nejlepším získal pár minut oddechu.

Až se Opal vrátí, bude bez sebe vzteky. Pravý maniak. Možná, že bude mít zatemněný mozek.

Artemis se zachmuřeně usmál a na okamžik si zase připadal jako své dřívější podlé já, než mu matka a Myrta vštípily ty své otravné morální zásady.

Fajn. Když nebude schopná jasně uvažovat, může mi to poskytnout potřebnou výhodu.

Artemis vyrovnal letoun, jak jen mohl, a zpomalil klesání. Vítr mu šlehal do tváře, tahal mu za kůži. Zastínil

si oči předloktím a podíval se dolů přes roztočenou vrtuli. Do temného moře pod ním čněl poloostrov Hook Head jako břidlicově šedý hrot šípu. Ve východním oblouku blikala hrstka světel. To byla vesnička Duncade, kde Butler čekal na návrat svého mladého svěřence z Bezčasí. Magická zátoka, která kdysi chránila Hybras, ostrov démonů. Celé to místo bylo plné kouzla a spektrometry LEPReko by se tu okamžitě rozbzučely.

Rychle se blížila tmavomodrá noc a bylo těžké rozeznat tvrdou zem od měkké. Artemis věděl, že mezi Duncade a majákem Hook Head se táhnou louky, ale ten trávník viděl jen jednou za pět vteřin, když se rozsvítil pod paprskem z věže.

Moje ranvej, pomyslel si Artemis.

Natočil cessnu do nejlepšího možného směru a klesal nerovnými skoky, ze kterých se mu zvedal žaludek. Z nosu a křídel se odlupovaly solární panely a odlétaly za cessnou.

Opal pořád nikde.

Ona přijde. Nemysli si.

S každým zeleným zábleskem se země prudce přibližila.

Moc rychle, pomyslel si Artemis. *Letím moc rychle. Takhle ten legální pilotní průkaz nikdy nedostanu.*

Zatni zuby a pevně sevřel páku. Přistání bude tvrdé.

A také bylo, i když ne tak, aby mu to zlámalo kosti. Nebo aspoň ne poprvé. Při druhém poskoku to Artemise hodilo dopředu na desku a on slyšel, jak mu rupla levá klíční kost. Hrozný zvuk, při kterém se mu zvedl žaludek.

Ještě to nebolí. Jenom chlad. Upadám do šoku.

Kola cessny se smýkala po vysoké trávě, která byla postříkaná mořskou vodou a klouzala víc než led. Artemis se zamračil, ani ne tak kvůli svým zraněním, jako proto,

že jeho osud byl teď v rukou náhody; neměl nad ním kontrolu. Opal si přijde pro Julka a on musí udělat, co bude moci, aby ji zmátl.

Vnější svět se dál velice divoce tlačil do Artemisových myšlenek. Přední kolo brklo o ostrý kámen a odlomilo se. Ještě chvíli jelo podél letadla, pak se odkulilo a zmizelo ve tmě.

Další poskočení a cessna se sklopila na nos, vrtule vyrývala brázdy v zemi. Trsy trávy se rozstřikovaly do vzduchu a hroudy bláta pršely dovnitř dírami v předním skle.

Artemis ucítil na jazyku hlínu a pomyslel si: *Nechápu, s čím ten Sláma tak nadělá. Humrová pěna to zrovna není.*

Pak vylezl z letadla a klopýtal ke skalnatému pobřeží. Artemis nevolal o pomoc, a i kdyby to udělal, žádná by nepřišla. Skály byly černé, zrádné a opuštěné. Moře hlasitě řvalo a ve výšce foukal vítr. I kdyby paprsek z majáku osvětlil obrázek padajícího letadla, potrvá dlouho, než neozbrojení a nic netušící vesničané přijdou nabídnout pomoc. A to už bude pozdě.

Artemis klopýtal dál, levou ruku svěšenou. Zdravou rukou přidržoval chlupatou hlavu, která mu koukala z límce saka.

„Už jsme skoro tam," lapal po dechu.

Z vody trčely dva skalní útvary jako poslední dva zuby v ústech žvýkače tabáku. Třicet metrů vysoké sloupce tvrdé skály odolaly erozivní síle větru a vln. Místní jim říkali Jeptišky, protože vypadaly jako sestry. Hábity od hlavy až po paty.

Jeptišky byly místní atrakce. A přes propast od pobřeží k Malé sestře a odtamtud k Matce představené vedly pevné lanové mosty. Butler jednou Artemisovi řekl, že na té druhé skále strávil mnoho osamělých nocí s dalekohledem pro noční vidění a hledal v oceánu stopy Hybrasu.

Artemis stoupl na první část mostu. Pod jeho nohama se vlnil a mírně skřípěl, ale držel pevně. Viděl štěrbinami moře hluboko pod sebou, ploché kameny vyčuhující z hladiny jako houby z hlíny. Na jedné z nižších skal leželo roztažené tělo nějakého nešťastného psa; tvrdá připomínka, co se může stát, když na Jeptiškách uklouznete.

Spěchám do slepé uličky, říkal si. Až dojdu na druhý sloup, nemám už kam dál jít, jen dolů.

Neměl ale na vybranou. Rychlé ohlédnutí mu prozradilo, že Opal se blíží. Nepotřeboval ani své brýle s protištítovým filtrem, aby ji viděl. Šotka neměla kouzla nazbyt, nemohla si dovolit jím plýtvat na neviditelnost. Kolébala se jako zombie po louce, červená záře kouzla jí osvětlovala tvář za hledím přilby, pěsti měla zaťaté. Křídla měla natažená, ale oškubaná a potlučená. Na těch už nikam nepoletí. Jen Julkova síla teď mohla Opal zachránit. On byl její poslední naděje na vítězství. Jestli si už brzo nevstříkne jeho mozkomíšní mok, dorazí LEPReko a ohroženého lemura ochrání.

Artemis šel po můstku a dával si pozor, aby svěšenou hlavou nenarazil do zábradlí. Byl to skoro zázrak, jak málo ho to bolelo trvale, ale při každém kroku se mu do hrudi vlila vlna palčivé bolesti.

Ještě chvilku ji zdržuj. Pak dorazí kavalerie. Okřídlená, neviditelná kavalerie. Neopustili by ho přece, ne?

„Fowle!" ozval se za ním jek. Blíž, než čekal. „Dej mi tu opici."

Hlas měla plný úplně zbytečné magie. Oční kontakt neměla. A to znamenalo, že ani *mesmer*.

Opici, pomyslel si Artemis. *Ha ha.*

Dál přes propast. Tma nahoře i dole, jiskry hvězd na nebi i v moři. Vlny řvou jako tygři. Hladoví.

Artemis klopýtal k první Jeptišce, Malé sestře. Vy-

kročil na zrádně kluzkou skálu. Noha mu uklouzla a on se roztočil po vrcholu skály jako tanečník s neviditelnou partnerkou.

Slyšel, jak Opal zaječela. Kdyby teď Julek umřel, byla by to pro ni katastrofa. Uvízla by v téhle době s celým LEPReko za zády a bez výjimečných schopností.

Artemis se neohlédl, i když po tom toužil. Slyšel, jak Opal dusá po prknech a každým dechem kleje. Jejím dětským šotkovským hlasem to znělo skoro komicky.

Neměl jinou cestu než vpřed. Artemis skoro spadl na druhý můstek, přitahoval se za provazové zábradlí, dokud nedorazil na Matku představenou. Místní lidé tvrdí, že když člověk při východu slunce stojí na správném místě pobřeží a když trochu přimhouří oči, rozezná i přísné rysy na tváři Matky představené.

Teď mu rozhodně přísná připadala. Ponurá a nemilosrdná. Ani jeden chybný krok mu neodpustí.

Artemis padl na vypouklém vrcholu na kolena, levý loket si podepřel pravou dlaní.

Brzo mě přemůže šok a bolest. Ne, ještě ne, génie. Soustřeď se.

Artemis se podíval do výstřihu své bundy. Chlupatá hlava byla pryč.

Upustil jsem ho na Malé sestře. Čeká tam na Opal.

To mu potvrdilo náhlé nadšené zaječení za zády. Artemis se pomalu a s velkou námahou obrátil čelem ke své nepřítelkyni. Měl pocit, jako by s ní bojoval už celou věčnost.

Šotka stála na vrcholu skály a skoro tancovala nadšením. Artemis viděl malou chlupatou postavičku ležící na plošině.

„Mám ho," krákorala Opal. „Takový génius! Takový veliký nadupaný mozek! Ztratil jsi ho! Tys ho prostě ztratil!"

Artemis cítil, jak mu to v rameni začíná pulzovat. Za minutku to začne být horší, tím si byl jistý.

Opal natáhla ke své kořisti obě ruce.

Je můj," řekla nábožně a Artemis by byl přísahal, že zaslechl v dálce hřmění. „Absolutní magie je moje. Mám lemura."

„To není lemur," řekl. „To je opice."

Opalin úsměv ztuhl a spíš vypadal jako dvě vyceně-né řady drobných zoubků. Popadla to, co považovala za Julka. Postavička v jejích rukou byla měkká.

„Hračka!" zalapala po dechu. „To je hračka."

Pocit triumfu kazila Artemisovi bolest a únava. „Opal, představuji ti Profesora Primáta. Hračku mého bratra."

„Hračku," opakovala Opal otupěle. „Ale byly tam dva zdroje tepla. Viděla jsem je."

„Nahřívací gelový obklad," vysvětlil Artemis. Je konec, Opal. Julek už je touhle dobou v Jistotě. Nemůžeš ho dostat. Vzdej se LEPReko a já ti nebudu muset ublížit."

Opal měla tvář zkřivenou strašným vztekem.

„Ublížit mi. Ublížit *mně!"* Začala mlátit hračkou o skálu, znova a znova, až zprohýbaný strojek vypadl ven. Z re-produktorku se ozval kovový hlas.

„Tento den vejde do dějin... Tento den... Tento den vejde do dějin."

Opal zaječela a kolem prstů se jí začaly vařit rudé jis-kry.

„Nemůžu lítat a nemůžu střílet blesky, ale mám dost kouzla, abych ti uvařila mozek."

Opal zapomněla na své sny o absolutní moci. V té chvíli chtěla udělat jediné - zabít Artemise Fowla. Vkročila na druhý můstek s vraždou v srdci.

Artemis unaveně vstal a sáhl do kapsy.

„Tvůj oblek by tě měl zachránit," řekl vyrovnaně. „Nic příjemného to nebude, ale LEPReko tě vyhrabe."

Opal se ušklíbla. „Zase taktika. Blufuješ a zase blufuješ. Tentokrát ti na to neskočím, Artemisi."

„Nenuť mě k tomu, Opal," prosil Artemis. „Sedni si a počkej na LEPReko. Nikomu se nemusí nic stát."

„Ale já myslím, že někomu se něco stát musí," odsekla Opal.

Artemis vytáhl z kapsy modifikované laserové ukazovátko, zapnul úzký paprsek a zamířil na základnu Malé sestry.

„Co s tou věcí chceš dělat? Než bys tu skálu podříznul, potrvá ti to sto let."

Já se ji nesnažím podříznout," odpověděl Artemis a mířil paprskem stále na totéž místo. „A není to skála."

Opal zvedla ruce, jiskry se jí ovíjely kolem prstů jako ostnatý drát.

Konec řečí.

Artemisův laserový paprsek se zařízl hluboko do základny Malé sestry, až prorazil vnější vrstvu a dostal se do veliké kapsy s metanem pod ní.

Malá sestra nebyla skála. Byl to ten sedmý kraken, přilákaný magickou ozvěnou Hybrasu. Artemis ho studoval už roky. Dokonce ani Klusák nevěděl, že tu je.

Výbuch byl mohutný, sloupec ohně vystřelil patnáct metrů do vzduchu. Vnější slupka se pod Opal propadla a zasypala ji tornádem úlomků.

Artemis slyšel tupé žuchnutí, jak se ochranný policejní oblek napnul a ztlumil náraz.

Klusákovo brnění by ji mělo chránit.

Vrhl se po břiše na skálu a na záda a nohy mu pršelo kamení, chaluhy a dokonce i ryby.

Teď mě zachrání jenom štěstí. Jenom štěstí.

A štěstí ho opravdu zachránilo. Na plošinu dopadlo několik pořádných kusů, ale žádný Artemise nezasáhl. Schytal krupobití menších kousků a na svůj seznam zra-

není si bude moci připsat stovku modřin a drobných ran, ale nezlomilo mu to ani jedinou kost.

Když měl pocit, že se svět přestal třást, doplazil se na kraj plošiny a podíval se dolů na bublající moře. Na místě, kde byl dřív kraken, trčela z vln pyramida suti a zlehka se z ní kouřilo. Veliké zvíře se teď vzdalovalo, aby si našlo jiné magické stanoviště. Po Opal nebylo ani stopy.

LEPReko ji najde.

Artemis se překulil na záda a díval se na hvězdy. Dělal to často a obvykle při tom uvažoval, jak by se mohl dostat na planety obíhající ty světelné tečky a co by tam našel. Dnes si ale ve srovnání s hvězdami připadal malý a bezvýznamný. Příroda je obrovská a mocná a nakonec ho pohltí, pohltí dokonce i vzpomínku na něj. Ležel na plošině sám, byla mu zima. Čekal na pocit triumfu, ačkoli si dobře uvědomoval, že se nedostaví, a naslouchal vzdálenému křiku vesničanů, kteří se sem blížili po dlouhé louce.

Dřív než vesničané dorazila Myrta. Připlachtila od severu a bezhlučně dosedla na plošinu.

„Ty lítáš," řekl Artemis, jako by to ještě nikdy neviděl.

„Půjčila jsem si kombinézu od jednoho ze strážců Čísla Jedna. No, tedy, půjčila..."

Jak jsi mě našla?" ptal se Artemis, ačkoli to tušil.

„Ale, viděla jsem takový velký výbuch a říkala jsem si, Kdo by tak asi tohle mohl způsobit?"

„Hmmm," kývl Artemis. „Prozradil jsem se, co?"

„A taky jsem sledovala radiační stopu své staré kombinézy." Myrta se dotkla prstem hledí a filtr se změnil. „To je docela slušná hromada kamení, co jsi vyklopil na Opal. Zásahovce bude chvíli trvat, než ji vyhrabe. Nadává tam dole jako permoník v tunelu. Cos jí to provedl?"

„Sedmý kraken," vysvětlil Artemis. „Ten, který Klusá-

kovi ušel, protože byl válcovitý a ne kuželovitý, řekl bych. Já ho našel na meteorologickém satelitu."

Myrta položila prst na Artemisovo čelo. „Typický Artemis Fowl. Rozmlácený na kaši, ale stejně si neodpustí přednášku."

Z Myrtina prstu se vyřinuly jiskřičky kouzla a obalily Artemise jako kukla. Připadal si spokojený a klidný jako miminko v peřince. Jeho bolesti zmizely, zlomená klíční kost ztekutěla a pak zase ztuhla, ale vcelku.

„Dobrý trik," podotkl se skelným pohledem.

Jsem tady až do úterka," oplatila mu Myrta úsměv. „Číslo Jedna mi doplnil nádrž."

Artemis se rudou mlhou podíval vzhůru na svou přítelkyni. „Hrozně mě mrzí, že jsem ti lhal, Myrto. Vážně. Udělala jsi pro mě strašně moc."

Myrta se dívala neurčitě do dálky. „Možná ses špatně rozhodnul; možná bych se já rozhodla stejně. Jsme každý z jiného světa, Artemisi. Vždycky budeme jeden o druhém pochybovat. Půjdeme prostě dál a minulost necháme spát, protože tak je to správně."

Artemis kývl. V nic lepšího už doufat nemohl, a stejně to bylo víc, než si zasloužil.

Myrta vytáhla od pasu postroj a připnula ho Artemisovi pod paží. „Tak pojď, letíme domů, než přiběhnou vesničani a začnou stavět šibenici."

„Dobrý nápad," souhlasil Artemis, který byl ještě jako opilý po té magické obnově.

„Ano, věř tomu nebo ne, i jiní je občas mívají."

„Občas," souhlasil Artemis, pak mu spadla hlava dozadu a on usnul.

Myrta přenastavila křídla na vyšší váhu a vyzvedla oba ze skalní plošiny. Letěla nízko, aby se vyhnula paprskům baterek místních lidí, které kroužily po nebi jako reflektory.

Klusák se za letu napojil na Myrtinu frekvenci.

„Sedmý kraken, co? Samozřejmě jsem měl podezření..." odmlčel se. „Tohle by byla dobrá příležitost vymazat Artemisovi paměť," řekl. „Do budoucna bychom si ušetřili dost komplikací."

„Klusáku!" pohoršila se Myrta. „Našim přátelům paměť nemažeme. Artemis nám přinesl Julka. Kdo ví, kolik léků se v mozku toho lemura skrývá."

„To byl vtip. To byl vtip! A víš ty co? Nebudeme muset po Julkovi chtít, aby nám daroval mozkomíšní mok. Číslo Jedna ho syntetizoval, když čekal na transportér. Ten malý je... to se zkrátka nevidí."

Já mám pocit, že na tyhle typy narážím pořád. Mimochodem, budeme muset poslat tým pro Opal."

„Už je na cestě. Ale řekl bych, že až se sem vrátíš, zas jednou to pěkně schytáš od disciplinárky."

Myrta se ušklíbla. „A to má být novinka?"

Klusák ztichl a čekal, až mu Myrta začne vyprávět o svých dobrodružstvích. Nakonec to už nevydržel.

„No dobře, vyhrála jsi. Zeptám se. Co se tam stalo - před osmi lety? Bohové, to muselo být tóčo!"

Myrta pocítila zašimrání na rtech, kde políbila Artemise.

„Nic. Nic se nestalo. Letěli jsme tam, sehnali lemura, letěli zpátky. Pár zádrhelů tam bylo, ale zjevně nic, co bychom nezvládli."

Klusák na ni nenaléhal. Myrta mu to řekne, až si to sama přebere.

„Napadlo tě někdy, že by třeba bylo fajn jít do práce a pak se prostě vrátit domů? Žádné drama?"

Myrta se podívala po oceánu, který ubíhal pod ní, a cítila v náručí váhu Artemise Fowla.

„Ne," řekla, „to mě opravdu nenapadlo."

TÝM KADEŘNÍKŮ

Ani ne za hodinu přistáli na Fowl Manor. Artemis se probral hned, jak se Myrtiny paty dotkly štěrku, a okamžitě byl vzhůru.

„Magie je úžasná věc," prohlásil a zatočil levou rukou. „Měl sis tu svou nechat," rýpla si Myrta. „Ironie je, že kdybych se nebyl pokoušel matku vyléčit, Opal by ji nechala uzdravit. To moje cesta do minulosti dala Opal základ pro její plán, který uvedla do chodu tak, že nás sledovala do budoucnosti."„Víc se mi líbilo, když jsi spal," rozepnula Myrta postroj. „Míň mě bolela hlava."

Je to velký časový paradox. Kdybych byl nic neudělal, tak by ani nebylo potřeba nic dělat."

Myrta se dotkla své přilby. „Víš co, já ti přepojím Klusáka. Můžete oba povídat najednou."

Venkovní světla vrhala měkkou záři na štěrk, až zářil jako drahokamy. Vysoké jehličnany se kolébaly v lehkém vánku a šuměly životem. Jako od Tolkiena.

Artemis se díval, jak Myrta rázuje k hlavnímu vchodu. *Kdyby,* říkal si. *Kdyby.*

Číslo Jedna seděl na schodech obklopený týmem LEP-Reko. Hemžilo se to tam nejnovějšími zbraněmi. Artemis věděl, že v nich mají zakódovanou jeho DNA a že by jim stačilo vybrat jeho ikonu ze seznamu a neměl by úniku. Julek se ovinul démonovi kolem hlavy jako lo-

vecká čapka a vypadalo to, že se mu tam ohromně líbí. Probral se, když viděl Artemise, a skočil chlapci do náruče. Tucet policejních pušek okamžitě pípla a Artemis tušil, že právě volí jeho ikonu.

„Ahoj, mrňousku. Jak se ti líbí v současnosti?"

Číslo Jedna odpověděl místo lemura. „Docela dobře. Zvlášť teď, když mu nikdo nebude píchat jehly do hlavy."

Artemis kývl. „Ty jsi tu tekutinu duplikoval. Já jsem si myslel, že by to mohla být cesta. Kde je doktor Schalke?"

„Když Opal odletěla, zhroutil se. Butler ho uložil do pokoje pro hosty."

„A Artemis mladší?"

„Technicky vzato, ty jsi Artemis mladší," odpověděl Č.l. „Ale chápu, na co se mě chceš zeptat. Tvoje mladší já bylo přeneseno zpátky do vlastního času. Poslal jsem s ním kapitána zásahovky a zůstal jsem tady jako maják. Říkal jsem si, že ho asi budeš chtít mít co nejdřív z cesty, když se teď tvůj otec a dvojčata vracejí."

Artemis podrbal Julka pod bradou. „To by mohlo být nešikovné."

Myrtu to znepokojilo. Já vím, že jsme slíbili nemazat mu paměť, ale moc se mi nelíbí, že někde pobíhá malý Fowl a v té své záludné lebce si nosí vědomosti o skřítcích."

Artemis pozvedl obočí. „Záludná lebka? Děkuju za kompliment."

„No co, sedí to, ne?

Č.l byl trochu pobledlý. Ohnul ocas a zvedl zadek ze schodů.

„Ten slib, že ho nevymažeme... To mi nikdo neřekl, víš?"

Myrta na něj vytřeštila oči. „Takže jsi ho vymazal?"

„A Schalkeho taky. Nechal jsem navíc Artemisovi v očích zbytkové kouzlo, aby to schytal i Butler. Nic složitého, prostě všeobecné zapomínání. Jejich mozky si mezery doplní a vymyslí si věrohodné vzpomínky."

Myrta se otřásla. „Nechal jsi kouzlo v očích. To je nechutné."

„Nechutné, ale geniální," podotkl Artemis.

Myrtu to překvapilo. „Ani se netváříš moc dotčeně. Čekala jsem projev. Oči v sloup, rozhazování rukama, zkrátka obvyklé fowlovské divadlo."

Artemis pokrčil rameny. Já věděl, že se to stane. Nic jsem si nepamatoval. Takže jste mi museli vymazat paměť, což znamená, že jsme museli vyhrát."

„Tys to celou dobu věděl?"

„Nevěděl jsem ale, za jakou cenu."

Číslo Jedna povzdechl. „Takže jsem z toho venku, jak říkáte vy lidé?"

„Rozhodně," prohlásila Myrta a poplácala ho po zádech. „Cítím se hned o hodně líp."

„Na druhou stranu, trochu jsem ti vylepšil atomovou strukturu. Tvoje atomy byly z toho proudu času trochu rozhrkané. Překvapuje mě, že jsi ještě celý Musel ses opravdu neuvěřitelně soustředit."

„No, ale koneckonců, přece jsi mi vylepšil strukturu," pokrčil rameny Artemis. „A musím tě poprosit ještě o jednu službičku. Potřebuju, abys poslal časem zpátky dopis."

„Dostal jsem rozkaz, že už nemám proud času otevírat, ale jednu věc možná do minulosti ještě procpu," řekl Číslo Jedna.

Artemis kývl. Já jsem si to myslel."

„Kam a kdy?"

„Myrta ví. Můžeš to udělat z Tara."

Jak bylo to slovo? Ohromující?" usmála se Myrta.

Artemis ustoupil a zaklonil hlavu, aby viděl nahoru do okna rodičovské ložnice. Julek ho napodobil, vylezl Artemisovi na rameno a zaklonil hlavičku.

„Nevím sám proč, ale bojím se jít nahoru."

Uvědomil si, že si nervózně mne ruce, a strčil je obě do kapes.

„Čím si musela projít, a všechno jen proto, že jsem se do toho pletl. Co musela -"

„A taky si vzpomeň na nás," přerušil ho Č.l. „My byli potopení ve zvířecím tuku. Nemáš ponětí, jaká to je hrůza. Kouzlo v očích, to je proti sádlu ztělesněný dobrý vkus."

„Ze mě byl adolescent," mrkla Myrta na Artemise. „To bylo příšerné."

Artemis se nuceně usmál. Je to divné, ale když mi to tak otloukáte o hlavu, nějak mi to nepomáhá. A taky ty DNA kanóny nejsou moc příjemné."

Myrta gestem naznačila týmu, ať zruší pohotovost, a pak trochu naklonila hlavu, protože dostala zprávu.

„Blíží se helikoptéra. Tvůj otec. Musíme letět."

Č.l zavedl prst. „A to není jen řečnický obrat. Opravdu musíme letět. Já vím, že lidé ten výraz používají, i když nemají v úmyslu skutečně letět, takže jen aby nedošlo k omylu -"

Já to chápu, Číslo Jedna," ujistil ho Artemis tiše.

Myrta zvedla předloktí a Julek na ně skočil. „U nás bude ve větším bezpečí."

Já vím."

Obrátil se k Myrtě, podíval se jí do očí. Modré a oříškové oko.

Chvilku mu pohled oplácela, pak zapojila křídla a maličko se nadzvedla ze země.

„V jiném čase," řekla a políbila ho na tvář.

Byl už u vstupních dveří, když na něj Myrta zavolala.

„Víš ty co, Fowle? Udělal jsi dobrý skutek. Jen tak. Neměl jsi z toho ani halíř zisku."

Artemis se ušklíbl. Já vím. Děsí mě to."

Podíval se dolů na své nohy a vymýšlel nějakou pádnou poznámku, ale když hlavu zase zvedl, byla cesta prázdná.

„Nashledanou, přátelé," řekl. „Dejte pozor na Julka."

Než Artemis došel do matčiny ložnice, slyšel už v dálce rotory helikoptéry. Bude muset dost vysvětlovat, ale tušil, že Artemis starší nebude příliš trvat na detailech, když uvidí Angelinu zdravou.

Artemis si protáhl prsty, aby sebral odvahu, a pak vešel do ložnice. Postel byla prázdná. Matka seděla u toaletního stolku a zoufala si nad stavem svých vlasů.

„Proboha, Arty," prohlásila v hrané hrůze, když zahlédla syna v zrcadle. „Podívej se na mě. Potřebuju, aby sem okamžitě z Londýna přiletěl tým kadeřníků."

„Vypadáš dobře, máti... mami. Báječně."

Angelina přejela dlouhé vlasy kartáčem s perleťovou rukojetí a s každým tahem jako by se jim vracel lesk. „No, na to, čím jsem prošla..."

„Ano. Byla jsi nemocná. Ale už je ti líp."

Angelina se obrátila na stoličce a vztáhla k němu ruce.

„Pojď sem, můj hrdino. Obejmi maminku."

Artemis ji rád poslechl.

Pak ho něco napadlo. *Hrdino. Proč mu řekla hrdino?*

Oběti *mesmeru* si obvykle nepamatovaly nic z toho, čím prošly. Butler si ale vzpomínal na to, co mu Opal provedla; dokonce ten zážitek popsal Artemisovi. Schalke měl vymazanou paměť. Ale co matka?

Angelina ho k sobě pevně tiskla. „Udělal jsi toho strašně moc, Arty. Všechno jsi riskoval."

Rotory teď hlasitě burácely, až se okna třásla. Otec byl doma.

„Tolik jsem neudělal, mami. Jenom to, co by udělal každý syn."

Angelina vzala jeho hlavu do dlaní. Cítil na tváři její slzy. Já vím všechno, Arty. Všechno. To stvoření mi nechalo svoje vzpomínky. Snažila jsem se s ní bojovat, ale byla moc silná."

Jaké stvoření, máti? To byla horečka. Měla jsi halucinaci, to je všechno."

Angelina si ho přidržela před sebou. „Byla jsem v chorobném pekle mozku té šotky, Artemisi. Neopovažuj se mi lhát a říkat mi, že to není pravda. Viděla jsem, jak tvoji přátelé skoro umřeli, aby ti pomohli. Viděla jsem, jak se Butlerovi zastavilo srdce. Viděla jsem, jak jsi nás všechny zachránil. Podívej se mi do očí a řekni, že to všechno se nestalo."

Pro Artemise bylo těžké podívat se matce do očí, a když to konečně udělal, nedokázal lhát.

„Stalo se to. Všechno. A mnohem víc."

Angelina se zamračila. „Máš hnědé oko. Proč jsem si toho nevšimla?"

„Očaroval jsem tě," vysvětlil nešťastně Artemis.

„A otce?"

„Toho taky."

Dole se rozlétly dveře. Rychlé otcovy kroky se hnaly halou a pak po schodech nahoru.

„Zachránil jsi mě, Artemisi," řekla jeho matka spěšně. „Ale mám pocit, že nás do té situace nějak dostala ta tvoje kouzla. Takže chci vědět všechno. Všechno. Rozumíš?"

Artemis kývl. Z tohohle neviděl únikovou cestu. Byl ve slepé uličce a jediný způsob, jak z ní ven, byla naprostá upřímnost.

„Teď dáme tvému otci a dvojčatům chvíli času mě obejmout a políbit, pak si my dva spolu promluvíme. Bude to naše tajemství. Jasné?"

Jasné."

Artemis si sedl na postel. Měl pocit, že je mu zase šest a přistihli ho, jak se naboural do školního počítače a pozměňoval tam otázky do prověrky, aby byly trochu náročnější.

Otec byl už na chodbě. Artemis věděl, že dneškem jeho tajný život skončil. Až s ním matka bude sama, bude jí muset hodně vysvětlovat. Pěkně od začátku. Únosy, povstání, výlety v čase, skřeti revoluce. Všechno.

Naprostá upřímnost, pomyslel si.

Artemis Fowl se zachvěl.

O pár hodin později byla rodičovská ložnice úplně obrácená naruby díky tornádu jménem Beckett Fowl. Na nočním stolku ležely krabice od pizzy a na zdi obrázky nakreslené kečupem a prsty. Beckett si svlékl svoje vlastní šaty a natáhl na sebe jedno z otcových triček, které si v pase přepásal. Pomocí řasenky si namaloval na obličej knír, pomocí rtěnky jizvy a právě šermoval s neviditelným nepřítelem. Jednu z otcových starých protéz používal jako meč.

Artemis dokončoval svoje vysvětlení Angelinina zázračného uzdravení. „A pak jsem si uvědomil, že maminka se nějak nakazila Gloverovou horečkou, která se obvykle vyskytuje jenom na Madagaskaru. Tak jsem syntetizoval přírodní lék, který používají místní lidé, a podal jsem jí ho. Ulevilo se jí okamžitě."

Beckett si všiml, že se Artemis odmlčel, a dramaticky si oddechl. Jezdil po pokoji na imaginárním koni a šťouchal do Mylese protézou.

„Dobrá pohádka?" zeptal se svého dvojčete.

Myles slezl z postele a přiložil ústa k Beckettovu uchu.

„Artemis trouuuuba," svěřil se.

Epilog

Hook Head, Irsko

Velitel Risk Chaluha vedl osobně zásahovou jednotku, která měla vykopat Opal Koboi z trosek. Kolem pracovní zóny nafoukli zkreslovací bublinu, aby mohli používat lasery transportéru a nemuseli se bát odhalení.

„Pospěšte si, Srstko," zavolal Risk po otevřeném kanálu. „Máme hodinu do svítání. Ať už je ta megalomanská šotka venku a zpátky ve své vlastní době."

Měli štěstí, že měli v týmu permoníka. Normálně se permoníkům ani malinko nechtělo pracovat pro úřední místa, ale tenhle s tím souhlasil pod podmínkou, že nebude muset pracovat o žádném z asi sto devadesáti permonických svátků a že mu LEPReko zaplatí astronomický konzultantský honorář.

V takovéhle situaci byli permoníci k nezaplacení. V suti dokázali pracovat jako žádný jiný druh. Když jste chtěli něco vyhrabat živé, byli permoníci ti praví. Stačilo jim, aby nějaký povrch chvíli šimrali vousy, a o tom, co se pod tím povrchem děje, vám pak řekli víc než jakékoli seismické nebo geologické přístroje.

Risk teď sledoval postup Srstky Taháka krakeními troskami podle výstupu z kamery v jeho přilbě. Permoníkovy končetiny byly ve filtru pro noční vidění o odstín světlejší než obvykle. Jednou rukou ovládal trysku s výztužnou pěnou, kterou pokrýval stěny tunelu v namáhaných místech, a druhá sáhla pod vousy a znova zahákovala čelist.

Jo, veliteli," řekl a v jeho podání zněla ta hodnost skoro jako urážka. Jsem tady. Je to zázrak, že žiju. Tahle věc je asi tak stabilní jako domeček z karet v hurikánu."

Jo, jasně, Srstko. Jste zázrak. Tak teď ji vytáhněte a mizíme pod zem. Potřebuju srovnat do latě jednu kapitánku."

„Nepráskejte žaludama, veliteli. Mám úplně jasnej signál."

Risk tiše zuřil. Možná, že by do latě potřebovala postavit nejen Myrta Krátká.

Podíval se na živý přenos. Sledoval, jak Srstka odhrabuje kameny, chaluhy a úlomky krunýře, pokrývající Myrtinu kombinézu. Jenže ona tam žádná kombinéza nebyla. Jenom přilba s blikajícím vyhledávacím majáčkem.

„To jsem lezl až sem kvůli přilbě?" ptal se dopáleně Srstka. „Žádná šotka tu není, jen to je tady po ní cítit."

Risk se narovnal. „Víte to určitě? Nemůžete být na špatném místě?"

Srstka odfrknul. „No jasně. Jsem u tý druhý zasypaný policejní přilby, co? Jasně že to vím určitě."

Byla pryč. Opal zmizela.

„To není možné. Jak by se odtamtud dostala?"

„To nevím," prohlásil Srstka. „Třeba se protáhla nějakým přirozeným tunelem. Šotci jsou potvory úskočný Vzpomínám si, jak jednou, to jsem byl ještě ucho, já a můj bratranec Skruž jsme se vloupali do -"

Risk ho přerušil. Tohle bylo vážné. Opal Koboi byla na svobodě. Zavolal Klusáka na policejní ústředí.

„To mi ani neříkej," prohlásil kentaur a přejel si rukou po dlouhém obličeji.

Je pryč. Nechala tam přilbu, aby nás nalákal majáček. Máme něco z té kombinézy?"

Klusák si to ověřil na monitoru. „Nic. Ještě před pěti minutami byly signály ze všech senzorů jasné a zřetelné. Myslel jsem, že ta kombinéza selhala."

Risk se nadechl. „Vyhlaš poplach. Nejvyšší priorita. Chci ztrojnásobit stráže u naší Koboi v Atlantis. To

by bylo Opal podobné, aby odtamtud sama sebe vytáhla."

Klusák se do toho hned pustil. Jedné Opal Koboi se skoro povedlo ovládnout svět. Dvě by se nejspíš pokusily dobýt celou galaxii.

„A zavolej Myrtu," pokračoval velitel Chaluha. „Informuj kapitánku, že volný víkend se ruší."

FOWl MAnOR, SKORO PŘED OSMi LETY

Artemis Fowl se vzbudil ve vlastní posteli a chvilku mu před očima tančily rudé hvězdičky. Hypnoticky jiskřily a blikaly, pak se zatočily, jako když si kočka honí ocas, a zmizely.

Červené jiskry, pomyslel si. *Zvláštní. Hvězdy už jsem viděl, ale jiskry nikdy.*

Desetiletý chlapec se protáhl a chňapl oběma rukama po přikrývce. Z nějakého důvodu si připadal spokojenější než obvykle.

Připadám si v bezpečí a šťastný.

Artemis se zprudka posadil.

Šťastný? Já jsem šťastný?

Nevzpomínal si, že by se doopravdy cítil šťastný od chvíle, co jeho otec zmizel, ale dnes ráno by se jeho nálada snad dokonce dala popsat jako radostná.

Možná ten obchod s Extinkcionisty. Můj první velký zisk.

Ne. To není ono. Z téhle konkrétní transakce se Artemisovi zvedal žaludek. Tak moc, že na to nedokázal myslet a nejspíš se k uplynulým několika dnům už nebude nikdy vracet.

Tak co by mohlo vysvětlit ten jeho optimistický pocit? Něco z toho snu, co se mu zdál. Plán. Nová taktika, která přinese peníze na stovku arktických operací.

To je ono. Ten sen. O čem to bylo? Měl to na jazyku. Ale obrazy už bledly. V koutku úst mu zaškubalo lstivým úsměvem. *Skřítci. Bylo to něco o skřítcích.*

EOIN COLFER

ARTEMIS FOWL

A ČASOVÝ PARADOX

Tentokrát čelí Artemis Fowl svému největšímu nepříteli. SOBĚ SAMÉMU!

Artemis se vydává na cestu v čase s kapitánkou Myrtou Krátkou po svém boku, aby se vtkal se svým mladším já, zmocnil se posledního vzácného lemura a získal tak lék na skřítkovskou chorobu. A to vše pro záchranu svojí matky.

Nenechte si vjít další strhující dobrodružství plné elfů, gnómských run a „dvou" mladých geniálních zločinců!

albatros 14/55

ISBN 978-80-00-01898-0

9 788000 018980